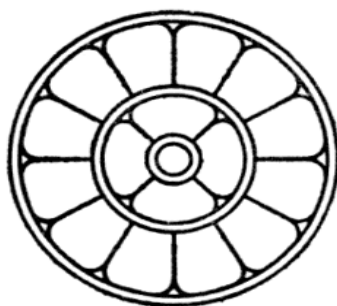

DE MOEDER

Gebeden en Meditaties

Gebeden en Meditaties

De Moeder

Gebeden en Meditaties

Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry

Oorspronkelijk gepubliceerd in 1932 als
Prieres et Meditations de la Mere

Volledige Engelse Vertaling

Eerste Editie 1948

Nieuwe Volledige Engelse Vertaling

Eerste Editie 1979

Tweede Editie 2003

Tweede impressie 2003

VOLUME 1
COLLECTED WORKS OF THE MOTHER
Second Edition
ISBN 81-7058-670-4
Sri Aurobindo Ashram Trust 1979, 2003
Published by Sri Aurobindo Ashram Publication Department
Pondicherry - 605 002
Website: <http://sabda.sriurobindoashram.org>
Printed at Sri Aurobindo Ashram Press, Pondicherry
PRINTED IN INDIA

Publisher's Note

Gebeden en Meditaties bestaat uit uittreksels uit Moeders spirituele dagboeken. De meesten van hen zijn uit de periode 1912 tot 1917. De 313 gebeden, die hier gereproduceerd zijn, werden door de Moeder geselecteerd voor publicatie. Geschreven in het Frans, verschijnen zij hier in een Nederlandse vertaling.

Een kleine verzameling van gebeden --- ongeveer een vijfde van het totaal --- werd uitgebracht in het Engels in 1941 Sri Aurobindo vertaalde enige van deze gebeden zelf en veranderde in andere gevallen aangepaste vertalingen, gemaakt door leerlingen. Deze gebeden, die geheel of gedeeltelijk door Sri Aurobindo zijn vertaald, zijn in dit volume gemerkt met een asterisk (*).

Details over publicatie worden gegeven in de Notitie over de Tekst.

Some give Their soul
to the Divine, some Their
life, some offer Their work,
some their money. A few
consecrate all of themselves
and all they have - soul,
life, work, wealth; these
are the true children of
God. Others give nothing.
These whatever their position,
power and riches are for the
Divine purpose valueless
Cyphers.

This book is meant for
those who aspire for an
utter consecration to the
Divine

1941 - 1948.

Dit boek bevat extracten van een dagboek, dat geschreven is gedurende jaren van een intensieve yogische discipline. Het kan dienen als een spirituele gids voor drie hoofd- categorieën van zoekers: degenen, die zelfmeesterschap hebben ondernomen, degenen, die de weg willen vinden, die naar het Goddelijke leidt, degenen, die streven om zichzelf meer en meer te offeren voor het Goddelijke Werk.

De Moeder.

De Moeder in Algerije, 1906-1907

*November 2, 1912**

OFSCHOON mijn gehele wezen in theorie opgedragen is aan U, O Verheven Meester, die het leven, het licht en de liefde zijt in alle dingen, vind ik het nog moeilijk om deze consecratie in detail uit te voeren. Het heeft verscheidene weken geduurd om te leren, dat de reden van deze geschreven meditatie, haar rechtvaardiging juist in het feit ligt om het dagelijks aan U te adresseren. Op deze manier zal ik iedere dag een klein beetje van de conversatie, die ik zo vaak met U heb, in materiële vorm gieten; ik zal mijn bekentenis aan U zo goed maken als het kan zijn; niet omdat ik denk, dat ik U iets kan vertellen --- want U bent Zelf alles, maar onze oppervlakkige en uitwendige manier van zien en begrijpen is, als het zo gezegd mag worden, vreemd voor U, tegengesteld aan Uw natuur. Door mij toch naar U te richten, door mijzelf onder te dompelen in Uw licht op het moment, dat ik deze dingen overweeg, zal ik langzamerhand hen meer zien zoals zij werkelijk zijn, --- tot de dag, dat ik, wanneer ik mij een heb gemaakt in identiteit met U, U niets meer te zeggen zal hebben, want dan zal ik U zijn. Dit is het doel, dat ik zou bereiken; naar deze overwinning zullen al mijn inspanningen meer en meer neigen .Ik streef naar de dag, dat ik niet langer "Ik" kan zeggen, want ik zal *U* zijn.

Hoeveel keer per dag handel ik nog zonder dat mijn handeling opgedragen is aan U; ik word er onmiddellijk bewust van door een ondefinieerbare ongemakkelijkheid, die vertaald wordt door de gevoeligheid van mijn lichaam door een pijn in mijn hart. Ik maak dan de handeling objectief voor mijzelf en het lijkt me dan belachelijk, kinderachtig en laakbaar; ik betreur het, een moment ben ik bedroefd, tot ik in U onderduik en daar, terwijl ik mijzelf verlies met het vertrouwen van een kind, wacht ik op de aspiratie en de kracht van U, die nodig zijn om de fout in me en om me recht te zetten, --- twee dingen, die een zijn; want ik heb nu een voortdurende en precieze perceptie van de universele eenheid, die een absolute onderlinge afhankelijkheid bepaalt van alle handelingen.

*November 3, 1912**

LAAT Uw Licht in me zijn als een Vuur, dat alles levend maakt; laat Uw goddelijke Liefde mij doordringen. Ik streef met geheel mijn wezen naar Uw heerschappij als vorst en meester van mijn denkvermogen en hart en lichaam; laat zij Uw volgzame instrumenten en Uw getrouwe dienaren zijn.

*November 19, 1912**

IK ZEI gisteren tegen die jonge Engelsman, die U met zo'n oprecht verlangen zoekt, dat ik U definitief gevonden had, dat de Vereniging constant was. Zo is inderdaad de toestand, waar ik bewust van ben. Al mijn gedachten gaan naar U; al mijn handelingen worden aan U opgedragen; Uw Tegenwoordigheid is voor mij een absoluut, onveranderbaar, onveranderlijk feit, en Uw Vrede verblijft voortdurend in mijn hart. Toch weet ik dat deze toestand van vereniging arm en onzeker is, vergeleken met wat voor mij mogelijk zal worden om morgen te realiseren en ik ben alsnog ver, zonder twijfel erg ver, van die identificatie, waarin ik volledig de notie van het "Ik" zal verliezen, van dat "Ik", dat ik nog steeds gebruik om mezelf uit te drukken, maar die iedere keer een beperking is, zoals term, die ongeschikt is om de gedachte uit te drukken, die naar expressie zoekt. Het lijkt me onmisbaar voor menselijke communicatie, maar alles hangt af van wat deze "Ik" manifesteert; en hoeveel keer al is het, wanneer ik het uitspreek, Gij, die in mij spreekt, want ik heb het gevoel van afgescheidenheid verloren.

Maar dit alles is in kinderschoenen en zal doorgaan om naar vervolmaking te groeien. Wat een bevredigende verzekering is er in dit serene vertrouwen in Uw Almacht!

U bent alles, overal, en in allen, en dit lichaam, dat handelt, is Uw eigen lichaam, juist zoals dit zichtbare universum in haar totaliteit; U bent het, die ademt, denkt en liefheeft in deze substantie, die, terwijl zij Uzelf is, verlangt om Uw willige dienaar te zijn.

*November 26, 1912**

WAT een hymne van dankzegging zou ik niet op ieder moment voor U moeten aanvangen! Overal en in alles om me heen openbaart U Zichzelf en in mij drukken Uw Wil en Bewustzijn zich altijd steeds helderder uit, zelfs tot het punt, dat ik bijna helemaal de grove illusie van “mij” of “mijn” verloren heb. Als er een paar schaduwen, een paar fouten gezien kunnen worden in het grote Licht, dat U manifesteert, hoe kunnen zij dan lang de prachtige helderheid dragen van Uw luisterrijke Liefde? Deze morgen kon het bewustzijn, dat ik had van de manier, waarop Gij dit wezen vormgeeft, ruwweg weergegeven worden door een grote diamant, die gesneden is met regelmatige geometrische facetten, een diamant in zijn samenhang, vastheid, zuivere helderheid, doorzichtigheid, maar een schitterende en stralende vlam in haar altijd progressieve leven. Maar het was iets meer, iets beters dan dat alles, want bijna alle innerlijke en uiterlijke gewaarwording werd te boven gegaan en dat beeld presenteerde zich alleen aan mijn denkvermogen, toen ik terugkeerde naar bewust contact met de uiterlijke wereld.

U maakt de ervaring vruchtbaar, U maakt het leven progressief, U dwingt de duisternis te verdwijnen in een ogenblik voor het Licht, U geeft de liefde al haar vermogen, U brengt de materie overal omhoog in deze vurige en prachtige aspiratie, in deze sublieme dorst naar Eeuwigheid.

U overal en altijd; niets dan *U* in de essentie en in de manifestatie.

O Schaduw en Illusie, los op! O Lijden, vervaag en verdwijn!
Allerhoogste Heer, Zijt Gij er niet?

*November 28, 1912**

Is het uiterlijke leven, de handeling van iedere dag en ieder ogenblik niet de onmisbare aanvulling van onze uren van meditatie en contemplatie? En is de verhouding van tijd, die aan elk gegeven wordt, niet het exacte beeld van verhouding, die bestaat tussen de hoeveelheid inspanning, die gemaakt moet worden voor voorbereiding en realisatie? Want voor meditatie, contemplatie, is Vereniging het verkregen resultaat --- de bloem, die opbloeit; de dagelijkse activiteit is het aambeeld, waar alle elementen op moeten passeren en opnieuw passeren om gezuiverd, verfijnd, soepel gemaakt en rijpt worden voor de verlichting, die contemplatie hen geeft. Al deze elementen moeten zo de een na de ander voorbij gelaten worden door de vuurproef, voordat de uiterlijke activiteit niet meer noodzakelijk wordt voor de integrale ontwikkeling. Dan wordt deze handeling veranderd in het middel om U te manifesteren om zo de andere centra van bewustzijn te ontwakken voor hetzelfde duale werk van de smidse en de verlichting. Daarom zijn trots en bevrediging met zichzelf de ergste van alle obstakels. Erg bescheiden moeten we voordeel halen uit alle kleine gelegenheden, die geboden worden om sommige van de ontelbare elementen te kneden en te zuiveren, om hen soepel te maken, om hen onpersoonlijk te maken, om het vergeetachtigheid voor hen zelf te leren en verloochening en devotie en aardigheid en zachtzinnigheid; en wanneer al deze vormen van het wezen gewoon voor hen geworden zijn, dan zijn zij gereed om deel te nemen in de Contemplatie, en om zichzelf met U te identificeren in de allerhoogste Concentratie. Daarom lijkt het me, dat het werk lang en langzaam moet zijn, zelfs voor de beste en dat inslaande omzettingen niet integraal kunnen zijn. Zij veranderen de oriëntatie van het wezen, zij zetten het definitief op het rechte pad; maar om het doel waarlijk te bereiken, kan niemand ontsnappen aan de noodzakelijkheid van ontelbare ervaringen van elke soort en elk ogenblik.

. . . O Allerhoogste Meester, die in mijn wezen en in ieder ding schijnt, laat Uw Licht zich manifesteren en de heerschappij van Uw Vrede komen voor allen.

*December 2, 1912**

Zo lang een element van het wezen, een beweging van het denken nog onderworpen is aan uiterlijke invloeden, niet alleen onder de Uwe, kan niet gezegd worden dat de ware Vereniging gerealiseerd is; er is nog steeds het verschrikkelijke mengsel zonder orde en licht, --- want dat element, die beweging is een wereld, een wereld van wanorde en duisternis, zoals de hele aarde is in de materiële wereld, zoals de materiële wereld is in het hele universum.

*December 3, 1912**

GISTERAVOND had ik de ervaring van de effectiviteit van de vertrouwde overgave aan Uw begeleiding; wanneer het nodig is, dat iets gekend zou moeten worden, weet men het, en hoe meer het denkvermogen passief is voor Uw verlichting, hoe helderder en adequater de uitdrukking is.

Ik luisterde naar U, zoals U in me sprak en ik had graag willen neerschrijven, wat U zei, zodat de formulering in al zijn precisie niet verloren zou gaan, --- op dit moment zou ik niet kunnen herhalen, wat gezegd was. Toen bedacht ik, dat deze zorg voor behoud weer een beledigend gebrek aan vertrouwen op was, en in de mate, waarin mijn houding U toestaat om op me en in me te handelen. Uw almachtigheid heeft geen grenzen. Weten, dat op ieder moment, wat moet zijn, zeker is, zo volmaakt als mogelijk is, voor degenen, die weten, hoe ze U moeten zien in alles en overal! Geen angst meer, geen ongemak meer, geen benauwing meer; niets dan een volmaakte Sereniteit, een absoluut Vertrouwen, een allerhoogste onwankelbare Vrede.

*December 5, 1912**

IN Vrede en Stilte manifesteert de Eeuwigheid; laat niets je verstoren en de Eeuwigheid zal zich manifesteren; heb volmaakte gelijkmoedigheid ten opzichte van allen en de Eeuwigheid zal er zijn Ja, we zouden niet teveel intensiteit, teveel inspanning moeten steken in ons zoeken naar U; de inspanning en de intensiteit worden een sluier voor U; we moeten niet verlangen om U te zien, want dat is nog een mentale agitatie, die Uw Eeuwige Aanwezigheid versluiert; in de meest volledig Vrede, Sereniteit en Gelijkmoedigheid is alles U, zoals U alles zijt en de minste vibratie in deze volmaakte zuivere en kalme atmosfeer is een obstakel voor Uw manifestatie. Geen haast, geen onrust, geen spanning, U, niets dan U, zonder enige analyse of enige bezwaarmaking en U bent er zonder enige mogelijk twijfel, want alles wordt een Heilige Plaats en Gezegende Stilte.

En dat is beter dan alle meditaties in de wereld.

*December 7, 1912**

ZOALS een vlam, die in stilte brandt, zoals een geur, die recht opstijgt zonder flakkering, gaat mijn liefde naar U; en zoals een kind, dat niet beredeneert en geen zorgen heeft, vertrouw ik mijzelf aan U toe, dat Uw Wil gedaan zal worden, dat Uw Licht mag manifesteren, Uw Vrede stralen, Uw Liefde de wereld bedekken. Wanneer U wilt, zal ik in U zijn, Uzelf, en er zal geen onderscheid meer zijn; ik wacht op dat gezegende uur zonder enig soort ongeduld, terwijl ik mezelf er onweerstaanbaar naar toe laat stromen als een vredevolle stroom naar de onbegrensde oceaan.

Uw Vrede is in me, en in die Vrede zie ik alleen U aanwezig in alles, met de kalmte van Eeuwigheid.

*December 10, 1912**

O ALLERHOOGSTE Meester, Eeuwige Leraar, het is me eens te meer toegestaan om de ongeëvenaarde effectiviteit van een vol vertrouwen in Uw leiding te verifiëren. Uw Licht werd gisteren door mijn mond gemanifesteerd en het vond geen weerstand in mij; het instrument was gewillig, soepel, erop gebrand.

Gij zijt de doener in elk ding en elk wezen, en hij, die dicht genoeg bij U is om U in alle handelingen te zien zonder uitzondering, zal weten, hoe hij iedere handeling in een zegening te veranderen.

Altijd in U verblijven is het enige, dat belangrijk is, altijd en altijd meer in U, voorbij illusies en de decepties van de zintuigen, niet zich terugtrekken uit handeling, het weigeren, het afwijzen --- een strijd, die waardeloos en verderfelijik is --- maar alleen in U leven in de handeling, wat het ook mag zijn, altijd en eeuwig U; dan wordt de illusie verdreven, de valsheden van de zintuigen verdwijnen, de band van gevolgen wordt verbroken, alles wordt getransformeerd in een manifestatie van de glorie van Uw Eeuwige Aanwezigheid.

Laat het zo zijn. Amen.

*December 11, 1912**

IK WACHT, zonder haast, zonder ongerustheid, op het scheuren van nog een sluier, op het meer volledig maken van de Vereniging. Ik weet dat de sluier wordt gevormd uit een hele massa kleine onvolmaaktheden, van hechtingen zonder aantal Hoe zullen deze verdwijnen? Langzaam, als het resultaat van ontelbare kleine inspanningen en een waakzaamheid, die zelfs niet gedurende een moment wankelt, of plotseling, door een grote verlichting van Uw Al-Geschikte Liefde? Ik weet het niet, ik stel me zelfs niet de vraag; ik wacht, houd zo goed mogelijk toezicht, in de zekerheid, dat niets bestaat buiten Uw Wil, dat Gij alleen de doener zijt, en ik het instrument ben en wanneer het instrument gereed is voor een volledigere manifestatie, de manifestatie nogal natuurlijk zal plaatsvinden.

Vanachter de sluier wordt de woordeloze symfonie van blijheid al gehoord, die Uw sublieme Aanwezigheid openbaart.

*Februari 5, 1913**

UW stem wordt gehoord als een melodieus gezang in de stilte van mijn hart, en wordt in mijn hoofd vertaald met woorden, die onvoldoende zijn en van U verzadigd zijn. En deze woorden zijn geadresseerd aan de aarde en zeggen tegen haar: --- Arme treurige Aarde, onthoud dat ik in je aanwezig ben en verlies de hoop niet; iedere inspanning, ieder verdriet, iedere vreugde en iedere pijn, iedere roep van je hart, iedere aspiratie van je ziel, iedere vernieuwing van je seizoenen, alles, alles zonder uitzondering, wat treurig lijkt en wat je vreugdevol lijkt, wat je lelijk lijkt en wat je mooi lijkt, alles leidt onfeilbaar naar Mij, die eindeloze Vrede is, schaduwvrij Licht, volmaakte Harmonie, Zekerheid, Rust, en Allerhoogste Gezegendheid.

Luister, O Aarde, naar de sublieme stem, die opkomt,

Luister en vat nieuwe moed!

*Februari 8, 1913**

O HEER, Gij zijt mijn toevluchtsoord en mijn zegening, mijn kracht, mijn gezondheid, mijn hoop, en mijn moed. Gij zijt allerhoogste Vrede, onvermengde Vreugde, volmaakte Sereniteit. Mijn hele wezen werpt zich voor U neer in een dankbaarheid zonder afmeting en een onophoudelijke aanbidding; en die aanbidding stijgt op vanuit mijn hart en mijn denkvermogen naar U, zoals de zuivere rook van wierook van de parfums van India.

Laat mij Uw held zijn onder mensen, zodat iedereen, die gereed is, de zaligheid kan proeven, die U mij schenkt in Uw oneindige Genade, en laat Uw Vrede heersen op de aarde.

*Februari 10, 1913**

MIJN wezen stijgt op naar U in dankzegging, niet omdat U dit zwakke en onvolmaakte lichaam gebruikt om Uzelf te manifesteren, maar omdat *U Zichzelf manifesteert*, en dat is de Pracht der prachten, de Vreugde der vreugden, het Wonder der wonderen. Allen, die u met ijver zoeken, zouden moeten begrijpen, dat U er bent, wanneer er ook behoefte voor U is; en wanneer zij het allerhoogste geloof zouden hebben om het zoeken naar U op te geven, maar U eerder zouden verwachten, op ieder moment zichzelf integraal in Uw dienst zouden stellen, dan zou U er zijn, wanneer er ook een behoefte voor U is, wat ook de verschillende en vaak onverwachte vormen van Uw manifestatie mogen zijn.

Laat Uw glorie verkondigd worden.
En het leven heiligen;
Laat het het hart van de mensen transformeren,
En Uw Vrede heersen op de aarde.

*Februari 12, 1913 **

ZO gauw als alle inspanning verdwijnt uit een manifestatie, wordt het erg eenvoudig, met de eenvoud van een openende bloem, die zijn schoonheid manifesteert en zijn geur verspreidt zonder misbaar en heftig gebaar. En in deze eenvoud ligt het grootste vermogen, het vermogen, dat het minst vermengd is en het minste schadelijke reacties veroorzaakt. Het vermogen van het vitale moet gewantrouwd worden, het is een verleider op het pad van het werk, en er is altijd het risico om in haar val te lopen, want zij geeft je de smaak van onmiddellijke resultaten; en in onze eerste gretigheid om het werk goed te doen, laten we ons meeslepen om dit vermogen te gebruiken. Maar vrij snel verbuigt het onze hele handeling van de juiste koers en introduceert een zaad van illusie en dood in wat we doen.

Eenvoud, eenvoud! Hoe zoet is de zuiverheid van Uw Tegenwoordigheid!

...

*Maart 13, 1913**

. . . **L**AAT de zuivere geur van heiliging altijd branden, hoger en hoger rijzen, en rechter en rechter, zoals het onophoudelijk gebed van het integrale wezen, dat zich met U wil verenigen om U zo te manifesteren.

*Mei 11, 1913**

ZO gauw ik niet langer enige materiële verantwoordelijkheden heb, vlieden alle gedachten over deze dingen ver van mij, en ik ben dan alleen en geheel in beslag genomen door U en uw dienst. Dan verenig ik, in die volmaakte vrede en sereniteit, mijn wil met de Uwe, en in die integrale stilte luister ik naar Uw waarheid en hoor haar uitdrukking. Door bewust te worden van Uw Wil en de onze met de Uwe te identificeren, wordt het geheim van ware vrijheid en al-geschiktheid gevonden, het geheim van de regeneratie van krachten en de omvorming van het wezen.

Voortdurend en integraal een met U zijn geeft de zekerheid, dat we ieder obstakel te boven zullen komen en triomferen over alle moeilijkheden, zowel van binnen als van buiten.

O Heer, Heer, een grenzeloze vreugde vult mijn hart, gezangen van blijheid stromen door mijn hoofd in prachtige golven, en in het volle vertrouwen op Uw zekere triomf vind ik een soevereine Vrede en een onoverwinnelijk Vermogen. U vervult mijn wezen, U brengt er leven in, Gij zet haar verborgen veren in beweging, Gij verlicht haar begrip, Gij intensiveert haar leven, Gij laat haar liefde tienvoudig toenemen; en ik weet niet langer of het universum mij is of ik het universum, of Gij in mij zijt of ik in U; Gij alleen zijt en alles is U; en de stromen van Uw oneindige Genade vervullen de wereld en overstromen haar.

Zing O landen, zing O volken, zing O mensen,
De Goddelijke Harmonie is er.

Juni 15, 1913

ZELFS hij, die een volmaakte contemplatie in stilte en eenzaamheid verkregen zou hebben, zou het alleen bereikt hebben door terugtrekking uit zijn lichaam, door haar te veronachtzamen; en zo zou de substantie, waaruit het lichaam is samengesteld, zo onzuiver, zo onvolmaakt blijven als ervoor, omdat hij haar aan zichzelf heeft overgelaten; en door een verkeerd begeleid mysticisme, door de verleiding van suprafysieke schitteringen, het egoïstische verlangen om zich met U te verenigen voor zijn persoonlijke bevrediging, zou hij zijn rug gekeerd hebben naar juist de reden van zijn aardse bestaan, hij zou als een lafaard geweigerd hebben zijn missie te volbrengen --- de verlossing en zuivering van de Materie. Het kan alleen nuttig zijn om te weten, dat een deel van ons wezen volmaakt zuiver is, om zich met deze zuiverheid te onderhouden, er me geïdentificeerd te zijn, als deze kennis later gebruikt wordt om de omvorming van de aarde te bespoedigen, om Uw sublieme werk te volbrengen.

Juni 17, 1913

SCHENK, O Heer, dat ik als een vuur zal zijn, dat verlicht en warmte geeft, als een bron van water, die dorst lest, als een boom, die beschut en beschermt Mensen zijn zo ongelukkig en onwetend en hebben een zo grote behoefte aan hulp.

Mijn vertrouwen in U, de zekerheid binnen mij groeien dag na dag, en dag na dag voel ik ook Uw liefde vuriger binnen in mijn hart, Uw licht stralender en toch ook lieflijker; en ik ben steeds minder in staat om Uw werk van mijn leven te onderscheiden en mijn individuele wezen van de hele aarde.

O Heer, Heer, Uw Pracht is oneindig, wonderbaarlijk is Uw Waarheid, en Uw almachtige Liefde zal de wereld redden.

*Juni 18, 1913**

NAAR U wenden, met U verenigen, in U en voor U leven, is allerhoogste geluk, onvermengde vreugde, onveranderbare vrede; het is oneindigheid ademen, zich verheffen in eeuwigheid, niet langer zijn beperkingen voelen, ontsnappen uit tijd en ruimte. Waarom vlucht de mens van deze geschenken, alsof zij hen vreesden? Wat is onwetendheid, die bron van alle lijden, iets vreemds! Hoe treurig die duisternis, die de mens weghoudt van juist datgene, wat hen geluk zou brengen en hen onderwerpt aan deze pijnlijke school van het gewone bestaan, dat volledig gevormd wordt uit strijd en lijden!

Juni 27, 1913

UW stem is zo bescheiden, zo onpartijdig, zo subliem in zijn geduld en genade, dat hij zich niet laat horen met enige autoriteit, iedere wilskracht komt als een koele bries, lieflijk en zuiver, als een kristallijn gemompel, dat een noot van harmonie brengt naar een niet harmonieus concert. Toch houdt het, voor degene, die weet hoe hij naar de noot moet luisteren, die bries moet ademen, zulke schatten van schoonheid, een zodanige geur van zuivere sereniteit en nobele grootheid in, dat alle dwaze illusies verdwijnen of getransformeerd worden in een vreugdevolle aanvaarding van de wonderbaarlijke waarheid, die men even gezien heeft.

*Juli 21, 1913**

...**W**AT een geduld is toch noodzakelijk!
Hoe onwaarneembaar zijn de stadia van vooruitgang! . . .

Oh! Hoe zal ik U roepen juist vanuit juist de diepten van mijn hart, Waar Licht, Sublieme Liefde, Goddelijke Meester, die de bron is van ons licht en van ons leven, onze gids en onze beschermer, de Ziel van onze ziel en het Leven van ons leven, de Reden van ons wezen, de allerhoogste Kennis, de onveranderbare Vrede!

Juli 23, 1913

O HEER, onbegrijpelijke Luister, mag Uw Schoonheid zich verbreiden over de gehele aarde, mag Uw Liefde aangestoken worden in ieder hart en Uw Vrede over allen heersen.

Een diep en plechtig gezang, glimlachend en subtiel, stijgt op uit mijn hart en ik weet niet of dit gezang van mij naar U gaat of van U naar mij komt of dat U en ik en dit gehele universum dit wonderbaarlijke gezang zijn, waarvan ik juist bewust ben geworden Er is zeker niet langer enig U en ik of enig afgescheiden universum; er is alleen een immense harmonie, subliem en oneindig, die alle dingen is en waarvan alle dingen op een dag bewust zullen worden. Het is de harmonie van grenzeloze Liefde, Liefde, die alle lijden en alle duisternis overwint.

Door middel van deze wet van Liefde wil ik meer en meer integraal leven; ik geef mij er zonder reserve aan over.

En mijn hele wezen jubelt in een niet uitdrukbare Vrede.

Augustus 2, 1913

DEZE morgen liet ik mijn gedachten gaan over de maand, die begint en ik vroeg mij af, hoe ik U beter van dienst kan zijn, ik hoorde de klein stem van binnen als een gemompel in de stilte, en die zei dit tegen mij: "Zie, hoe weinig alle uiterlijke omstandigheden er toe doen. Waarom streven en inspannen om zo je eigen opvatting van de Waarheid te realiseren? Wees soepeler, meer vertrouwend. De enige bezigheid is zichzelf niet laten beïnvloeden door wat dan ook. Zichzelf kwellen om het juiste te doen veroorzaakt net zoveel schade als een slechte wil. Alleen in een kalmte als van diepe wateren kan de mogelijkheid gevonden worden van Ware Dienst."

En dit antwoord was zo lichtend en zuiver, het droeg in zichzelf een zodanige treffende werkelijkheid, dat de toestand, die het beschreef, overgebracht werd zonder enigen moeilijkheid. Het leek me, dat ik dreef in kalmte van diepe wateren; ik begreep het; ik zag duidelijk wat de beste houding zou moeten zijn; en nu hoef ik U, O Sublieme Meester, Mijn Allerhoogste Leraar, alleen te vragen om me kracht te geven en helder inzicht, die ik nodig heb om voortdurend in deze toestand te blijven.

"Kwel jezelf niet, kind. Stilte, vrede, vrede."

Augustus 8, 1913

O ZOETE harmonie, die in alle dingen verblijft, zoete harmonie, die mijn hart vervult, manifesteer jezelf in de meest uiterlijke vormen van leven, in ieder gevoel, iedere gedachte, iedere handeling.

Alles is mooi, harmonieus, stil voor me, ondanks de uiterlijke onrust. En in deze stilte is het U, O Heer, die ik zie; en ik zie U op een zodanig unieke manier, dat ik deze perceptie alleen kan uitdrukken als die van een onveranderlijke glimlach. In werkelijkheid heeft de ware natuur van het gevoel, dat ervaren wordt in de aanwezigheid van de lieflijkste, kalmste, meest meedogende glimlach een arme overeenkomst met wat ik voel, wanneer ik U op deze manier zie.

Mag Uw Vrede met allen zijn.

Augustus 15, 1913

GEDURENDE het invallen van deze avond verdiept Uw Vrede zich en wordt lieflijker en Uw Stem duidelijker en meer onderscheiden in de stilte, die mijn wezen vult.

O Goddelijke Meester, ons hele leven, ons denken, onze liefde, ons hele wezen is van U. Neem nog eens tot Uzelf, wat van U is; want U bent onszelf in onze Werkelijkheid.

Augustus 16, 1913

○ LIEFDE, goddelijke Liefde, Gij vult mijn gehele wezen en loopt overal over aan iedere kant. Ik ben Uzelf, zoals U mij bent en ik ziet U in ieder wezen, ieder ding, van de zachte adem van de voorbijkomende bries tot de glorieuze zon, die ons licht geeft en het symbool van U is.

○ U, die ik niet kan begrijpen, ik aanbid U in de stilte van de zuiverste devotie.

Augustus 17, 1913

O HEER, Meester van ons leven, laat ons hoog zweven boven alle zorg voor ons materiële behoud. Niets is meer vernederend en deprimerend dan deze gedachten, die voortdurend gericht zijn op het behoud van het lichaam, deze bezorgdheden met gezondheid, de middelen van bestaan, het raamwerk van het leven. . . . Hoe zeer onbetekenend is dit allemaal, een dunne rook, die een eenvoudige adem kan verspreiden of die een enkele gedachte op U gericht kan verdrijven als een nutteloze luchtspiegeling!

Verlos degenen, die in deze verbondenheid zijn, O Heer, zoals degenen die slaven zijn van passie. Op het pad, dat naar U leidt, zijn deze obstakels zowel verschrikkelijk als kinderachtig --- verschrikkelijk voor degenen, die nog onder hun invloed staan, kinderachtig voor hen, die aan hen voorbijgegaan zijn.

Hoe zal ik die opperste bevrijding beschrijven, die heerlijke lichtheid, die komt, wanneer men vrij is van alle opwinding voor zichzelf, voor zijn leven en gezondheid en voldoening en zelfs voor zijn vooruitgang?

Deze bevrijding, deze verlossing, die U mij gegeven heeft, O U, Goddelijke Meester, Leven van mijn leven en Licht van mijn licht, O U, die mij zonder ophouden liefde leert en mij het doel van mijn leven keert kennen.

U leeft in mij, U alleen; en waarom zou ik bezorgd zijn over mijzelf en wat zou met me kunnen gebeuren? Zonder u zou het stof, dat dit lichaam samenstelt, dat streeft om U te manifesteren, vormloos en onbewust verstrooid worden; zonder U zou deze gevoeligheid, die een relatie mogelijk maakt met alle andere centra van manifestatie, verdwijnen in een duistere inertie; zonder U zou deze gedachte, die het hele wezen beweegt en verlicht, vaag, ledig, niet gerealiseerd zijn; zonder U zou de sublieme liefde, die alle dingen verlevendigt, coördineert, bezielt en hen warmte geeft, een vooralsnog niet ontwaakte mogelijkheid zijn. Zonder U is alles inert, bruto en onbewust. Gij zijt alles, wat ons verlicht en in verrukking brengt, de hele reden van ons bestaan en ons hele doel. Is dit niet genoeg om ons te helen van iedere persoonlijke gedachte, om onze vleugels te doen spreiden en boven de contingenten van het materiële leven te vliegen, om zo weg te vliegen in Uw goddelijke atmosfeer en in staat te zijn om terug te keren als Uw boodschappers naar de aarde om de glorieuze berichten aan te kondigen van Uw naderende Komst?

O Goddelijke Meester, sublieme Vriend, wonderbaarlijke Leraar, in een vruchtbare stilte buig ik voor U.

Oktober 7, 1913

DEZE terugkeer na een afwezigheid van drie maanden naar het huis, dat aan U toegewijd is, O Heer, is de aanleiding geweest van twee ervaringen. De eerste is, dat in mijn uiterlijke wezen, mijn oppervlaktebewustzijn, ik niet het minste gevoel heb, dat ik in mijn eigen huis ben en de eigenaar van wat dan ook daar ben: ik ben een vreemdeling in een vreemd land, veel meer een vreemdeling hier dan in het open landschap tussen de bomen; en ik glimlach, nu dat ik geleerd heb, wat ik niet wist, ik glimlach bij het idee, dat ik mezelf "meesteres van het huis" voelde, een idee dat ik voor mijn vertrek had; het was noodzakelijk, dat alle trots definitief gebroken, verpletterd, vertrapt werd, zodat ik eindelijk de dingen kon begrijpen, zien, voelen, zoals ze zijn. Ik was gewoon U deze verblijfplaats aan te bieden, O Heer, alsof het mogelijk was, dat ik iets zou bezitten en vervolgens in staat zijn om een offer er van aan U te maken. Alles is van U, O Heer, U bent het, die alles aan ons ter beschikking stelt; maar hoe blind zijn we, wanneer we ons voorstellen, dat we de eigenaren kunnen zijn van enige van deze! Ik ben hier een bezoeker, zoals ergens anders, zoals overal, Uw boodschapper en Uw dienaar op aarde, een vreemde onder mensen, en toch juist de ziel van hun leven, de liefde van hun hart. . . .

Ten tweede is de hele atmosfeer van het huis, opgeladen met een religieuze plechtigheid; men gaat onmiddellijk de diepten in; de meditatie hier zijn samengebracht en serieus; verspreiding verdwijnt om plaats te geven aan concentratie; en ik voel deze concentratie letterlijk neerdalen van mijn hoofd en mijn hart binnengaan; en het hart lijkt een diepte te verkrijgen, die diepzinniger is dan het hoofd. Het is alsof ik drie maanden liefde gaf met mijn hoofd en dat ik nu begon om liefde te geven met mijn hart en dit brengt me een onvergelykbare plechtigheid en lieflijkheid van gevoel.

Een nieuwe deur is geopend in mijn wezen en een immensiteit is voor mij verschenen.

Ik ga over de drempel met devotie, terwijl ik me bijna helemaal niet waardig voel om dit verborgen pad te betreden, dat gesluierd is voor het zicht en hoewel onzichtbaar, lichtend van binnen.

Alles is veranderd, alles is nieuw; de oude verpakkingen zijn afgevallen en het nieuwgeboren kind heeft zijn ogen halfgeopend voor de lichtende dageraad.

November 22, 1913

EEN paar minuten, doorgebracht in stilte voor U, zijn eeuwen van gelukzaligheid waard. . . .

Geef ons, O Heer, dat alle schaduwen verdreven kunnen worden en dat ik meer en meer Uw trouwe dienaar mag zijn in voortdurendheid en sereniteit. Mag mijn hart voor U zuiver zijn als zuiver kristal, zodat zij U volledig reflecteert.

Oh! De lieflijkheid van verblijven in stilte voor U. . . .

November 25, 1913

DE grootste vijand van een op U gerichte stille contemplatie is zeker deze voortdurende onderbewuste registratie van een veelvoud van fenomenen, waar we mee in contact komen. Zo lang we mentaal actief zijn, versluiert onze bewuste gedachte deze overdreven activiteit voor ons van onze onderbewuste ontvankelijkheid; een geheel deel van onze gevoeligheid, en misschien niet de kleinste, handelt als een fotocamera zonder onze kennis en inderdaad tot ons nadeel. Alleen, wanneer we in stilte ons actief denken verstillen, wat relatief gemakkelijk is, zien we dit veelvoud van kleine onderbewuste noteringen, die van alle kanten opkomen en ons vaak verdrinken onder hun overweldigende vloed.

Dus gebeurt het, dat, zo gauw als we proberen de stilte binnen te gaan van diepe contemplatie, we overvallen worden door ontelbare gedachten --- als zij gedachten genoemd kunnen worden --- die ons niet in het minst interesseren, die voor ons geen enkel actief verlangen vertegenwoordigen, geen enkele bewuste gehechtheid, maar alleen aan ons ons onvermogen bewijzen om te controleren, wat beschreven kan worden als de mechanische ontvankelijkheid van ons onderbewuste. Een aanzienlijke arbeid is noodzakelijk om al deze waardeloze geluiden te verstillen, om deze afmattende trein van beelden te stoppen en iemands denkvermogen te zuiveren van deze duizend kleinigheden, die zo belemmerend en waardeloos zijn. En het is zoveel tijd, die nutteloos verloren is, het is een verschrikkelijke verspilling.

En de remedie? Op een overdreven eenvoudige manier raden sommige ascetische disciplines afzondering en werkeloosheid aan: iemands onderbewuste beschermen tegen alle mogelijke registratie; dat lijkt me een kinderachtige remedie, want het laat de asceet over aan de genade van de eerste verrassingsaanval, en wanneer hij op een dag er op vertrouwt, dat hij een volmaakte meester is van zichzelf en hij wil terugkomen bij zijn medemensen om hen te helpen, dan zal zijn onderbewuste, dat zo lang onthouden is geweest van zijn handeling van ontvangst, er zeker meer aan toegeven dan ooit tevoren, zo gauw de eerste gelegenheid zich aanbiedt.

Er is zeker een andere remedie. Wat is het? Men moet ongetwijfeld leren om zijn onderbewuste te beheersen, precies zoals men zijn bewuste gedachten beheerst. Er moeten veel manieren zijn om dat te bereiken. Regelmatige introspectie op de Boeddhistische manier en een methodische analyse van zijn dromen --- bijna altijd gevormd uit deze onderbewuste registratie --- zijn deel van de methode, die gevonden moet worden. Maar er is zeker iets dat sneller effectief is. . . .

O Heer, Eeuwige Meester, Gij zult de Leraar moeten zijn, de Inspirator; Gij zult mij leren, wat gedaan moet worden, zodat na een onmisbare toepassing ervan op mijzelf, er ook anderen baat kunnen hebben van wat U mij heeft geleerd.

Met een liefdevolle en vertrouwensvolle devotie buig ik voor U.

November 28, 1913

IN deze kalme concentratie, die komt voor het aanbreken van de dag, rijzen mijn gedachten, meer dan op enig ander moment, naar U, O Heer van ons wezen, in een vurig gebed.

Geef, dat deze dag, die op het punt staat om te dagen, een beetje meer zuiver licht en ware vrede naar de aarde en naar de mensen mag brengen; mag Uw manifestatie vollediger zijn en Uw lieflijke wet wijder erkend; mag iets hogers, nobeler, meer waar geopenbaard worden aan de mensheid; mag een uitgestrektere en diepere liefde zich overal verspreiden, zodat alle pijnlijke wonden geheeld zouden kunnen worden; en mag deze eerste zonnestraal, die daagt op de aarde, de heraut zijn van vreugde en harmonie, een symbool van de glorieuze pracht, verborgen in de essentie van het leven.

O Goddelijke Meester, geef, dat vandaag ons een vollediger consecratie aan Uw Wil brengt, een meer integrale gift van onszelf aan Uw werk, een vollediger vergeetachtigheid van onszelf, een grotere verlichting, een zuiverdere liefde. Geef, dat in een vereniging, die altijd dieper wordt, constanter en vollediger, we altijd steeds dichter verenigd zouden kunnen worden met U en Uw dienaren zouden kunnen worden, die U waardig zijn. Verwijder van ons alle egoïsme, ontwortel alle kleingeestige verwaandheid, hebzucht en duisternis. Mogen wij allen branden van Uw goddelijke Liefde; maak ons Uw toortsen in de wereld.

Een stille hymne van lof stijgt op uit mijn hart, zoals de witte rook van wierook van de parfums van het Oosten.

En in de sereniteit van een volmaakte overgave buig ik voor U in het licht van de opkomende dag.

November 29, 1913

WAAROM al dit lawaai, al deze beweging, deze vergeefse en nutteloze agitatie; waarom deze wervelwind, die mensen wegdraagt als een zwerm vliegen, gevangen in een storm? Hoe treurig is de aanblik van alle verspilde energie, al deze waardeloze inspanningen! Wanneer zullen ze stoppen met dansen als poppen aan een touw, terwijl zij niet weten wie of wat er aan trekt? Wanneer zullen ze de tijd vinden om rustig te zitten en naar binnen te gaan, zich zelf weer te verzamelen en die innerlijk deur te openen, die hen afschermt van Uw onbetaalbare schatten, Uw oneindige geschenken?

Hoe vol verdriet en treurig lijkt me hun leven van onwetendheid en duisternis, hun leven van krankzinnige agitatie en nutteloze verstrooiing! --- wanneer alleen een enkele vonk van Uw sublieme licht, een enkele druppel van Uw goddelijke liefde, hun lijden kan transformeren in een oceaan van heerlijkheid!

O Heer, mijn gebed zweeft omhoog naar U: Mogen zij eindelijk Uw vrede kennen en die kalme en onweerstaanbare kracht, die komt van een onveranderbare sereniteit --- het privilege van degene, wiens ogen geopend zijn en die in staat zijn om U te beschouwen in de brandende kern van hun wezen.

Maar het uur van Uw manifestatie is gekomen.
En spoedig zullen hymnen van blijheid uitbarsten aan iedere kant.
Voor de plechtigheid van dit uur buig ik naar beneden in devotie.

December 13, 1913

GEEF me Uw licht, O Heer, geef, dat ik in geen enkele fout verval. Geef, dat de oneindige eerbied, de allerhoogste devotie, die intense en diepgaande liefde, die ik U breng, stralend, overtuigend, besmettelijk mag zijn en ontwaakt mag worden in ieder hart.

O Heer, Eeuwige Meester, Gij zijt mijn Licht en mijn Vrede; begeleid mijn stappen, open mijn ogen, verlicht mijn hart en leidt me op de paden, die recht naar U gaan.

O Heer, Heer, geef, dat ik geen andere wil kan hebben dan de Uwe en dat al mijn handelingen een uitdrukking mogen zijn van Uw goddelijke wet.

Een groot Licht overstroomt mijn gehele wezen en ik ben niet langer bewust van iets anders dan U. . . .

Vrede, vrede, vrede op de hele aarde.

December 16, 1913

ZUIVERE en gelijkmoedige liefde, Uw liefde, waarin wij in staat zijn het waar te nemen en te manifesteren, is de enige sleutel, die alle harten kan openen, die naar U zoeken. Degenen, die het pad volgen van het intellect, kunnen een erg hoge en ware opvatting hebben; zij kunnen alle informatie hebben over het ware leven, het leven Een met U, maar zij *kennen* het niet; zij hebben geen innerlijke ervaring van dat leven en zijn onwetend over alle contact met U. Deze mensen, wiens kennis intellectueel is en wiens handeling beperkt is tot een constructie, waarvan zij geloven dat het de beste is, zijn het moeilijkste van allemaal om te veranderen; het is moeilijker om het bewustzijn van het Goddelijke in hen te ontwakken dan in ieder ander mens van goede wil. Alleen Liefde kan dit wonder bewerkstelligen, want liefde opent alle deuren, doordringt iedere muur, verwijdert ieder obstakel. En een beetje ware liefde doet meer dan de mooiste toezpraken.

Heer, laat deze zuivere bloem van liefde in mij opbloeien, dat zij haar geur mag afgeven aan ieder, die dicht bij ons komt en dat die geur hen mag heiligen.

In deze liefde ligt vrede en vreugde, het fontein van alle kracht en alle realisatie. Het is de onfeilbare genezer, de allerhoogste vertrooster; het is de overwinnaar, de soevereine leraar.

O Heer, mijn lieflijke Meester, U, die ik aanbid in stilte en aan wie ik mij volledig opgedragen heb, Gij, die mijn leven bestuurt, steek in mijn hart de vlam aan van Uw zuivere liefde, dat het mag branden als een gloeiende oven, die alle onvolmaaktheden consumeert en hen transformeert in een comfortabele warmte en warmte uitstraalt van het dode hout van egoïsme en de zwarte kolen van onwetendheid.

O Heer, ik keer me naar U met een devotie, die tegelijk vreugdevol is en plechtig en ik smeek U:

Laat Uw liefde zich manifesteren
Uw heerschappij komen.
Moge Uw vrede de wereld besturen.

December 29, 1913

O HEER, geef, dat deze gezamenlijke conventie van het eindigende jaar voor ons ook de gelegenheid zijn om een eind te maken aan een heleboel verbintenissen en hechtingen, illusies en zwakheden, die niet langer enig nut hebben in ons leven. Op ieder moment moeten we het verleden afschudden als vallend stof, zodat het niet het maagdelijk pad bevuilt, dat zich ook op ieder moment voor ons opent.

Laat onze fouten, die erkent en rechtgezet zijn in ons, niet meer zijn dan vergeefse luchtspiegelingen, die geen kracht hebben om enige gevolgen te veroorzaken en mogen we, terwijl we onze voet hard drukken op alles, dat niet langer zou moeten bestaan, op alle onwetendheid, alle duisternis, alle egoïsme, onze vlucht stoutmoedig nemen naar wijdere horizonten en intenser licht, een volmaaktere compassie, een meer gelijkmoedige liefde. . . . naar U.

Ik begroet U, O Heer, Meester van ons leven, en ik wil Uw heerschappij afkondigen over de gehele aarde.

Januari 1, 1914

AAN U, allerhoogste Uitdeler van alle gunsten, aan U, die aan het leven haar rechtvaardiging geeft, door het zuiver, mooi en goed te maken, aan U, Meester van onze bestemmingen en doel van al onze aspiraties, was de eerste minuut van dit nieuwe jaar opgedragen.

Moge het volledig verheerlijkt worden door dit opdragen: moge degenen, die op U hopen, U zoeken op het juiste pad; moge degenen, die U zoeken, U vinden, en diegenen, die lijden, niet wetend waar de remedie ligt, voelen, dat Uw leven geleidelijk de harde korst van hun duistere bewustzijn doorboort.

Ik buig neer in diepe devotie en in grenzeloze dankbaarheid voor Uw weldadige pracht; in naam van de aarde dank ik U voor de manifestatie van Uzelf; in haar naam smee ik U om Uzelf altijd vollediger te manifesteren in een onderbroken groei van Licht en Liefde

Wees de soevereine Meester van onze gedachten, onze gevoelens, onze handelingen.

Gij zijt onze werkelijkheid, de enige Werkelijkheid.
Zonder U is alles valsheid en illusie, is alles nare duisternis.
In U is er leven en licht en vreugde.
In U is allerhoogste Vrede.

Januari 2, 1914

DEZE wonderbaarlijke stilte manifesteert U ondanks de gekke menselijke agitatie --- de onveranderbare en voortdurende stilte, die zo leeft in alle dingen, dat men alleen maar hoeft te luisteren om het te horen, in tegenstelling met alles, dat nutteloos lawaai, vergeefse agitatie, waardeloze verspreiding van energieën is. Laat het in ons wezen opbloeien als een bron van licht en vrede; moge haar kracht over allen stralen in weldadige stromen.

Gij zijt de redder van al het leven en de reden van activiteit, het doel van onze gedachten.

Januari 3, 1914

HET is altijd goed om van tijd tot tijd in zichzelf te kijken om te zien, dat men niets is en niets kan doen, maar naderhand moet men zijn ogen naar U keren, wetend, dat Gij alles zijt en dat Gij alles kan doen.

Gij zijt het leven van ons leven en het licht van ons wezen,
Gij zijt de meester van onze bestemmingen.

Januari 4, 1914

HET getij van materialistische gedachten houdt altijd de wacht, wachtend op de kleinste zwakheid, en wanneer we maar gedurende een moment onze waakzaamheid laten verslappen, als we maar een beetje onachtzaam zijn, stormt het naar binnen en dringt bij ons van alle kanten naar binnen en overstroomt onder haar zware vloed soms de resultaten van talloze inspanningen. Dan gaat het wezen een soort verdoving binnen, zijn fysieke behoefte aan eten en slaap nemen toe, zijn intelligentie is verduisterd, zijn innerlijke visie versluiert en ondanks het weinige voordeel, dat hij werkelijk heeft in zodanige oppervlakkige activiteiten, nemen zij hem bijna volledig in bezit. Deze toestand is buitengewoon pijnlijk en vermoeiend, want niets is vermoeiender dan materialistische gedachten en het denkvermogen, uitgeput, lijdt als een gekooide vogel, die zijn vleugels niet kan spreiden, en toch verlangt om vrijelijk te kunnen zweven.

Maar misschien heeft deze toestand zijn eigen nut, dat ik niet zie. . . .
In ieder geval strijd ik niet; en zoals een kind in zijn moeders armen, zoals een vurige leerling aan de voeten van zijn meester, vertrouw ik mijzelf aan U toe en geef me over aan Uw begeleiding, zeker van Uw overwinning.

Januari 5, 1914

GEDURENDE een lange tijd heb ik met dit notitieboek voor me gezeten, niet in staat om te beslissen om te schrijven, zo is alles in me middelmatig, waardeloos, smakeloos, hopeloos gewoon. Geen enkele gedachte in mijn hoofd, geen enkel gevoel in mijn hart, een volledige gelijkmoedigheid voor alles en een onoverkomelijke saaiheid.

Hoe kan een zodanige toestand van enig nut zijn?

Ik ben een waarachtige nul in de wereld.

Maar dit alles is helemaal niet belangrijk. En mits Uw werk wordt volbracht, Uw manifestatie plaatsvindt en de aarde meer en meer Uw harmonieuze en vruchtbare koninkrijk, maakt het weinig uit of ik dit Werk volbreng of niet.

En omdat het zeker is dat het gedaan zal worden, zou ik geen reden moeten hebben om me zorgen te maken, zelfs als ik het zo zou voelen.

Van de diepten tot het buitenst oppervlak, is dit alles, mijn wezen, alleen een handvol stof; het is alleen maar natuurlijk, dat het verstrooid zou worden in de wind en geen spoor zou achterlaten. . . .

Januari 6, 1914

GIJ zijt het ene en enige doel in mijn leven en het centrum van mijn aspiratie, de spil van mijn gedachten, de sleutel van de synthese van mijn wezen. En omdat Gij voorbij alle gewaarwording, alle gevoel en al het denken gaat, zijt Gij de levende, maar onuitsprekelijke ervaring, de Werkelijkheid, die geleefd wordt in de diepten van het wezen, maar onvertaalbaar in onze arme woorden; en omdat de menselijke intelligentie krachteloos is om U te reduceren tot een formule, benoemen sommigen, een beetje minachtend, de kennis, die mogelijk is om van U te hebben als "sentiment" , maar het is zeker zover van sentiment als het is van denken. Zolang als iemand deze allerhoogste Kennis niet verkregen heeft, heeft men geen solide basis of blijvend centrum voor zijn mentale en emotionele synthese, en alle ander intellectuele constructies kunnen alleen arbitrair, oppervlakkig en vergeefs zijn.

Gij zijt eeuwige stilte en volmaakte vrede in wat we van U waar kunnen nemen.

Gij zijt alle vervolmaking , die we moeten verkrijgen, alle wonderen, die gerealiseerd moeten worden, alle pracht, die gemanifesteerd moet worden.

En al onze woorden zijn het gebabbel van kinderen, wanneer we het wagen om over U te spreken.

In stilte is de grootste eerbied.

Januari 7, 1914

GEEF hen allen, O Heer, Uw vrede en licht, open hun verblinde ogen en hun verduisterde begrip; kalmeer hun nutteloze bezorgdheden en hun vergeefse angsten. Keer hun blik weg van henzelf en geef hen de vreugde van toegewijd zijn aan Uw werk zonder berekening en mentaal voorbehoud. Laat Uw schoonheid opbloeien in alle dingen, ontwaak Uw liefde in alle harten, zodat Uw eeuwige voortgaande orde gerealiseerd kan worden op aarde en Uw harmonie verspreid kan worden tot de dag, dat alles Uzelf wordt in volmaakte zuiverheid en vrede.

Oh! Laat alle tranen weggeveegd worden, alle lijden verlicht, alle angst verdreven, en laat kalme sereniteit verblijven in ieder hart en krachtige zekerheid ieder denkvermogen versterken. Laat Uw leven stromen door iedereen als een regenererende stroom, die allen naar U zou kunnen keren en uit die contemplatie de energie voor alle overwinningen trekken.

Januari 8, 1914

LAAT ons de paden vermijden, die te gemakkelijk zijn en geen inspanning vragen, de paden, die ons de illusie geven, dat we ons doel bereikt hebben; laten we de verwaarlozing vermijden, die de deur opent naar iedere ondergang, die zelfvoldane zelfbewondering, die leidt naar iedere afgrond. Laat ons begrijpen, dat, hoe groot onze inspanningen, onze worstelingen, zelfs onze overwinningen ook mogen zijn, vergeleken met de afstand, die nog afgelegd moet worden, degene, die al afgelegd is, niets is; en dat allen gelijk zijn --- oneindig kleine stofdeeltjes of identieke sterren --- voor de Eeuwigheid.

Maar Gij zijt de overwinnaar van alle obstakels, het Licht, dat alle onwetendheid verlicht, de Liefde, die alle trots overwint. En geen fout kan voor U volharden.

Januari 9, 1914

HEER, onbegrijpelijke werkelijkheid, U, die altijd vliedt voor onze verovering, ofschoon het effectief kan zijn, U zult altijd de Onbekende zijn, ondanks alles wat we van U zullen leren kennen, ondanks alles, dat we zullen ontrukken aan Uw eeuwige mysterie, zouden we doorgaan met een volledige en voortdurende inspanning, terwijl we de veelvoudige paden combineren, die naar U leiden, voortgaan als een opkomend, onbedwingbaar tij, alle obstakels neerhalen, iedere barrière voorbijgaan, iedere sluier oplichten, alle wolken verdrijven, alle duisternis doordringen, naar U vooruitgaan, altijd naar U, in een beweging, die zo krachtig is, zo onweerstaanbaar, dat een hele veelvoudigheid getrokken kan worden in ons spoor en de aarde, bewust van Uw nieuwe en eeuwige Aanwezigheid, begrijpt eindelijk haar ware doel en leeft in de harmonie en vrede van Uw soevereine realisatie.

Leer ons altijd meer,
Geef ons meer licht,
Verdrijf onze onwetendheid,
Verlicht onze denkvermogens,
Verander onze harten,

En geef ons de Liefde, die nooit opdroogt en laat Uw zoete wet opbloeien in ieder wezen.

Wij zijn de Uwe in alle Eeuwigheid.

Januari 10, 1914

MIJN aspiratie stijgt altijd hetzelfde op naar U in haar bijna kinderlijke vorm, zo gewoon in haar eenvoud, maar mijn roep is altijd vuriger en achter de stamelende woorden is er vurigheid van mijn geconcentreerde wil. En ik smeeek U, O Heer, ondanks de naïviteit van deze uitdrukking, die nauwelijks intellectueel is, smeeek ik U om meer waar licht, ware zuiverheid, oprechtheid en liefde, en dit alles voor iedereen, voor de veelvoudigheid, die samenstelt, wat ik mijn wezen noem, en voor de veelvoudigheid, die het universele wezen samenstelt; ik smeeek U, ofschoon ik weet, dat het volmaakt waardeloos is om U te smeeken, want alleen wij kunnen, in onze onwetendheid en slechte wil, in de weg staan van Uw glorieuze en volledige manifestatie, maar iets kinderlijks in me vindt een steun in deze mentale houding; ik smeeek U, dat de vrede van Uw heerschappij mag verspreiden over de aarde.

O ontoegankelijke hoogte, die we onophoudelijk beklimmen zonder U ooit te bereiken, enige Werkelijkheid van ons wezen, waarvan we geloven, dat we hem alleen hebben gevonden om te zien, dat U ons onmiddellijk ontsnapt, wonderbaarlijke toestand, die we denken bemachtigd te hebben, maar die ons verder en verder leidt naar niet onderzochte diepten en onmetelijkheden; niemand kan zeggen, "Ik heb U gekend," en toch dragen allen U in zichzelf en kunnen in de stilte van hun ziel de echo van Uw stem horen; maar deze stilte is in zichzelf progressief, en wat ook de vervolmaking van de vereniging mag zijn, die we gerealiseerd hebben, zolang als we met ons lichaam bij de wereld van relativiteit horen, kan deze Vereniging met U altijd meer volmaakt worden.

Maar al deze woorden, die we gebruiken om over U te spreken zijn alleen loos gepraat. Geef, dat ik Uw trouwe dienaar mag worden.

Januari 11, 1914

IIEDER moment is al het onvoorziene, het onverwachte, het onbekende voor ons, het universum wordt in zijn geheel op ieder moment en in ieder van zijn delen herschapen. En als we een werkelijk levend geloof hadden, als we de absolute zekerheid hadden van Uw almachtigheid en Uw enige werkelijkheid, zou Uw manifestatie ieder moment zo evident kunnen worden, dat het hele universum erdoor getransformeerd zou worden. Maar we zijn zo verslaafd aan alles, dat om ons heen is en dat ons voorgedaan is, we worden zo beïnvloed door de hele totaliteit van gemanifesteerde dingen en ons geloof is zo zwak, dat we nog niet in staat zijn om te dienen als tussenpersonen voor het grote wonder van transfiguratie. . . . Maar, Heer, ik weet dat het op een dag zal komen.

Ik weet, dat een dag zal komen, dat Gij al degenen zal transformeren, die tot ons komen; Gij zult hen zo radicaal transformeren, dat zij, volledig bevrijd van de bindingen van het verleden, een volledig nieuw leven in U zullen beginnen te leven, een leven, dat alleen van U gemaakt, met U als soevereine Heer. En op deze manier worden alle bezorgdheden veranderd in sereniteit, alle angst in vrede, alle twijfels in zekerheden, alle lelijkheid in harmonie, alle egoïsme in zelfgave, alle duisternis in licht en alle lijden in onveranderlijk geluk.

Maar voert U dit prachtige wonder al niet uit? Ik zie het overal om ons opbloeien!

O goddelijke wet van schoonheid en liefde, allerhoogste bevrijder, er is geen obstakel voor Uw vermogen. Alleen onze blindheid berooft ons van het troostende gezicht van Uw constante overwinning.

Mijn hart zingt een hymne van blijheid en mijn denken wordt verlicht met vreugde.

Uw transcendente en wonderbaarlijke liefde is de soevereine Meester van de wereld.

Januari 12, 1914

EEN onderricht kan alleen nuttig zijn als het volmaakt oprecht is, dat is, als het geleefd wordt, terwijl het wordt gegeven, en woorden, die vaak herhaald worden, gedachten, die vaak uitgedrukt worden, niet langer oprecht kunnen zijn. . . .

Januari 13, 1914

U BENT voorbijgekomen, O Heer, als een grote golf van liefde over mijn leven en toen ik er in ondergedompeld was, wist ik integraal en intens, dat ik aan U --- wanneer? Ik weet het niet, niet op een precies moment en meest waarschijnlijk altijd --- mijn gedachten, mijn hart, mijn lichaam opgedragen had in een levend brandoffer.

En in die grote liefde, die me omsloot en dat bewustzijn van volmaakte renunciatie war er een onmetelijke sereniteit, uitgestrekter dan het universum en een lieflijkheid, zo intens, en zo vol van oneindige compassie, dat tranen langzaam begonnen te stromen uit mijn ogen. Niets had verder weg kunnen zijn van zowel lijden als geluk, het was onuitspreekbare vrede.

O sublieme Liefde, centrum van ons leven, Wonder van wonderen, eindelijk vind ik U weer en leef opnieuw in U, maar met hoeveel meer vermogen, hoeveel meer bewust dan ervoor! Hoeveel beter ken ik U, begrijp ik U! Iedere keer vind ik U opnieuw, mijn vereniging met U wordt integraler, vollediger, definitiever.

O Tegenwoordigheid van onuitsprekelijke schoonheid, gedachte van allerhoogste verlossing, soeverein vermogen van zaligmaking, met welke vreugde voelt mijn hele wezen U, die er in woont, enig principe van zijn leven en van al het leven, wonderbaarlijk bouwer van al het denken, alle wil, al het bewustzijn. Op deze wereld van illusie, deze sombere nachtmerrie, hebt U Uw goddelijke werkelijkheid geschonken en iedere atoom van materie bevat iets van Uw absolute.

Gij zijt, Gij leeft, Gij straalt, Gij heerst.

Januari 19, 1914

O HEER , goddelijke Meester van Liefde, Gij zijt de eeuwige overwinnaar en degenen, die volmaakt op U afgestemd worden, degenen, die voor U alleen leven en door U alleen, kunnen niet anders dan alle overwinningen behalen; want in U is de Allerhoogste kracht, de kracht van volledige gelijkmoedigheid, van volmaakte helderziendheid, soevereine lieflijkheid.

In U, door U, wordt alles veranderd en verheerlijkt; in U wordt de sleutel gevonden voor alle mysteries en alle vermogens. Maar men kan U alleen verkrijgen, wanneer men niet langer iets anders verlangt, dan in U te leven, U te dienen, Uw goddelijke werk sneller te laten triomferen voor de zaligmaking van een groter aantal mensen.

O Heer, Gij alleen zijt werkelijk en al het andere is een illusie; want als men in U leeft, ziet men en begrijpt men alle dingen, niets ontsnapt aan Uw volmaakte kennis, maar alles draagt een andere verschijning; want alles is U in essentie, alles is de vrucht van Uw werk, van Uw grootmoedige interventie; en in de meest sinistere duisternis zou U een ster kunnen aansteken.

Moge onze devotie altijd dieper worden.

Moge onze consecratie altijd volmaakter worden.

En moge U, die al de werkelijke heerser van het leven is, effectief haar ware heerser worden.

*Januari 24, 1914**

O GIJ, die de enige werkelijkheid van mijn leven is, O sublieme Meester van liefde, Bevrijder van het leven, laat me niet langer enig ander bewustzijn hebben dan van U op ieder moment en in ieder wezen. Wanneer ik niet uitsluitend met Uw leven leef, kwelt het mij, zink ik langzaam naar uitroeiing, want U bent mijn enige reden van bestaan, mijn enige doel, mijn enkele ondersteuning. Ik ben als een verlegen vogel, die nog niet zeker is van zijn vleugels en die aarzelt om zijn vlucht te nemen, laat me zweven om de definitieve identiteit met U te bereiken.

Januari 29, 1914

UW Tegenwoordigheid in ieder wezen, O goddelijke Meester van liefde, maakt het mogelijk voor ieder mens, zelfs de wreedste, om open te staan voor medelijden en zelfs de slechtste voor respect, bijna ondanks zichzelf, voor eer en rechtvaardigheid. Gij zijt het, die, achter alle conventies en vooroordelen, alles wat we zijn en alles wat we doen, verlicht met een speciaal licht, goddelijk en zuiver, en duidelijk ons het verschil laat zien tussen wat we werkelijk zijn en wat we zouden kunnen zijn.

Gij zijt de niet passeerbare barrière, die opgezet is tegen exces van kwaad, duisternis, en slechte wil; Gij zijt de levende hoop in ieder hart van alle mogelijke en toekomstige perfecties.

Voor U is alle vurigheid van mijn aanbidding.

Gij zijt de poort binnen bereik van onze voorstelling, die leidt naar onverwachte en onvoorstelbare heerlijkheden, heerlijkheden, die ons geleidelijk geopenbaard zullen worden.

Januari 30, 1914

ALLES, wat in me bewust is, behoort zonder reserve aan U en geleidelijk zal ik altijd harder streven om het onderbewuste te overwinnen, het nog duistere harde gesteente.

O goddelijke Meester van liefde, eeuwige Leraar, Gij begeleidt onze levens. Alleen in U en voor U willen we leven; verlicht ons bewustzijn, begeleidt onze stappen, en geef, dat we ons uiterste zullen doen, wat we kunnen, om al onze energieën alleen te gebruiken om U te dienen.

Januari 31, 1914

MOGE iedere morgen onze gedachten vurig naar U opstijgen, en U vragen, hoe we U het beste kunnen manifesteren en U dienen. Moge op ieder moment in de veelvoudige keuzes, die we kunnen maken en die, ondanks hun ogenschijnlijke onbeduidendheid, altijd van groot belang zijn --- omdat we door onze beslissing onderworpen worden aan een categorie van determinisme of een andere --- op ieder moment onze houding zo zijn, dat Uw goddelijke Wil onze keuze zou kunnen bepalen en dat het zo U zal zijn, die ons hele leven richting geeft. In overeenstemming met het bewustzijn, waar we in zijn, wanneer we een beslissing nemen, worden we onderworpen aan het determinisme van de orde van werkelijkheden, waarin we bewust zijn; vandaar de consequenties, die vaak onvoorzien en lastig zijn, die tegengesteld zijn aan de algemene richting van iemands leven en die een obstakel vormen, die soms verschrikkelijk zijn om later te boven te komen. Daarom, O Heer, Goddelijke Meester van liefde, willen we bewust zijn van U en U alleen, iedere keer, als we een beslissing nemen, als we kiezen, geïdentificeerd zijn met Uw allerhoogste wet, zodat het Uw Wil zal zijn, die ons beweegt en dat ons leven zo effectief en integraal toegewijd is aan U.

In Uw Licht zullen we zien, in Uw Kennis zullen we weten, in Uw Wil zullen we realiseren.

*Februari 1, 1914**

IK KEER me naar U, die overal bent en in allen en buiten allen, intieme essentie van allen en ver van allen, centrum van neerslag van alle energieën, schepper van bewuste individualiteiten: ik keer me naar U en groet U, O bevrijder van de werelden en geïdentificeerd met Uw goddelijke liefde, beschouw ik de aarde en haar schepselen, deze massa substantie, die in vormen gebracht wordt, die eeuwigdurend vernietigd en vernieuwd worden, deze krioelende massa van verzamelingen, die opgelost worden, zodra zij zijn samengesteld, van wezens, die zich verbeelden, dat zij bewust zijn en permanente individualiteiten zijn en die zo kortstondig zijn als een adem, altijd hetzelfde of bijna hetzelfde, in hun diversiteit, die tot in het oneindige dezelfde verlangens herhalen, dezelfde neigingen, dezelfde begeertes, dezelfde onwetende fouten.

Maar van tijd tot tijd schijnt Uw sublieme licht in een wezen en straalt door hem over de wereld en dan dringt een beetje wijsheid, een beetje kennis, een beetje gelijkmoedig geloof, heldhaftigheid en compassie het hart van de mens binnen, transformeert hun denkvermogens en laat een paar elementen vrij van dat treurige en onverbiddelijke wiel van het bestaan, waaraan hun blinde onwetendheid hen onderwerpt.

Maar hoe een grotere pracht, dan alle die er geweest zijn, hoe een wonderbaarlijke glorie en licht zou er nodig zijn om deze wezens uit de verschrikkelijke dwaling te trekken, waarin zij zijn ondergedompeld door het leven van de steden en zogenaamde beschavingen! Wat een formidabele en tegelijkertijd goddelijke lieflijke geschiktheid zou er nodig zijn om al deze willen af te keren van de bittere strijd voor hun zelfzuchtige, gemene en dwaze bevredigingen, om hen te grijpen uit deze maalstroom, die de dood verbergt achter zijn verraderlijke glitter, en hen naar Uw overwinnende harmonie te keren!

O Heer, eeuwige Meester, verlicht ons, begeleidt onze stappen, wijs ons de weg naar de realisatie van Uw wet, naar de vervulling van Uw werk.

Ik aanbid U in stilte en luister naar U in een religieuze concentratie.

Februari 2, 1914

O HEER, ik zou een zodanige vurige liefde willen zijn, dat alle eenzaamheid er mee opgevuld zou worden en alle verdriet verzacht.

O Heer, ik roep tot U: Maak me een brandende oven, waarin alle lijden verteerd wordt en het transformeert in vreugdevol licht, dat de harten van allen bestraald!...

Verhoor mijn gebed: Transformeer me in een oven van pure liefde en grenzeloze compassie.

Februari 5, 1914

MEN zou kunnen zeggen, dat de aspiratie niet altijd hetzelfde is: de wet van goddelijke liefde, de zuiverste uitdrukking van wat we van U kunnen bevatten, moet steeds meer op aarde gerealiseerd worden en triomferen over alle negatieve egoïsme; we moeten steeds meer volmaakt de trouwe dienaren worden van dat vermogen van liefde en licht, we moeten erin en erdoor leven; dat alleen moet in ons leven en handelen.

O Heer, wordt de soevereine Meester van onze levens en verdrijf alle duisternissen, die nog kunnen voorkomen om U te zien en voortdurend met U in verbinding te staan.

Bevrijd ons van alle onwetendheid, bevrijd ons van onszelf, dat we de deuren van Uw glorieuze manifestatie wijd mogen openen.

Februari 7, 1914

VOOR hem, die, door integraal met U verenigd te zijn, voortdurend bewust is van wat U het volmaaktste uitdrukt in handeling, gezien de omstandigheden, is geen uiterlijke regel langer noodzakelijk. De principes van het leven zijn opgeteld alleen hulpmiddelen om zover als mogelijk de onwetendheid te verminderen van degenen, die U nog niet kennen en om op de een of andere manier de momenten van blindheid en duisternis tegen te gaan van diegenen, die alleen een afwisselend contact met U hebben.

Regels maken voor zichzelf en hen zo algemeen maken, zo soepel als mogelijk, zogezegd, is goed, als men hen alleen beschouwt als kunstmatige lichten, die niet gebruikt zouden moeten worden, behalve als het volle licht van gemeenschap met U faalt. Bovendien is een voortdurende revisie van deze regels noodzakelijk, want zij kunnen alleen de uitdrukking zijn van een huidige kennis en moeten zich noodzakelijkerwijze uitbreiden door alle groei en verbetering van kennis.

Daarom zag ik duidelijk, toen ik mediteerde over de houding, die men zou moeten hebben voor allen, die naar ons toe komen om zich niet alleen te weerhouden om hen geen enkele schade toe te brengen, maar bovenal om te streven om hen het meest mogelijke goed te doen --- dat is, hen zo goed als men kan te helpen om de allerhoogste ontdekking te doen, de ontdekking van U in hen ---, dat geen regel uitgebreid en soepel genoeg om volmaakt aangepast te zijn aan Uw wet en dat de enige ware oplossing was om altijd met U in gemeenschap te zijn, zodat zij volmaakt aangepast zouden kunnen worden aan de gehele oneindige variëteit van omstandigheden.

Februari 8, 1914

O HEER, lieflijke Meester van liefde, Gij, die ons uit de duisternis leidt om ons tot bewustzijn te ontwaken, die ons verlost uit het lijden om ons in gemeenschap te brengen met Uw eeuwige vrede, iedere morgen zweeft mijn aspiratie vurig naar U, en ik smeeek, dat mijn wezen, integraal ontwaakt voor Uw kennis, nu alleen door U zal leven, in U, voor U; ik smeeek, dat ik, steeds meer volmaakt geïdentificeerd met U, alleen nu Uzelf zal zijn, die gemanifesteerd is in woord en handeling; ik smeeek, dat al degenen, die naar ons komen, allen, die contact met ons hebben, mogen ontwaken tot de volledige kennis van Uw goddelijke tegenwoordigheid, Uw soevereine wet, en henzelf er definitief door getransformeerd laten worden; ik smeeek, dat alle mensen op aarde, ondanks hun bittere lijden, erin het dagen zullen voelen van de sublieme troost van Uw licht en liefde, en het wonderbaarlijke comfort van Uw vrede.; ik smeeek, dat iedere substantie, die steeds meer geïmpregneerd is door Uw soevereine krachten, een altijd verminderende weerstand zal bieden van blinde onwetendheid tegen U, en dat U, die triomfeert over alle duisternis, dit universum van strijd en angst definitief mag omvormen in een universum van harmonie en vrede. . . .

Zodat Uw wet vervuld zal worden.

Februari 9, 1914

WELKE namen ook aan U geven mogen worden, O Heer, door de elite van de mensheid, een dorst naar iets absoluuts, zij zoekt vurig naar U. Zijn zelfs degenen, die het verst van U gaan, zelfs degenen, die exclusief bezig zijn met zichzelf, niet op zoek naar een absolute in gewaarwording, een absolute in voldoening, en ondanks haar ijdelheid kan ook die zoektocht op een dag naar U leiden, Gij zijt veel te veel in de kern, in het hart van alle dingen voor de ergste zelfzuchtigheden om niet te worden getransformeerd door U in aspiraties. . . .

Het enige, dat we moeten vrezen en vermijden is de inertie van onbewustheid, van blinde en zware onwetendheid. Die toestand ligt aan de bodem van de oneindige ladder, die naar U opstijgt. En al Uw inspanning bestaat uit Materie trekken uit deze eerste duisternis om haar zo te ontwakken tot bewustzijn. Zelfs passie heeft de voorkeur boven onbewustheid. We moeten daarom voortdurend vooruitgaan om die universele grond van onbewustheid te veroveren en haar door ons eigen organisme geleidelijk transformeren in lichtend bewustzijn.

O Heer, lieflijke Meester van liefde, U, die ik zo levend zie, zo bewust binnen alle dingen, ik aanbid U met grenzeloze devotie.

Februari 10, 1914

MET vrede in onze harten, met licht in onze denkvermogens, voelen we U, O Heer, zo levend in ons, dat we de gebeurtenissen afwachten met sereniteit, terwijl we weten dat Uw pad overal is, omdat we het in ons eigen wezen dragen en dat we in alle omstandigheden aankondigers van Uw woord kunnen worden, de dienaren van Uw werk.

Met een kalme en zuivere devotie groeten wij U en erkennen U als de enige werkelijkheid van ons wezen.

Februari 11, 1914

Zo gauw als men uitrijst boven de waarneming van gebeurtenissen, zo gauw als zijn bewustzijn geïdentificeerd is met Uw allerhoogste bewustzijn en men zo binnengaat in die alwetendheid, die ik niet kan definiëren behalve als absolute Kennis, hoe gemakkelijk en zelfs een beetje kinderlijk lijken dan alle die problemen over wat gedaan en niet gedaan zou moeten worden, over alle beslissingen, die genomen moeten worden

Vanuit het gezichtspunt van het eeuwige werk is het enige belangrijke om bewust te worden van U, om zichzelf met U te identificeren en om die bewuste identificatie voortdurende te behouden. Maar wat betreft het beste gebruik, dat gemaakt kan worden van ons fysieke organisme, Uw vorm van manifestatie op aarde, is het bepaald genoeg, wanneer U alleen bewust bent in ons, om de blik naar het lichaam te richten om boven alle twijfel te weten, wat het beste is dat het kan doen, welke activiteit het meest volledig al haar energieën zal gebruiken.

En zonder veel belang aan die activiteit te hechten, dat over het algemeen genomen relatieve gebruik, kan men zonder enige moeilijkheid, zonder enig innerlijke woordenstrijd, beslissingen nemen, die voor het uiterlijke bewustzijn de stoutmoedigste en meest gevaarlijke lijken.

Hoe eenvoudig is alles voor hem, die alle dingen ziet vanuit de hoogte van Uw eeuwigheid!

Ik groet U, O Heer, met een vreugdevolle en vertrouwende devotie. Moge de vrede van Uw goddelijke Liefde met alle wezens zijn.

Februari 12, 1914

WANNEER men, bewust met Uw allerhoogste bewustzijn, alle aardse omstandigheden beschouwt, ziet men hun volledige relativiteit en zegt, "Om dit of dat te doen, is, alles welbeschouwd, niet van veel belang; toch zal een bijzondere vorm van handeling het beste gebruik zijn van een zeker vermogen, een zeker temperament. Alle handelingen, wat zij ook mogen zijn, zelfs de meest tegengestelde in verschijning, kunnen een uitdrukking zijn van Uw wet, zo ver als zij bezielde zijn met het bewustzijn van die wet, die geen wet is van praktische toepassing, die vertaald kan worden in principes of regels in het gewone menselijke bewustzijn, maar een wet van houding, van een voortdurend en overheersend bewustzijn, iets, dat niet uitgedrukt kan worden in formules, maar geleefd kan worden."

Maar zo gauw men terugvalt in het gewone bewustzijn, zou niets licht genomen moeten worden en met onverschilligheid, de minste omstandigheden, de kleinste handelingen, hebben een grote belangrijkheid en zouden serieus beschouwd moeten worden; want we moeten op ieder moment proberen om dat te doen, wat de identificatie van ons bewustzijn met het eeuwige bewustzijn gemakkelijk zal maken, en alles zorgvuldig vermijden, wat een obstakel zou kunnen zijn voor deze identificatie. Dan zouden de regels van gedrag, die als hun basis volmaakte persoonlijke gelijkmoedigheid hebben, hun volle waarde moeten vinden.

Met vrede in mijn hart, met licht in mijn denkvermogen, de hoop, geboren uit zekerheid, in mijn hele wezen, groet ik U, O Heer, goddelijke Meester van eeuwige liefde.

Gij zijt de reden van ons bestaan en ons doel.

Februari 13, 1914

IN de stilte van een intense concentratie zou ik mijn bewustzijn met Uw absolute bewustzijn willen verenigen, zou ik mijzelf met U willen identificeren, O soevereine Heer van ons wezen, goddelijke Meester van liefde, zodat Uw wet helder en waarneembaar voor ons kan worden en dat we alleen erdoor en ervoor kunnen leven.

Hoe mooi, groot, eenvoudig en kalm is alles in de uren, wanneer mijn denken zijn vlucht neemt naar U en met U verenigt! En met wat voor luchtige en toch zekere stap zullen we door het leven wandelen boven alle obstakels en zonder aarzelen vanaf de dag, dat het mogelijk wordt voor ons om deze allerhoogste helderziendheid voortdurend vast te houden Want, --- dit weet ik door ervaring --- alle twijfel, alle aarzeling houdt op juist op het moment, dat men bewust is van Uw wet; en wanneer men helder de extreme relativiteit waarneemt van alle menselijke handeling, men weet tegelijkertijd, met exactheid en precisie, welke handeling het minst relatieve is ten aanzien van zijn eigen lichaam en zijn eigen manier van handelen . . . en alle obstakels verdwijnen *werkelijk* als bij toverslag. Al onze inspanningen, O Heer, zullen in het vervolg gericht zijn op een altijd constantere realisatie van de wonderbaarlijke toestand.

Moge de vrede van Uw zekerheid ontwaken in ieder hart!

*Februari 14, 1914**

VREDE, vrede op de hele aarde!

Mogen allen ontsnappen aan het gewone bewustzijn en bevrijd worden van de hechting aan materiële dingen; mogen zij ontwaken voor de kennis van Uw goddelijke aanwezigheid, zichzelf verenigen met Uw allerhoogste bewustzijn en de overvloed proeven van vrede, die eraan ontspringt.

Heer, Gij zijt de soevereine meester van ons wezen. Uw wil is onze wet, en met al onze kracht streven we om ons bewustzijn te identificeren met Uw eeuwige bewustzijn, zodat we Uw sublieme werk mogen volbrengen in ieder ding en op ieder moment.

Heer, bevrijd ons van alle zorg voor gebeurtenissen, bevrijd ons van de gewone kijk op dingen. Geef, dat we vanaf nu alleen met Uw ogen zien en alleen handelen door Uw wil. Transformeer ons in levende toortsen van Uw goddelijke liefde.

Met eerbied, met devotie, in een vreugdevol offeren van mijn hele wezen geef ik mijzelf, O Heer, aan de vervulling van Uw wet.

Vrede, vrede op de hele aarde!

*Februari 15, 1914**

O GIJ, enige Werkelijkheid, Licht van ons licht en Leven van ons leven, allerhoogste Liefde, Redder van de wereld, geef, dat ik steeds volmaakter ontwaakt mag zijn in het besef van Uw voortdurende aanwezigheid. Laat al mijn handelingen conformeren aan Uw wet; laat er geen verschil zijn tussen mijn wil en de Uwe. Maak mij vrij van het illusoire bewustzijn van mijn denkvermogen, van zijn wereld van fantasieën; laat me mijn bewustzijn identificeren met het Absolute Bewustzijn, want dat zijt Gij.

Geef me bestendigheid in de wil om het einde te bereiken, geef me standvastigheid en energie en de moed, die alle traagheid en loomheid afschudt.

Geef me de vrede van volmaakte gelijkmoedigheid, de vrede die maakt, dat Uw aanwezigheid gevoeld wordt en Uw tussenkomst effectief, de vrede, die altijd zegeviert over alle slechte wil en iedere duisternis.

Geef, ik smEEK U, dat mijn hele wezen met U geïdentificeerd zal zijn. Mag ik niets anders meer zijn dan een vlam van liefde, die volkomen ontwaakt is tot een allerhoogste realisatie van U.

Februari 16, 1914

○ ALLERHOOGSTE, enige Werkelijkheid, waar Bewustzijn, permanente Eenheid, soevereine rust van volmaakt licht, met hoeveel intensiteit streef ik ernaar om alleen bewust te zijn van U, om alleen Uzelf te zijn. Deze aanhoudende maalstroom van onwerkelijke persoonlijkheden, deze veelvoudigheid, deze complexiteit, deze excessieve, onontwarbare verwarring van tegenstrijdige gedachten, worstelende neigingen, strijdende verlangens, lijkt me steeds beangstigender. Ik moet deze razende zee te boven komen en landen op Uw serene en vredevolle kust. Geef me de energie van een onvermoeibare zwemmer. Ik zou U veroveren, hoe groot de inspanning ervoor ook moge zijn . . . O Heer, onwetendheid moet overwonnen worden, illusie verdreven, dit verdrietvolle universum moet uit haar afschuwelijke nachtmerrie komen, haar verschrikkelijke droom beëindigen, en tenslotte ontwaken voor het bewustzijn van Uw enige Werkelijkheid.

O onveranderbare Vrede, verlos de mens uit onwetendheid; moge Uw overvloedig en zuiver Licht overal heersen!

Februari 17, 1914

O HEER, hoe vurig stijgt mijn aspiratie naar U op: geef ons het volle bewustzijn van Uw wet, de voortdurende perceptie van Uw wil, zodat onze beslissing Uw beslissing zal zijn en ons leven uitsluitend opgedragen aan Uw service en een uitdrukking, die zo volmaakt mogelijk een uitdrukking is van Uw inspiratie.

O Heer, verdrijf alle duisternis, alle blindheid; mag iedereen de kalme zekerheid genieten, die Uw goddelijke verlichting brengt!

Februari 19, 1914

O HEER, wees altijd aanwezig in mijn gedachten, Niet dat ik dit van U vraag, want ik weet dat Uw Aanwezigheid constant en soeverein is, ik weet, dat alles, wat we zien en alles wat aan ons zicht ontsnapt, alleen is, wat het is door Uw wonderbaarlijke interventie door Uw goddelijke wet van liefde; maar ik zeg dit en ik herhaal het, ik smEEK om te ontsnappen aan vergeetachtigheid en verwaarlozing.

Oh! Om Uw levende liefde te worden, zo krachtig, om alle dingen om te vormen en te verlichten, zo volledig om vrede op te wekken en welwillende voldoening in allen.

Oh, om Uw goddelijke liefde te worden, zuiver en scherpziend, om dat altijd te zijn en overal! . . .

Februari 20, 1914

HET enige, dat belangrijk is, het enige, dat telt, is de wil om steeds vollediger geïdentificeerd te worden met U, om ons bewustzijn te verenigen met Uw absolute Bewustzijn, om steeds meer de vredige, kalme, gelijkmoedige, sterke dienaar te zijn van Uw soevereine wet, Uw liefhebbende Wil.

O Heer, geef me de vrede van volmaakte gelijkmoedigheid, de vrede, die Uw Aanwezigheid effectief maakt, Uw interventie doeltreffend, de Vrede altijd zegevierend over alle slechte wil, alle duisternis.

Heer, zeer nederig bid ik tot U, dat ik berekend ben voor mijn taak, dat niets in me, bewust of onbewust, U mag verraden door verwaarlozing om Uw heilige missie te dienen.

In een stille devotie buig ik voor U

Februari 21, 1914

I EDERE dag, ieder moment zou een gelegenheid moeten zijn voor een nieuwe en vollediger opoffering, en niet een van die enthousiaste en jachtige opofferingen, overactief, vol illusies over het werk, maar een diepe en stille opoffering, die niet noodzakelijk zichtbaar is, maar alle handeling binnendringt en omvormt. Ons denkvermogen, solitair en vredig, zou altijd in U moeten rusten en van dat zuivere toppunt de exacte perceptie hebben van werkelijkheden, van de enige en eeuwige Werkelijkheid achter alle instabiele en vlietende verschijningen.

O Heer, mijn hart is gezuiverd van alle ongemak en angst; het is rustig en kalm en ziet U in alle dingen; en wat ook de uiterlijke acties zullen zijn, wat ook de omstandigheden zijn, die de toekomst voor ons in petto heeft, ik weet, dat U alleen leeft, dat U alleen werkelijk bent in Uw onveranderbare permanentie en in U leven wij. . .

Moge er vrede zijn op de hele aarde.

Februari 22, 1914

TOEN ik een kind was van ongeveer dertien, leek het me, elke nacht, gedurende bijna een jaar, dat, zo gauw ik naar bed was gegaan, ik uit mijn lichaam ging en recht boven het huis opsteeg, dan boven de stad, erg hoog erboven. Toen placht ik mij te zien, bedekt in een prachtige gouden mantel, veel langer dan ikzelf en terwijl ik hoger steeg, rekte de mantel uit, spreidde zich in een cirkel om me heen om een soort immens dak te vormen boven de stad. Dan zag ik mannen, vrouwen, kinderen, oude mannen, de zieken, de onfortuinlijken aan alle kanten naar buiten komen; zij verzamelden zich onder de uitgespreide mantel, terwijl zij smeekten om hulp, hun misères, hun lijden, hun moeilijkheden vertelden. Als antwoord strekte de mantel zich, soepel en levend, naar ieder van hen individueel en zo gauw zij hem hadden aangeraakt, werden zij verzorgd en genezen en zij keerden terug naar hun lichaam, gelukkiger en sterker, dan dat zij er uitgekomen waren. Niets leek me mooier, niets kon me gelukkiger maken, en alle handeling van overdag leken me saai en kleurloos en zonder werkelijk leven, naast deze handeling van de nacht, die het ware leven voor me was. Vaak als ik op deze manier omhoog ging, zag ik links van me een oude man, stil en rustig, die naar me keek met een soort affectie en me aanmoedigde met zijn aanwezigheid. Deze oude man, gekleed in een donkere paarse mantel, was de personificatie --- zoals ik later te weten kwam --- van de Man van Lijden.

Nu is die diepe ervaring, die haast niet uitdrukbaar werkelijkheid, vertaald in mijn denkvermogen door andere ideeën, die ik op deze manier kan beschrijven:

Vele malen gedurende de dag en de nacht lijkt het me, dat ik, of eerder mijn bewustzijn, volledig geconcentreerd ben in mijn hart, dat niet langer een orgaan is, zelfs geen gevoel, maar de goddelijke Liefde, onpersoonlijk, eeuwig; en terwijl ik deze Liefde ben, voel ik mijzelf leven in het centrum van ieder ding op de hele aarde en op tegelijkertijd lijk ik immense, oneindige armen uit te strekken en met een grenzeloze tederheid alle wezens te omsluiten, die omhelsd, verzameld, genesteld zijn tegen mijn borstkas, die groter is dan het universum. . . . Woorden zijn arm en onhandig, O goddelijke Meester, en mentale transcripties zijn altijd kinderlijk. . . . Maar mijn aspiratie naar U is constant en in werkelijkheid is het vaak U en U alleen, die in dit lichaam leeft, dit onvolmaakte middel om U te manifesteren.

Mogen alle wezens gelukkig zijn in de vrede van Uw verlichting!

Februari 23, 1914

GEEF O Heer, dat we steeds bewuster worden van Uw wet, dat is, er een mee te zijn, zodat we zijn manifestatie in alle dingen zouden kunnen koesteren.

Heer, geef, dat ik meester zou kunnen worden van mijn rondzwervende gedachten, dat terwijl ik in U leef, het leven alleen zou kunnen zien door U en de illusie van de materiële werkelijkheid tot een einde zou kunnen komen en vervangen door een perceptie, die meer in overeenstemming is met Uw eeuwige werkelijkheid.

Laat me constant leven in Uw goddelijke Liefde, zodat het in mij en door mij zou kunnen leven.

Geef, dat ik een efficiënt en schrandere medewerker zou kunnen zijn en dat alles in mij de overvloed van Uw manifestatie zou kunnen koesteren.

Ik ken al mijn tekortkomingen, mijn moeilijkheden, mijn zwakheden, ik voel al mijn onwetendheid, maar ik stel mijn volle vertrouwen in U en ik buig voor U in stille devotie.

Februari 25-26, 1914

Hij, die U waardig wil dienen, zou nergens aan gehecht moeten zijn, zelfs niet aan die activiteiten, die hem in staat stellen om bewuster met U te communiceren. . . . Maar als, als een resultaat van de totaliteit van omstandigheden, materiële dingen nog een grotere plaats in het leven innemen dan gewoonlijk, moet men weten, hoe men niet door hen geabsorbeerd raakt, hoe men in zijn diepste hart de heldere visie houdt van Uw aanwezigheid en voortdurend te leven in die serene vrede, die niets kan verstoren. . . .

Oh, om alles alleen te doen, terwijl ik U alleen overal zie, en zo boven de handeling zweef, die uitgevoerd is, zonder enige binding, die ons gevangene op de aarde maakt, onze vlucht te laten belasten. . . .

O Heer, geef, dat de aanbidding, die ik doe aan U van mijn wezen, integraal en effectief mag zijn

Met een respectvolle en liefhebbende devotie buig ik neer voor U, O onuitsprekelijke Essentie, onwaarneembare Werkelijkheid, Naamloze Ene.

Februari 27, 1914

O HEER, Ik voel het oneindige geluk, dat degenen ten deel valt, die hun leven volledig aan u opgedragen hebben. En dit hangt niet af van uiterlijke omstandigheden, maar op iemands eigen toestand van zijn wezen en zijn grotere of mindere graad van verlichting. Een volmaakt offeren aan Uw wet kan niet anders dan veranderingen teweegbrengen in het geheel van de omstandigheden, toch maakt dit het volmaakte offeren niet mogelijk of drukken het uit. Ik bedoel, dat het niet onder zekere omstandigheden is, altijd hetzelfde voor allen, dat Uw wet gemanifesteerd wordt; voor iedereen is deze manifestatie verschillend in overeenstemming met zijn temperament, dat is, in overeenstemming met de missie, die voor het moment toegekend is in het fysieke leven.

Maar wat onveranderbaar is en universeel, is de gelukkige vrede, de lichtende en onveranderbare sereniteit van al diegenen, die enkel aan u geofferd zijn, die niet langer enige duisternis, onwetendheid, egoïstische hechting of slechte wil in hen hebben.

Oh, mogen allen ontwaken tot deze goddelijke vrede.

Maart 1, 1914

IN iemands eigen zelf liggen alle obstakels, in iemands eigen zelf worden alle moeilijkheden gevonden, in iemands eigen zelf is alle duisternis en onwetendheid. Zouden we over de hele wereld moeten reizen, zouden we onszelf moeten gaan begraven in een of andere eenzaamheid, breken met alle gewoonten, het meest ascetische leven leiden, zouden we toch, als nog een binding van illusie ons bewustzijn ons ver houdt van Uw absolute Bewustzijn, als een of andere egoïstische hechtenis ons afsnijdt van de integrale vereniging met Uw goddelijke Liefde, niet dichter bij U zijn ondanks alle uiterlijke omstandigheden. Kunnen enige omstandigheden beschouwd worden als meer of minder gunstig? Ik betwijfel het; het is het idee, dat we hebben over hen, die ons in staat stellen om veel of weinig te profiteren van de lessen, die zij ons geven.

O Heer, ik smeeek U! Geef, dat ik volmaakt bewust mag zijn en meester van alles, dat deze persoonlijkheid samenstelt, zodat ik bevrijd mag worden van mijzelf en U alleen mag leven en handelen door deze veelvoudige elementen.

Te leven in Liefde, door Liefde, voor Liefde, onoplosbaar verenigd met Uw hoogste manifestatie. . . .

Altijd meer licht, meer schoonheid, meer waarheid!

Maart 3, 1914

OMDAT de dag van vertrek nadert, ga ik binnen in een soort zelf-vereniging; ik keer me met een tedere plechtigheid naar al die duizend kleinigheden om ons heen, die stil, gedurende zo vele jaren, hun rol gespeeld hebben van trouwe vrienden; ik dank hen erkentelijk voor alle charme, die zij konden geven aan de buitenkant van ons leven; ik wens, dat zij als zij bestemd zijn om in andere handen over te gaan dan de onze gedurende enige lengte van tijd, deze handen zachtzinnig zullen zijn voor hen en alle respect kennen, dat het gevolg is van wat Uw goddelijke Liefde, O Heer, gebracht heeft uit de duistere onbewustheid van de chaos.

Dan keer ik me naar de toekomst en mijn blik wordt plechtiger stil. Wat het voor ons in petto heeft, weet ik niet, noch wil ik het weten; uiterlijke omstandigheden zijn helemaal niet belangrijk; mijn enige wens is, dat dit voor ons het begin kan zijn van een nieuwe periode, waarin we, meer onthecht van materiële dingen, bewuster van Uw wet kunnen zijn en meer eenduidig geofferd aan zijn manifestatie; dit zou een periode kunnen zijn van groter licht, grotere liefde, van een volmaaktere toewijding aan Uw zaak.

In een stille adoratie beschouw ik U. . . .

Maart 4, 1914

HET is waarschijnlijk de laatste keer voor een lange tijd, dat ik aan deze tafel schrijf, in deze rustige kamer, helemaal opgeladen met Uw Aanwezigheid. Gedurende de volgende drie dagen ben ik waarschijnlijk niet in staat om te schrijven. . . . In een naar binnen gekeerde toestand beschouw ik deze omgeslagen bladzijde, terwijl ik verdwijn in de droom van het verleden en kijk ik naar de nieuwe bladzijde helemaal vol potentie van de droom van de toekomst. . . . En hoe onbeduidend lijkt dit toch, hoe kinderachtig en onbelangrijk, wanneer het gezien wordt in het licht van Uw eeuwigheid. Het enige, dat belangrijk is, is Uw wet gehoorzamen met liefde en vreugde.

O Heer, geef, dat alles in ons U mag aanbidden en dienen.

Moge vrede met allen zijn!

Genève, Maart 6, 1914

NADAT ik intens geleden had van hun lijden, keerde ik me naar U, terwijl ik probeerde het te genezen door er een beetje van die goddelijke Liefde in te brengen, die de bron is van alle vrede en geluk. We moeten niet wegrennen van lijden, we moeten er ook niet van houden en het cultiveren, we moeten leren om diep genoeg in te gaan om het te veranderen in een hefboom, die sterk genoeg in voor ons om de deuren open te breken van het eeuwige bewustzijn en binnen te gaan in de sereniteit van Uw niet veranderende Eenheid.

Deze sentimentele en fysieke verbinding, die een kwellende scheiding veroorzaakt, wanneer lichamen gescheiden zijn, is zeker kinderachtig vanuit een zeker gezichtspunt, wanneer we de tijdelijkheid beschouwen van uiterlijke vormen en de werkelijkheid van Uw essentiële Eenheid; maar is, aan de andere kant, deze verbinding deze persoonlijke affectie geen onbewuste inspanning in mensen, zover als mogelijk, uitwendig die fundamentele eenheid te realiseren, waarnaar zij altijd bewegen zonder er zelfs bewust van te zijn?

En is juist daarom het lijden, dat de scheiding iemand brengt, niet het meest effectieve middel om dit uiterlijke bewustzijn te transcenderen, om deze oppervlakkige verbinding te vervangen door de integrale realisatie van Uw eeuwige Eenheid?

Dit wilde ik voor hen allen; dit wilde ik vurig voor hen, en daarom vertrouwde ik, verzekerd van Uw victorie, verzekerd van Uw triomf, hun verdriet aan U toe, zodat U door het te verlichten, het zou kunnen helen.

O Heer, geef, dat al deze schoonheid van affectie en tederheid getransformeerd mag worden in glorieuze kennis.

Geef, dat het beste naar boven mag komen uit alles en dat Uw gelukkige Vrede mag heersen over de aarde.

*Aan boord van de “Kaga Maru”,
Maart 7, 1914*

GIJ waart gisteren bij ons als de wonderbaarlijkste van alle beschermingen; Gij stond toe, dat Uw wet zelfs in de meest uiterlijke manifestatie triomfeerde. Geweld werd beantwoord met kalmte, wreedheid door de kracht van lieflijkheid; en waar een onherstelbare ramp gebeurd zou zijn, werd Uw vermogen verheerlijkt. O heer, met welk een fervente dankbaarheid begroette ik Uw Aanwezigheid. Het was voor mij het zekere teken, dat we de kracht zouden hebben om te handelen, om te denken, om te leven in Uw naam en voor U; niet alleen in intentie en wil, maar effectief in een integrale realisatie.

Deze morgen stijgt mijn gebed naar U op, met altijd dezelfde aspiratie: om Uw liefde te leven, om Uw liefde uit te stralen, met een zodanige potentie en effectiviteit, dat allen zich versterkt voelen, geregenereerd en verlicht door ons contact. De kracht hebben om het leven te helen, lijden te verlichten, vrede en kalm vertrouwen te genereren, angst uit te wissen en het vervangen door het gevoel van het ene ware geluk, het geluk, dat gebaseerd is op U en nooit vervaagt. . . . O Heer, O wonderbaarlijke Vriend, O almachtige Meester, doordring ons hele wezen, vorm haar om totdat U alleen in ons en door ons leeft!

*Maart 8, 1914**

HET leek me voor deze kalme zonsopgang, die alles in me veranderde in stilte en vrede, op het moment, dat ik bewust van U werd en U alleen in mij leefde, O Heer, dat ik al de bewoners van dit schip aannam en hen omsloot in een gelijkmatige liefde en dat op die manier in ieder van hen iets van Uw bewustzijn zou ontwaken. Niet vaak heb ik Uw goddelijke vermogen en Uw onoverwinnelijke licht zo sterk gevoel en mijn vertrouwen was nog eens volledig en mijn vreugdevolle overgave onvermengd.

O Gij, die alle lijden verlicht en alle onwetendheid verspreidt, O Gij, de allerhoogste genezer, wees voortdurend aanwezig op deze boot in het hart van degenen, die het huisvest, zodat Uw Glorie nog eens gemanifesteerd mag worden!

*Maart 9, 1914**

DEGENEN, die voor U en in U leven, zouden hun fysieke omgeving, hun gewoonten, klimaat, "milieu" kunnen veranderen, maar zij vinden overal dezelfde atmosfeer; zij dragen die atmosfeer voortdurend in zichzelf, in hun gedachten, die voortdurend op U gericht zijn. Zij voelen zich overal thuis, want zij zijn overal in Uw huis. Zij verwonderen zich niet langer over nieuwigheden, onvoorziene omstandigheden, schilderachtigheid van dingen en landen; voor hen is Uw Aanwezigheid manifest in allen en Uw onveranderbare pracht, die hen nooit verlaat, is duidelijk in het kleinste korreltje zand. De hele wereld zingt Uw lofzangen; ondanks de duisternis, de misère, de onwetendheid, is het door alles nog steeds de glorie van Uw liefde, die we waarnemen en waarmee we overal onophoudelijk kunnen communiceren.

O Heer, mijn lieflijke Meester, dit alles ervaar ik voortdurend op deze boot, die me een wonderbaarlijke verblijfplaats van vrede lijkt, een tempel, die zeilt in Uw eer over de golven van de onderbewuste passiviteit, die we moeten overwinnen en ontwaken naar het bewustzijn van Uw goddelijke Aanwezigheid.

Gezegend was de dag, toen ik U leerde kennen, O onuitsprekelijke Eeuwigheid.

Gezegend onder alle dagen zal de dag zijn, wanneer de aarde, tenslotte ontwaakt, U zal kennen en alleen voor U zal leven.

Maart 10, 1914

IN de stilte van de nacht heerst Uw Vrede over alle dingen, in de stilte van mijn hart heerst Uw Vrede altijd; en toen deze twee stilten verenigd werden, was Uw Vrede zo krachtig, dat geen verstoring van welke soort dan ook haar kon weerstaan. Toen dacht ik aan al degenen, die op de boot letten om onze reis te beveiligen en beschermen, en in dankbaarheid wilde ik Uw Vrede op laten springen en in hun hart leven; toen dacht ik aan al degenen, die vol vertrouwen en vrij van zorg, de slaap sliepen van onbewustheid en met bezorgdheid voor hun ellende, medelijden voor hun verborgen lijden, die op zouden komen, wanneer zij ontwaakten, wilde ik, dat een beetje van Uw Vrede in hun hart zou leven en in hen het leven van de geest ontwakten, het licht, dat de onwetendheid verdrijft. Toen dacht ik aan alle inwoners van deze uitgestrekte zee, zowel zichtbaar als onzichtbaar, en ik wilde, dat Uw Vrede over hen zou verspreiden. Toen dacht ik aan degenen, die we ver weg achtergelaten hadden en wiens affectie met ons meegaat en met grote tederheid wilde ik Uw bewuste en blijvende Vrede voor hen, de overvloedigheid van Uw Vrede, zover als zij het konden ontvangen. Toen dacht ik aan al degenen, waar we naar toe gingen, die last hadden van kinderlijke bezorgdheden en in onwetendheid en egoïsme vechten voor onbeduidende rivaliteit van belangen; en vurig, in een grote aspiratie, vroeg ik voor hen het volle licht van Uw Vrede. Toen dacht ik aan al degenen, die we kennen, al degenen, die we niet kennen, al het leven in de maak, alles, wat zijn vorm veranderd heeft, alles, wat nog niet in vorm is, en voor dit alles, zelfs voor alles, waar ik niet aan kan denken, voor alles, wat ik vergeten heb, smeekte ik in een diepe contemplatie en sprakeloze adoratie om Uw Vrede.

Maart 12, 1914

O HEER, het is mijn ene aspiratie om u te kennen en U elke dag beter te dienen. Wat geven uiterlijke omstandigheden? Zij lijken me elke dag meer vergeefs en illusoir, en ik heb steeds minder interesse in wat er met ons gaat gebeuren in het uiterlijke leven; maar ik ben steeds intenser geïnteresseerd in het enige, dat me belangrijk lijkt: U beter te kennen om U beter te dienen. Alle uiterlijke gebeurtenissen moet convergeren naar dit doel en dit doel alleen; en daarvoor hangt alles af van de houding, die we naar hen hebben. U voortdurend zoeken in alle dingen, U zelfs beter willen manifesteren in iedere omstandigheid, in deze houding ligt allerhoogste Vrede, volmaakte sereniteit, ware tevredenheid. Leven bloeit er in op, verwijdt, zet zo prachtig uit in zodanige majestueuze golven, dat geen storm haar nog langer kan verstoren.

O Heer, Gij zijt onze bescherming, ons enige geluk, Gij zijt ons glansrijke licht, onze zuivere liefde, onze hoop en onze kracht. Gij zijt ons leven, de werkelijkheid van ons wezen!

In een eerbiedige en vreugdevolle adoratie buig ik voor U.

Maart 13, 1914

HOEVEEL verschillende niveaus zijn er in bewustzijn! Dit woord zou gereserveerd moeten worden voor wat verlicht wordt in een wezen door Uw Aanwezigheid, geïdentificeerd is met U en deelneemt aan Uw absolute Bewustzijn, voor dat wat kennis heeft, voor dat wat “ volmaakt ontwaakt “ is, zoals de Boeddha zegt

Buiten deze toestand zijn er oneindige graden van bewustzijn, die volledig naar beneden gaan naar volledige duisternis, de waarachtige onbewustheid, die het domein kan zijn, dat nog niet aangeraakt is door het licht van Uw goddelijke Liefde (maar dat lijkt onwaarschijnlijk in fysieke substantie), of die, om de een of andere reden van onwetendheid, buiten onze individuele bereik van perceptie ligt.

Dit is echter alleen een manier van spreken en een erg onvolledige; want als het wezen gewaar wordt van Uw aanwezigheid en geïdentificeerd is met Uw bewustzijn, wordt zij bewust in alle dingen en overal. Maar de vlietende duur van dit allerhoogste bewustzijn kan alleen uitgelegd worden door de complexiteit van de elementen van het wezen, door hun ongelijke verlichting en door het feit, dat zij opeenvolgend in handeling treden. Bovendien kunnen zij door deze opeenvolgende handeling langzamerhand gewaar worden van zichzelf als een resultaat van hun ervaringen, zowel subjectief als objectief (die in werkelijkheid een en dezelfde zijn), dat is, U ontdekken in hun onpeilbare essentie.

Het onderbewuste is de tussenliggende zone tussen precieze perceptie en onwetendheid, totale duisternis; waarschijnlijk leven de meeste wezens, zelfs menselijke wezens, voortdurend in dit onderbewuste; enkelen komen er uit tevoorschijn. Dit is de overwinning, die uitgevoerd moet worden; want bewust zijn in de ware betekenis van het woord is integraal Uzelf zijn; en is dit niet juist de definitie van het werk, dat volbracht moet worden?

Bevrijd ons, O Heer, uit de duisternis; geef, dat we volmaakt ontwaakt mogen worden. . . .

Lieflijke Meester van Liefde, geef, dat mijn hele bewustzijn in U geconcentreerd mag zijn, zodat ik alleen mag leven door liefde en licht en dat liefde en licht door me mogen stralen en in allen mogen ontwaken op onze reis; mag deze fysieke reis als een symbool zijn van onze handeling en mogen we overal een spoor van U achterlaten als een pad van licht en liefde.

O goddelijke Meester, eeuwige Leraar, Gij leeft in alle dingen, in alle wezens, en Uw liefde barst uit bij het zicht van zelfs de meest onwetende. Geef, dat iedereen er van gewaar mag worden in de diepten van hun wezen en dat haat voor altijd mag verdwijnen uit hun harten.

Mijn vurige dankbaarheid stijgt op naar U als een onvermoeid gezang.

Maart 14, 1914

IN de onveranderlijke eenzaamheid van de woestijn is iets van Uw majestueuze aanwezigheid, en ik begrijp, waarom een van de beste middelen om U te vinden altijd geweest is om zich terug te trekken in een van deze immense uitgestrektheden van zand.

Maar voor iemand, die U kent, zijt Gij overal, in alle dingen, en geen van hen lijkt meer geschikt dan de andere om U te manifesteren; want alle dingen, die bestaan --- en veel anderen, die nog niet bestaan --- zijn noodzakelijk om U uit te drukken. Ieder ding is, krachtens Uw goddelijke interventie van liefde, een inspanning van het leven naar U toe; en zo gauw als onze ogen ontsloten zijn, nemen we deze inspanning voortdurend waar.

O Heer, mijn hart is dorstig naar U en mijn denken zoekt voortdurend naar U. In een stille adoratie buig ik voor U.

Maart 15, 1914

MIJN denken is met U gevuld, mijn hart is vol, mijn hele wezen is gevuld met Uw Aanwezigheid, en vrede wordt altijd dieper, vergroot dat geluk, zo speciaal, zo onvermengd, van een kalme sereniteit, die zo groot lijkt als het universum. diep als de onpeilbare diepten, die naar U leiden.

Oh, deze stille en zuivere nachten, wanneer mijn hart overloopt en verenigt met Uw goddelijke Liefde om alle dingen te doordringen, al het leven te omarmen, al het denken te verlichten en regenereren, al het gevoel te zuiveren, in ieder wezen het bewustzijn te ontwakken van Uw wonderbaarlijke Aanwezigheid en de onuitsprekelijke vrede, die er uit vloeit!

Geef, O Heer, dat dit bewustzijn en deze vrede voortdurend in ons mag groeien, zodat we steeds meer de trouwe tussenpersonen mogen zijn van Uw goddelijke en absolute wet.

Maart 17, 1914

WANNEER fysieke toestanden een beetje moeilijk zijn en enig ongemak volgt, wanneer men weet, hoe men zich volledig over kan geven aan Uw wil, weinig geeft om leven of dood, gezondheid of ziekte, dan zal integrale wezen onmiddellijk in harmonie met Uw wet van liefde en leven treden en alle fysieke ongesteldheid verdwijnt en geeft plaats aan een kalm welzijn, diep en vol vrede.

Ik heb gemerkt, dat wanneer men binnengaat in een handeling, dat een groot fysiek doorzettingsvermogen nodig heeft, wat men het meest vermoeid, is vooraf te anticiperen op de moeilijkheden, waar men aan blootgesteld zal worden. Het is veel wijzer om op ieder moment alleen de moeilijkheid te zien van het bestaande moment; op deze manier wordt de inspanning veel makkelijker, want het is altijd in proportie met de hoeveelheid kracht, de weerstand die men tot zijn beschikking heeft. Het lichaam is een wonderbaarlijk instrument, het denkvermogen weet niet, hoe haar te gebruiken en, in plaats van het verzorgen van haar soepelheid, haar plooibaarheid, brengt het er een vastheid in, die komt van vooropgezette ideeën en ongunstige suggesties.

Maar de allerhoogste wetenschap, O Heer, is met U verenigen, op U vertrouwen, in U leven, Uzelf zijn; en dan is niets langer onmogelijk voor een mens, die Uw almacht manifesteert.

Heer, mijn aspiratie stijgt naar U op als een stille lofzang, een sprakeloze adoratie, en Uw goddelijke liefde verlicht mijn hart

O goddelijke Meester, ik buig voor U!

Maart 18, 1914

GIJ zijt volmaakte kennis, absoluut bewustzijn. Degene, die zich met U verenigt, is alwetend --- zolang de vereniging duurt. Maar zelfs voor het verkrijgen van dit stadium ziet degene, die zichzelf aan U gegeven heeft in alle oprechtheid van zijn wezen, met zijn gehele bewuste wil, die besloten heeft om iedere inspanning te doen om bij de manifestatie en triomf van Uw goddelijke wet van Liefde te helpen in zichzelf en in het hele gebied van zijn invloed, alle dingen veranderen in zijn leven en alle omstandigheden beginnen Uw Wet uit te drukken en zijn offeren te helpen; voor hem gebeurt het beste, altijd het allerbeste; en als er in zijn intelligentie nog iets duisters is, een of ander onwetend verlangen, dat bij tijden voorkomt, dat hij er onmiddellijk bewust van wordt, herkent hij vroeger of later, dat een weldadig vermogen hem leek te beschermen, zelfs voor zichzelf, en voor hem de condities te verzekeren, die het meest gunstig voor zijn opbloei en transfiguratie, zijn integrale omvorming, en benutting.

Zo gauw als iemand hiervan bewust wordt en overtuigd raakt, kan men zich niet langer bezorgd maken over toekomstige omstandigheden of de richting die gebeurtenissen uitgaan; met volmaakte sereniteit doet men op ieder moment, wat men denkt, dat het beste is, overtuigd, dat er ook het beste zeker van zal komen, zelfs als het niet het resultaat is, dat we met onze beperkte redenering, er van verwachtten.

Daarom, Heer, is ons hart licht, ons denken in rust. Daarom keren we ons in alle vertrouwen naar U en zeggen vol vrede:

Moge Uw wil gedaan worden, ware harmonie wordt er mee gerealiseerd.

Maart 19, 1914

O HEER, eeuwige Leraar, U, die we noch benoemen kunnen, noch begrijpen, maar die we op ieder moment steeds meer willen realiseren, verlicht onze intelligentie, verlicht onze harten, vorm ons bewustzijn om; moge iedereen ontwaken voor het ware leven, het egoïsme en zijn trein van lijden en angst ontvluchten en toevlucht nemen in Uw goddelijke en zuivere Liefde, bron van alle vrede en alle geluk. Mijn hart, zo vol van U, lijkt uit te breiden tot oneindigheid en mijn intelligentie, geheel verlicht door Uw aanwezigheid, schijnt als de zuiverste diamant. Gij zijt de prachtige magiër, hij, die alle dingen omvormt, uit lelijkheid schoonheid voortbrengt, uit duisternis licht, uit de modder helder water, uit onwetendheid kennis, en uit egoïsme goedheid.

In U, door U, voor U leven we en Uw wet is de allerhoogste meester van ons leven.

Moge Uw wil gedaan worden op iedere plaats, moge Uw vrede heersen op de hele aarde.

Maart 20, 1914

GIJ zijt bewustzijn en licht, Gij zijt vrede in de diepte van alle dingen, de goddelijke liefde, die omvormt, de kennis, die triomfeert over duisternis. Om U te voelen en naar U te streven, moet men tevoorschijn gekomen zijn uit de immense zee van het onderbewuste, men moet begonnen zijn te kristalliseren, onderscheiden te worden om zichzelf te kennen en dan zichzelf alleen als dat te geven, omdat dat het is, wat zijn meester kan doen. En wat een inspanning en strijd vergt het om deze kristallisatie te verkrijgen, om tevoorschijn te komen uit de amorfe toestand van de omgeving; en hoeveel meer inspanning en strijd om zichzelf te geven, om zich over te geven als de individualiteit zich eenmaal heeft gevormd.

Enkele wezens stemmen vrijwillig toe om deze inspanning te doen; dus verplicht het leven met haar onvoorziene gebeurtenissen de mens om het onvrijwillig te doen, want zij kunnen niet anders doen. En langzamerhand wordt Uw werk volbracht, ondanks alle obstakels.

Maart 21, 1914

ELKE morgen rijst mijn aspiratie vurig naar U op, en in de stilte van mijn voldane hart vraag ik, dat Uw wet van Liefde uitgedrukt mag worden, dat Uw wil zich mag manifesteren. En in afwachting houd ik me met vreugde en sereniteit aan die omstandigheden, die deze wet en deze wil zullen uitdrukken.

Oh, waarom rusteloos zijn, en voor zichzelf willen, dat dingen op een bepaalde manier zullen aflopen en niet op een andere! Waarom beslissen, dat een bepaalde set van omstandigheden de uitdrukking zal zijn van de beste mogelijkheden en dan een bittere strijd beginnen, zodat deze omstandigheden gerealiseerd mogen worden! Waarom niet al zijn energie gebruiken alleen om te willen in de kalmte van het innerlijk vertrouwen, dat Uw wet altijd en overal mag triomferen over alle moeilijkheden, alle duisternis, alle egoïsme! Hoe de horizon verwijdt zo gauw men leert deze houding aan te nemen; hoe alle angst verdwijnt en plaats maakt voor een constante verlichting, voor de almachtigheid van gelijkmoedigheid! Willen wat U wilt, O Heer, is constant leven in vereniging met U, bevrijd worden uit alle gebeurtenissen, ontsnappen uit alle benauwdheid, je longen vullen met zuivere en gezonde lucht, afkomen van alle nutteloze vermoeidheid, bevrijd worden van alle hinderlijke lasten, om zo levendig te rennen naar het enige doel, dat waard is om verkregen te worden: de triomf van Uw goddelijke Wet!

O Heer, Met welk een vreugde en vertrouwen groet ik U deze morgen!

Maart 22, 1914

O HEER, goddelijke Meester van Liefde, verlicht hun bewustzijn en hun harten. Zij hebben een inspanning gedaan om uit te reiken naar U, maar door hun onwetendheid zijn hun gebeden waarschijnlijk niet naar U opgegaan en hun foutieve opvattingen hebben de weg versperd naar hun aspiratie. Toch zou U in Uw genade alle goede wil kunnen keren om mee te tellen en een flits van oprechtheid is genoeg voor uw goddelijke Licht om het te gebruiken om de intelligentie te verlichten, voor Uw sublieme liefde om door te dringen in alle harten en hen te vullen met die zuivere en verheven welwillendheid, die een van de beste uitdrukkingen is van Uw wet. Wat ik voor hen wilde, met Uw wil, in momenten, wanneer ik in ware gemeenschap kon zijn met U --- geef, dat zij het konden ontvangen hebben op de dag, dat, terwijl zij streefden om alle gebeurtenissen te vergeten, zij zich richtten op hun nobelste gedachten, hun beste gevoelens.

Moge de allerhoogste sereniteit van Uw sublieme Tegenwoordigheid in hen ontwaken.

Maart 23, 1914

ZOALS ik het zie, is de ideale toestand die, waarin men, terwijl men voortdurend bewust is met Uw Bewustzijn, op ieder moment spontaan, zonder dat er enige reflectie nodig is, precies weet wat er gedaan moet worden om uw wet zo goed mogelijk uit te drukken. Die toestand ken ik, omdat ik het op zekere momenten ervaren heb, maar zeer dikwijls is de kennis van het "hoe" versluierd door een mist van onwetendheid en men moet reflectie oproepen, wat niet altijd een goede raadgever is --- laat staan alles wat men doet op ieder ogenblik zonder enige tijd te hebben voor reflectie, op het ogenblik zelf. Hoe ver stemt het overeen of is het tegengesteld aan Uw wet? Dat hangt af van de toestand van het onderbewuste, van wat er op dat moment actief in is. Als de daad eenmaal gedaan is, als het van enig belang is, wanneer men er naar kan kijken, het onderzoeken, het begrijpen, dient het als een les, stelt het iemand in staat om bewust te worden van zijn motief van handelen en daarom van iets in het onderbewuste, dat het wezen nog beheerst en overwonnen moet worden.

Ieder handeling op aarde is gebonden om een goede en een slechte kant te hebben. Zelfs de handelingen, die het best de goddelijkste wet van Liefde uitdrukken, dragen in hen iets van wanorde en duisternis, dat inherent in de wereld is, zoals het nu is. Sommige mensen, degene die pessimist genoemd worden, nemen bijna uitsluitend de duistere kant van alles waar. De optimisten, aan de andere kant, zien alleen de kant van schoonheid en harmonie. En als het dwaas is en onwetend om een onwetende optimist te zijn, is het dan niet een gelukkige verovering maken om een willende optimist te worden? In de ogen van de pessimisten is, wat men ook doet, altijd slecht, onwetend en egoïstisch; hoe kan men hen voldoening geven? Het is een onmogelijke taak.

Er is maar een toevlucht; om zo volmaakt als mogelijk te verenigen met het hoogste en zuiverste licht, dat men zich kan voorstellen, om zijn bewustzijn zo volledig mogelijk te identificeren met het absolute Bewustzijn, om te streven om alle aspiraties alleen van dat Bewustzijn te ontvangen, om zo zo goed als men kan zijn manifestatie op aarde te bevorderen en, terwijl men op zijn vermogen vertrouwt, alle gebeurtenissen met sereniteit te beschouwen.

Omdat alles noodzakelijkerwijze vermengd is in de huidige manifestatie, is het wijste, dat men kan doen, streven naar een zelfs nog hoger licht en zichzelf aan het feit onderwerpen, dat de absolute vervolmaking voor het moment onrealiseerbaar is.

En hoe vurig moeten we toch altijd streven naar die ontoegankelijke vervolmaking! . . .

Maart 24, 1914

HET resultaat van al mijn reflectie van gisteren is de vondst, dat de enige verstoring, die ik ondervind, komt van mijn angst, dat ik niet volmaakt met Uw wet geïdentificeerd ben of geweest ben. En deze verstoring komt precies van het feit, dat de identificatie niet volledig is; want als het dat zou zijn, kon ik me niet afvragen of het zo is en, aan de andere kant, zou, zoals ik uit ervaring weet, alle verstoring onmogelijk voor me worden.

Maar tegenover een fout of blunder is de ware gedachte niet om tegen zichzelf te zeggen: "Ik had het beter moeten doen, ik had beter dit kunnen doen in plaats van dat", maar eerder "ik was niet voldoende geïdentificeerd met het eeuwige Bewustzijn, ik moet ernaar streven om deze definitieve en integrale vereniging beter te realiseren."

Gisteren namiddag, gedurende die lange uren van stille contemplatie, begreep ik eindelijk, wat bedoeld wordt met ware identificatie met het object van je gedachten. Ik raakte deze realisatie aan, als het ware, niet door het bereiken van een mentale toestand, maar eenvoudig door standvastigheid van en controle over het denken. Ik begreep, dat ik lange, vele lange uren nodig zou hebben om deze realisatie te vervolmaken. Dit is een van de dingen, die ik verwacht van de reis naar India, als U het inderdaad als nuttig beschouwt voor Uw dienst, Heer.

Mijn vooruitgang is langzaam, erg langzaam, maar ik hoop dat het ter compensatie mag duren en vrij zijn van fluctuatie.

Geef, dat ik mijn missie mag volbrengen, dat ik mag helpen met Uw integrale manifestatie.

*Maart 25, 1914**

STIL en ongezien, zoals altijd, maar almachtig, heeft Uw handeling zichzelf voelbaar gemaakt en in deze zielen, die zo gesloten leken, is een perceptie van Uw goddelijke licht ontwaakt. Ik wist goed, dat niemand Uw tegenwoordigheid vergeefs kon aanroepen en als we in oprechtheid van onze harten ons met u verenigen door welk organisme dan ook, het lichaam of menselijke collectiviteit, vindt dit organisme, ondanks haar onwetendheid, dat haar onbewustheid volledig wordt getransformeerd. Maar wanneer er in een of verscheidene elementen de bewuste transformatie is, wanneer de vlam, die smeult onder het as naar buiten springt en plotseling het hele wezen verlicht, dan groeten we met vreugde Uw soevereine handeling, getuigen we eens te meer van Uw onzichtbare evenwicht en kunnen we hopen, dat een nieuwe mogelijkheid van waar geluk toegevoegd is aan de anderen in de mensheid.

O Heer, een vurig dankgebed stijgt uit me op naar U, dat de dankbaarheid uitdrukt van deze lijdende mensheid, die U verlicht, transformeert en verheerlijkt en haar de vrede van Kennis geeft.

Maart 28, 1914

VAN de tijd, dat we zijn begonnen en iedere dag steeds meer, kunnen we in alle dingen Uw goddelijke interventie zien, overal wordt Uw wet uitgedrukt, en ik heb al mijn innerlijke overtuiging nodig om te voelen, dat dit volmaakt natuurlijk is, zodat ik niet van verbazing in verbazing val.

Op geen moment voel ik, dat ik buiten U leef en nooit hebben de horizons me uitgestrekter geleken en de diepten opeens meer lichtend en onpeilbaar. Geef, O Goddelijke Leraar, dat we onze missie op aarde beter en beter, meer en meer, mogen kennen en volbrengen, dat we volledig gebruik maken van alle energieën, die in ons zijn en dat Uw soevereine Aanwezigheid nog volmaakter manifest wordt in de stille diepten van onze ziel, in al onze gedachten, al onze gevoelens, al onze handelingen.

Ik vind het bijna vreemd om met U te spreken, zoveel als het U is, die in me leeft, denkt en liefheeft.

Pondicherry, Maart 29, 1914

○ GIJ, die we moeten kennen, begrijpen, realiseren, absoluut Bewustzijn, eeuwige Wet, Gij, die ons leidt en verlicht, die ons beweegt en inspireert, geef, dat deze zwakke zielen gesterkt mogen worden en degenen, die bang zijn, gerustgesteld. Ik vertrouw hen aan U toe, gelijk ik U onze volledige bestemming toevertrouw.

Maart 30, 1914

IN de aanwezigheid van degenen, die integraal Uw dienaars zijn, degenen, die het volmaakte bewustzijn van Uw aanwezigheid hebben verkregen, word ik bewust, dat ik nog ver, erg ver af ben van wat ik verlang te realiseren; en ik weet, dat het hoogste, wat ik kan bevatten, het nobelste en zuiverste, nog donker en onwetend is, naast wat ik zou moeten kunnen bevatten. Maar deze perceptie, die ver van onderdrukkend is, stimuleert en versterkt de aspiratie, de energie, de wil om te triomferen over alle obstakels om zo eindelijk geïdentificeerd te zijn met Uw wet en Uw werk.

Geleidelijk wordt de horizon duidelijk, het pad wordt helder en we gaan naar een grotere en grotere zekerheid.

Het maakt weinig uit dat er duizenden wezens zijn, die gedompeld zijn in de dichtste onwetendheid, Hij, die we gisteren zagen, is op aarde; zijn aanwezigheid is genoeg om te bewijzen, dat de dag zal komen, dat duisternis getransformeerd zal worden in licht en Uw heerschappij zal inderdaad gevestigd worden op aarde.

O Heer, Goddelijke Bouwer van dit wonder, mijn hart loopt over van vreugde en dankbaarheid, wanneer ik er aan denk en mijn hoop kent geen grenzen.

Mijn adoratie gaat boven alle woorden, mijn eerbied is stil.

April 1, 1914

IK VOEL, dat we juist het hart van Uw heiligdom zijn binnengegaan en bewust zijn geworden van juist Uw wil. Een grote vreugde, een diepe vrede heerst in mij, en toch zijn al mijn innerlijke constructies verdwenen als een vergeefse droom en ik bevind me nu, voor Uw immensiteit, zonder vorm of systeem, als een nog niet geïndividualiseerd wezen. Al het verleden in zijn uitwendige vorm lijkt belachelijk arbitrair voor me en toch was het nuttig in zijn eigen tijd.

Maar nu is alles veranderd: een nieuw stadium is begonnen.

April 2, 1914

I EDERE dag, wanneer ik wil schrijven, word ik onderbroken, alsof de nieuwe periode, die zich nu voor ons opent, eerder een periode zou zijn van uitbreiding dan van concentratie. Eerder in de activiteit van ieder moment moeten we U dienen en onszelf met U identificeren, dan in diepe en stille contemplatie of in meditatie, geschreven of niet geschreven.

Maar mijn hart wordt niet vermoeid door een lied voor U te zingen en mijn denken is voortdurend van U vervuld.

April 3, 1914

HET lijkt me, dat ik voor een nieuw leven geboren ben en alle methoden, gewoontes van het verleden kunnen niet langer van enig nut zijn. Het lijkt me, dat, wat ik dacht, dat resultaten waren, niets meer was dan een voorbereiding. Ik voel, alsof ik nog niets gedaan heb, alsof ik het spirituele leven niet heb geleefd, alleen het pad opgegaan, dat er naartoe leidt, het lijkt me, dat ik niets weet, dat ik niet in staat ben om iets te formuleren, dat alle ervaring nog moet beginnen. Het is alsof ik van mijn volledige verleden ontdaan ben, van haar fouten, zowel als van haar veroveringen, alsof dat alles verdwenen is en ruimte gemaakt is voor een nieuwgeboren kind, van wie het leven nog volledig geleefd moet worden, dat geen Karma heeft, geen ervaring om van te leren, maar ook geen fout, die rechtgezet moet worden. Mijn hoofd is leeg van alle kennis en alle zekerheid, maar ook van al het vergeefse denken. Ik voel, dat, als ik leer, hoe me over te geven aan deze toestand zonder enige weerstand, als ik niet probeer te weten of te begrijpen, als ik toestem om volledig te zijn als een onwetend en openhartig kind, zullen enige nieuwe mogelijkheden voor me openstaan. Ik weet, dat ik me nu definitief moet opgeven en als een blanke pagina moet zijn, waarop Uw gedachte, Uw wil, O Heer, vrijelijk geschreven kan worden zonder gevaar van enige deformatie.

Een immense dankbaarheid stijgt op uit mijn hart, het lijkt me, dat ik tenminste de drempel bereikt heb, die ik zo zeer gezocht heb.

Geef, O Heer, dat ik voldoende zuiver, onpersoonlijk mag zijn, bezielde met Uw goddelijke liefde om instaat te zijn deze definitief voorbij te gaan.

Oh, om aan U toe te behoren zonder enige duisternis, zonder enige beperking!

April 4, 1914

○ HEER, mijn adoratie stijgt vurig naar U op, mijn hele wezen is een aspiratie, een vlam aan U opgedragen.

Heer, Heer, mijn liefelijke meester, Gij leeft en wilt in mij!

Dit lichaam is Uw instrument; deze wil is Uw dienaar; deze intelligentie is Uw gereedschap; en het hele wezen is alleen Uzelf.

April 7, 1914

WELKE soort moed is van mij, dat ik altijd probeer om te vechten te vermijden? Welke soort energie is van mij, dat ik instinctief bevreesd ben voor de nieuwe inspanning, die gedaan moet worden en probeer, zonder het bewust te zijn, passief te gaan slapen, terwijl ik vertrouw op de resultaten van voorgaande inspanningen? Om te handelen, moet ik gedwongen worden en mijn stomme contemplatie is gedeeltelijk gemaakt uit luiheid. . . . Dit alles wordt steeds helderder duidelijk voor me. Alles wat ik tot nu toe gedaan hebt, lijkt me niets te zijn. De armoede en beperkingen van het instrument, dat ik in Uw dienst stel, Heer, zijn evident voor me, en ik lach met een beetje verdriet bij het idee, dat ik bij tijden een goede opinie kan hebben van mijn wezen, zijn inspanningen en hun resultaten. Deze drempel van het ware leven, die ik altijd denk bereikt te hebben, is als een hoop, die me gegeven is, maar nooit een tastbare realisatie; het is het speelgoed, dat aan kind beloofd is, de beloning, die een moment voor de zwakke is voorgehouden.

Wanneer zal ik een waarlijk sterk wezen worden, volledig uit moed, energie, dapperheid en kalme volharding gemaakt; wanneer zal ik mijn eigen persoon volledig genoeg vergeten zijn om niet meer dan een instrument te zijn, dat alleen gevormd wordt door de krachten, die zij moet manifesteren? Wanneer zal mijn bewustzijn van eenheid niet langer getint zijn door enige inertie; wanneer zal mijn gevoel van goddelijke liefde niet langer vermengd zijn met enige zwakheid?

O Heer, al het denken lijkt dood in me nu ik deze vragen gesteld heb. Ik zoek naar mijn bewuste denkvermogen en ik vind het niet; ik zoek naar mijn identiteit en ik kan het nergens ontdekken; ik zoek naar mijn persoonlijke wil en het is er niet. Ik zoek naar U en Gij zijt stil. . . . Stilte, stilte. . . .

Nu lijkt ik Uw stem te horen: "Je hebt nooit geweten, hoe integraal te sterven. Er is altijd iets in je geweest, dat wilde weten, ergens getuige van wilde zijn, wilde begrijpen. Geef je volledig over, leer hoe te verdwijnen, de laatste barrière te breken, die je van mij scheidt; volbreng niet gereserveerd je handeling van overgave." Helaas, O Heer, gedurende een lange tijd heb ik het gewild, maar kon ik het niet. Wilt U me nu het vermogen geven om het te doen?

O Heer, mijn lieflijke eeuwige Meester, breek deze weerstand, die me met angst vervult. . . . bevrijd mij van mijzelf!

April 8, 1914

HEER, mijn denken is kalm en mijn hart bijeen verzameld; ik richt me tot U met een diepgaande devotie en een grenzeloos vertrouwen: ik weet, dat Uw liefde almachtig is en dat Uw rechtvaardigheid over de aarde zal heersen; ik weet, dat het uur nabij is, dat de laatste sluier verscheurd zal worden en alle ongerechtigheid zal verdwijnen om plaats te maken voor een tijdperk van vrede en harmonieuze inspanning.

O Heer, met het denken verrukt van binnen en het hart in vrede nader ik tot U en mijn hele wezen is vervuld van Uw goddelijke Aanwezigheid; geef, dat ik alleen U mag zien in alle dingen en dat alles luisterrijk mag zijn met Uw goddelijke Licht. Oh, moge alle haat gekalmeerd worden, alle rancune uitgewist, alle angsten verdreven, alle wantrouwen vernietigd, alle boosaardigheid te boven gekomen en mogen in deze stad, in dit land, op deze aarde alle harten in zich die sublieme liefde, de bron van alle transfiguratie, voelen vibreren.

O Heer, hoe vurig roep ik en smee ik om Uw liefde! Geef, dat mijn aspiratie intens genoeg is om dezelfde aspiratie overal te ontwaken: oh, moge goedheid, rechtvaardigheid en vrede heersen als allerhoogste meesters, moge onwetend egoïsme te boven gekomen worden, duisternis plotseling verlicht worden door Uw zuivere Licht; moge de blinden zien, de doven horen, moge Uw wet afgekondigd worden op iedere plaats en moge allen, in een voortdurend voortgaande vereniging, in een altijd volmaaktere harmonie, als een enkel wezen, hun armen uitstrekken naar U om zichzelf met U te identificeren en U op aarde te manifesteren.

O Heer, met het denken verrukt van binnen, het hart stralend van zonneshijn, geef ik mijzelf aan U zonder reserve en het "zelf" verdwijnt in U!

*April 10, 1914**

PLOTSELING werd de sluier verscheurd, de horizon werd ontsloten --- en voor het heldere zicht wierp mijn hele wezen zich voor Uw voeten in een grote uitbarsting van dankbaarheid. Toch was ondanks deze diepe en integrale vreugde alles kalm, alles was vredig met een vrede van de eeuwigheid.

Ik lijk geen beperkingen meer te hebben; er is niet langer de perceptie van het lichaam, geen gewaarwordingen, geen gevoelens, geen gedachten --- een heldere, zuivere, rustige immensiteit, doordrongen met liefde en licht, gevuld met een onuitsprekelijke schoonheid is alles, wat er is en alleen dat lijkt nu mijzelf te zijn, en dit "mijzelf" is zo weinig het eerdere "ik", zelfzuchtig en beperkt, dat ik niet kan vertellen of ik het ben of Gij, O Heer, sublieme Meester van onze bestemmingen.

Het lijkt of alles energie zou zijn, moed, kracht, wil, oneindige lieflijkheid, onvergelijkbare compassie. . . .

Zelfs krachtige dan gedurende deze laatste dagen is het verleden dood en alsof begraven onder de stralen van een nieuw leven. De laatste blik, die ik net achteruit geworpen heb, terwijl ik een paar bladzijden van dit boek lees, overtuigden me definitief van deze dood, en verlicht van een groot gewicht presenteer ik mijzelf voor U, O mijn goddelijke Meester, met alle eenvoud, alle naaktheid van een kind. . . . En toch is het enige, dat ik waarneem, die kalme en zuivere immensiteit. . . .

Heer, U heeft mijn gebed beantwoord, Gij heeft me geschonken, wat ik van U gevraagd heb; het "ik" is verdwenen, er is alleen een dociel instrument, dat in Uw dienst is geplaatst, een centrum van concentratie en manifestatie van Uw oneindige en eeuwige stralen.; Gij hebt mijn leven genomen en het het Uwe gemaakt; Gij heeft mijn wil genomen en het verenigd met de Uwe; Gij heeft mijn liefde genomen en het geïdentificeerd met de Uwe; Gij hebt mijn denken genomen en vervangen door Uw absolute bewustzijn.

Het verwonderende lichaam buigt haar voorhoofd in het stof in stomme en onderwerpende adoratie.

En er bestaat niets anders dan Gij alleen in de pracht van Uw onveranderbare vrede.

Karikal, April 13, 1914

ALLES werkt samen om te voorkomen, dat ik een schepsel van gewoontes blijft en in deze nieuwe toestand, in het midden van deze omstandigheden, zo complex en instabiel, heb ik nooit tevoren zo volledig Uw onveranderbare vrede geleefd of eerder is het "ik" nooit eerder tevoren zo volledig verdwenen, dat Uw goddelijke vrede er alleen levend is. Alles is mooi, harmonieus en kalm, alles is vol van U. U schijnt in de verblindende zon, U wordt gevoeld in de zachte voorbijkomende bries, Gij laat Zich manifesteren in alle harten en leeft in alle wezens. Er is geen dier, geen plant, die niet tot me over U spreekt en Uw naam is geschreven op alles, wat ik zie.

O mijn lieflijke Heer, heeft U tenminste gegeven, dat ik volledig aan U mag toebehoren en dat mijn bewustzijn definitief met U verenigd mag worden? Wat heb ik gedaan, dat ik waardig ben voor een zodanige glorieus geluk? Niets, dan het te verlangen, het te verlangen met standvastigheid --- dat is erg weinig.

Maar, O Heer, daar het nu Uw wil is en niet die van mij, die in me leeft, zult Gij in staat zijn om dit geluk voor allen nuttig te maken; en haar diepere doeleinde zal zijn om het grootst mogelijke aantal wezens in staat te stellen om U waar te nemen.

Oh, mag iedereen U kennen, U liefhebben, U dienen; mag iedereen de allerhoogste consecratie ontvangen!

O Liefde, goddelijke Liefde, verspreid in het rond in de wereld, regenerereer het leven, verlicht de intelligentie, breek de barrières van egoïsme, verstrooi de obstakels van onwetendheid, schijn luisterrijk als de soevereine Meester van de aarde.

*Pondicherry, April 17, 1914**

O HEER, O almachtige Meester, enkele Werkelijkheid, geef dat geen fout, geen obscuriteit, geen fatale onwetendheid zou kunnen kruipen in mijn hart en mijn denken.

In actie is de persoonlijkheid de onvermijdelijke en onmisbare intermediair van Uw wil en Uw krachten.

Hoe sterker, hoe complexer, krachtiger, meer geïndividualiseerd en bewust de persoonlijkheid is, hoe krachtiger en gewoonlijker het instrument kan dienen. Maar door reden van juist het karakter van de persoonlijkheid neigt het makkelijk getrokken te worden in de fatale illusie van zijn gescheiden bestaan en beetje bij beetje een scherm te worden tussen U en dat, waarop U wil handelen. Niet aan het begin in de manifestatie, maar in de transmissie van de terugkeer; dat wil zeggen, in plaats van te zijn als trouwe dienaar, een intermediair, die precies naar U terugbrengt, wat U toekomt --- de krachten uitgestuurd in antwoord op Uw actie --- er is een tendens in de persoonlijkheid om voor zichzelf een deel van de krachten te houden met dit idee: "Ik heb dit of dat gedaan, ik wordt bedankt..." Verderfelijke illusie, obscure valsheid, nu ben je ontdekt en ontmaskerd. Dat is de kwaadaardige kanker, die de vrucht van actie corrodeert, al de resultaten ervan vervalst.

O Heer, O mijn lieflijke Meester, enkele Werkelijkheid, verdrijf dit gevoel van het "ik". Ik heb nu begrepen, dat zolang als er een gemanifesteerd universum zal zijn, het "ik" noodzakelijk zal blijven voor Uw manifestatie; het oplossen of verminderen of verzwakken van het "ik" is U het middel van manifestatie geheel of gedeeltelijk ontnemen. Maar wat radicaal en definitief onderdrukt moet worden, is de illusoire gedachte, het illusoire gevoel, de illusoire gewaarwording van het gescheiden "ik". We moeten op geen moment, onder geen omstandigheden vergeten, dat ons "ik" geen werkelijkheid buiten U heeft.

O mijn liefelijke Meester, mijn goddelijke Heer, scheur deze illusie uit mijn hart, zodat Uw dienaar zuiver en trouw kan worden en trouw en integraal alles naar U terug kan brengen, dat U toekomt. Laat me in stilte contempleren en deze allerhoogste onwetendheid begrijpen en het voor altijd verdrijven. Verjaag de schaduw uit mijn hart, en laat Uw licht erin heersen, haar onbetwiste soeverein.

April 18, 1914

GISTEREN morgen werd de laatste sluier bijna gescheurd, het laatste bolwerk van de blinde en onwetende persoonlijkheid leek op het punt te staan om toe te geven; voor de eerste keer dacht ik, dat ik begrepen had, wat waarlijke onpersoonlijke dienst was en het obstakel, dat me scheidde van de integrale realisatie, leek me erg fragiel, en op het punt om definitief te verdwijnen. Maar de noodzaak van mijn uiterlijke plichten scheurden me weg van weldadige en gelukkige contemplatie, en toen ik verplicht was om naar het uiterlijke bewustzijn terug te keren, sloot de sluier zich weer en lijkt me nu donkerder dan ooit. Waarom deze val in de onbewustheid van de nacht na een zo groot licht?...

O Heer, Heer, Wilt U mij niet eindelijk laten ontsnappen uit de onwetendheid en een worden met U? Nu dat ik zo goed gekend en gezien heb, wat het werk op aarde moet zijn, zou ik het niet kunnen realiseren? Ben ik dan vastgeklonken aan onwetendheid en illusie?...

Waarom, waarom deze nacht na een zo groot en zuiver licht? Mijn hele wezen is gespannen in een roep van angst!

O Heer, heb medelijden met me!

April 19, 1914

ER is een groot verschil tussen in het midden zijn van actief werk, van externe actie, terwijl men zijn denken voortdurend op U gericht houdt, en binnengaat in die perfecte vereniging met U, die leidt tot wat ik “absoluut Bewustzijn, ware Alwetendheid, Kennis” genoemd heb. Wanneer men handelt, ofschoon met het denken op U gevestigd, is men als een blinde, die op de weg loopt met een besef van richting, maar niets weet over het pad, dat hij volgt en hoe men precies moet lopen om niets te verwaarlozen. In het andere geval, aan de andere kant, is er een helder zicht in het volle licht, het gebruik van de minste gebeurtenis, de overvloedigheid van de actie, het maximale resultaat. En wanneer de eerste attitude onmisbaar is om de andere te verkrijgen, moet men toch op geen moment ophouden te werken, terwijl men een inspanning maakt om perfecte gemeenschap te verkrijgen.

Maar mijn hart is in vrede, mijn denken vrij van ongeduld, en ik vertrouw mijzelf toe aan Uw wil met het glimlachende vertrouwen van een kind.

Moge Uw vrede over alles heersen....

April 20, 1914

NADAT ik zo gehoopt had, nadat ik geloofd had, dat mijn uiterlijke wezen eindelijk een instrument geworden was, dat aangepast was aan Uw doeleinde, na hoopvol gevoeld te hebben, dat ik eindelijk verlost zou worden van dit obscure en kommervolle “zelf”, voel ik me net zover van het doel als eerder, zo onwetend, zo egoïstisch, als ik eerder was voor deze grote verwachting. En het pad strekt zich weer uit, onbepaalbaar over de velden van onbewustheid. De sublieme deur is weer gesloten en ik bevind mijzelf op de drempel van het heiligdom zonder in staat te zijn om er binnen te gaan. Maar ik heb geleerd om naar alles te kijken met een glimlach en een rustig hart. Ik vraag alleen dit van U, O mijn goddelijke Meester, laat me geen enkele fouten maken; zelfs als het instrument nog gedurende een tijd veroordeeld is tot onbewustheid, geef, dat het zichzelf trouw en volgbaar laat leiden door Uw goddelijke wet.

Ik buig voor U, O Heer, met een diepe en zuivere devotie. Oh! Wees de soevereine Meester van alle harten.

April 23, 1914

ALLE regels zijn verdwenen; de regelmatigheid van de discipline is weg, alle inspanning is opgehouden, niet door mijn eigen wil, noch, geloof ik, door veronachtzaming, maar omdat omstandigheden samenwerken om dit te veroorzaken. Het lijkt, dat deze innerlijke wil, die altijd alert is, als een stuurman, die het roer vasthoudt, verdampt is of in slaap gevallen, en mijn wezen alleen iets is, dat vredevol overgegeven is, dat zichzelf verder laat dragen door de stroom. Tot nu toe lijkt het me, dat de koers altijd in een rechte lijn geweest is, en ik zou de hoop willen houden, dat het U is, O Heer, die de stroom begeleidt; maar ik heb zeker op tijden fouten gemaakt door een te grote rigiditeit, een gebrek aan soepelheid en spontaniteit, het zou heel goed kunnen, dat ik nu fouten maak door het tegengestelde exces. Ik ben ertoe gekomen om de toestand, waarin ik ben, vredevol te accepteren en mijzelf te vertellen, dat U aan mij het ware Bewustzijn zal schenken, het absolute Bewustzijn, wanneer U denkt, dat het het beste is.

Ik kijk naar deze hele veranderende wereld als een spel, dat zichzelf ontvouwt, en ik neem deel aan dit spel met dezelfde energie en overtuiging, als ik zou doen, wanneer ik het werkelijk en belangrijk vond. Dit alles is erg nieuw. Maar het is zeker, dat mijn denkvermogen en hart nooit eerder in zo een volledige rust waren. Wat daaruit zal komen, weet ik niet. Maar ik vertrouw op U, O Heer; Gij kent de beste manier om Uw instrument te gebruiken en te ontwikkelen. . . .

April 28, 1914

GIJ zijt de Meester van de wereld; Uw wet ontvouwt zich voor ons met precisie, en zoals ik dacht of eerder zoals U mij het liet begrijpen, voordat we Parijs verlieten, is het het beste, --- wat het beste Uw werk zou kunnen dienen in de wereld --- dat gebeurd is.

In gelukzaligheid communiceerde ik met Uw almacht, die domineert over de duisternis en dwaling, die schijnt als wonderbaarlijke en eeuwige dageraad boven de modder van de hypocritische kracht en zijn klaarblijkelijke succes. Alles is naar het licht gebracht, we hebben nog een stap genomen naar het volle licht van oprechtheid, en dit volle licht zal het eerste stadium zijn van Uw heerschappij op aarde.

O Uw onvoorstelbare pracht, Gij, de veroveraar van alle onwetendheid, overwinnaar van al het egoïsme, Gij, die alle harten en denkvermogens verlicht, Gij, die Kennis en Liefde en Zijn is, laat mij voortdurend leven in het bewustzijn van Uw eenheid, laat me altijd in overeenstemming zijn met Uw wil.

Met eerbiedige en stille devotie buig ik voor U als de soevereine Heer van de wereld.

May 2, 1914

VOORBIJ alle menselijke concepties, zelfs de meest wonderbaarlijke, voorbij alle menselijke gevoelens, zelfs de meest sublieme, voorbij de meest magnifieke aspiraties en de zuiverste lichten, voorbij Liefde, Kennis en de Eenheid van het Wezen, zou ik binnengaan in constante gemeenschap met U, O Heer. Vrij van alle kluisters zal ik Uzelf zijn; U zal het zijn, die de wereld zien door dit lichaam, U zal het zijn die zal handelen in de wereld door dit instrument.

In mij is de kalme sereniteit van perfecte zekerheid.

May 3, 1914

○ GODDELIJKE Liefde, allerhoogste Kennis, perfecte Eenheid, op ieder moment van de dag roep ik U om zo niets anders dan U te zijn!

Moge dit instrument U dienen, bewust zijn om een instrument te zijn, en moge mijn hele bewustzijn, dat opgegaan in is het Uwe, op alle dingen contempleren met Uw goddelijke Visie.

O Heer, Heer, schenk, dat Uw soevereine Vermogen zich zou kunnen manifesteren; schenk, dat Uw werk tot stand gebracht kan worden en dat Uw dienaar enkel geconsecreerd kan worden voor Uw dienst.

Moge het "ik" voor altijd verdwijnen, moge alleen het instrument blijven.

May 4, 1914

OM opgegaan te zijn in U en Uw werk . . . om niet langer een beperkte individualiteit te zijn . . . om de oneindigheid te worden van Uw krachten, die zich door een punt manifesteren . . . om bevrijd te zijn van de kluisters en alle beperkingen . . . om uit te stijgen boven alle beperkende gedachten . . . om te handelen, terwijl buiten de actie te blijven . . . om te handelen met en voor individuen, terwijl alleen Eenheid gezien wordt, de Eenheid van Uw Liefde, Uw Kennis, Uw Wezen . . . O mijn goddelijke Meester, eeuwige Leraar, Enkele Werkelijkheid, verdrijf alle duisternis in deze samenstelling, die Gij gevormd hebt voor Uw dienst, Uw manifestatie in de wereld. Realiseer erin, dat allerhoogste bewustzijn, dat overal hetzelfde bewustzijn zal ontwaken.

Oh, niet langer de verschijningen te zien, die onophoudelijk veranderen; altijd in alles en overal alleen te contempleren op Uw onveranderlijke Eenheid!

O Heer, mijn hele wezen roept naar U in een onweerstaanbare roep; wilt Gij niet schenken, dat ik Uzelf zou kunnen worden in mijn integrale bewustzijn, omdat ik in waarheid U bent en U mij bent?

May 9, 1914

NET op het moment, toen ik de dringende behoefte voelde om deze notities regelmatig te hervatten om zo uit deze overweldigende mentale inertie te komen, leed mijn fysieke organisme een zodanige nederlaag, als het niet gekend heeft gedurende verscheidenen jaren en gedurende een paar dagen faalden alle krachten van mijn lichaam voor me; ik zag hierin een teken, dat ik een fout gemaakt had, die mijn spirituele energie verzwakt had, mijn visie van de almachtige Eenheid was overschaduwd, dat een of andere verkeerde suggestie in staat was geweest om me op een of andere manier verstoren, en ik boog voor U naar beneden, O Heer, mijn lieflijke Meester, met nederigheid, bewust, dat ik nog niet klaar was voor een volmaakte identificatie met U. Iets in deze samenstelling, die het instrument samenstelt, dat ik in Uw dienst kan stellen, is nog obscuur en bot; iets antwoordt niet, zoals het zou moeten op Uw krachten, en deformeert en verduistert hun manifestatie. . . .

Een groot probleem kwam voor me op en ziekte bedekte het met haar sluier en voorkwam, dat ik het oploste. Nu dat ik nogmaals leef in het gevoel van Uw Eenheid, lijkt het probleem niet langer enige zin te hebben en ik begrijp het niet erg goed meer.

Het lijkt me, dat ik iets erg ver achter me gelaten heb, het lijkt me ik langzaam ontwaak tot een nieuw leven. Ik wilde, dat het geen illusie zou zijn en deze diepe en lachende vrede voor altijd teruggekeerd zou zijn.

O mijn goddelijke Meester, mijn liefde aspireert intenser naar U dan ooit; laat me Uw levende Liefde zijn in de wereld en niets anders dan dat! Moge alle egoïsme, alle beperking, alle duisternis verdwijnen; moge mijn bewustzijn geïdentificeerd worden met het Uwe, zodat U alleen de wil zou kunnen zijn, die handelt door dit fragiele en vergankelijke instrument.

O mijn lieflijke Meester, hoe vurig aspireert mijn liefde naar U. . . .

Schenk, dat ik niets anders zou kunnen zijn dan Uw Goddelijke Liefde en dat in ieder wezen deze Liefde krachtig en zegevierend zou mogen ontwaken.

Laat me een uitgestrekte mantel zijn van liefde, die de hele aarde omhult, die binnengaat in alle harten, die in ieder oor uw goddelijke boodschap van hoop en vrede fluistert.

O mijn goddelijke Meester, hoe vurig aspireer ik naar U!
Breek deze kettingen van duisternis en dwaling; verdrijf deze onwetendheid, bevrijd, bevrijd me, laat me Uw licht zien. . . .

Breek, breek deze kettingen. . . . ik wil begrijpen en ik wil zijn. Dat wil zeggen, dit "ik" moet Uw "ik" zijn en er moet alleen een enkele "ik" zijn in de wereld.

O Heer, schenk, dat mijn gebed, mijn smeekbede vurig naar U opstijgt.

May 10, 1914

HET is Uw zoete vreugde, O Heer, die mijn hart vult; Uw stille vrede regeert over mijn denkvermogen. Alles is rust, kracht, concentratie, licht en sereniteit; en dit alles is zonder enige beperking, zonder enige verdeling; is het alleen de aarde of eerder het hele universum, dat in mij leeft, ik weet het niet; maar het is U, O Heer, die verblijft in dit bewustzijn en het leven geeft; Gij zijt het, die ziet, kent, handelt. Gij zijt het alleen, die ik overal zie, of er is eerder niet langer enig "ik", alles is een en deze Eenheid is U.

Glorie aan U, O Heer, Meester van de Wereld, Gij schijnt schitterend in alle dingen!

*May 12, 1914**

STEEDS meer lijkt het me, dat we in een van die perioden zijn van activiteit, waarin de vrucht van voorbije inspanningen klaarblijkelijk wordt, --- een periode, waarin we handelen volgens Uw wet in de mate, waarin het de soevereine regelaar is van ons wezen, zonder zelfs de vrije tijd te hebben om bewust van de wet te worden.

Deze morgen, terwijl ik voorbij een snelle ervaring ging van diepte naar diepte, was ik nogmaals zoals altijd in staat om mijn bewustzijn te identificeren met het Uwe en niet langer in iets anders te leven dan U; --- het was inderdaad U alleen, die leefde, maar onmiddellijk trok Uw wil mijn bewustzijn naar het uitwendige, naar het werk, dat gedaan moet worden, en U zei tegen mij, "Wees het instrument, dat ik nodig heb." En is niet de laatste verzaking om identificatie met U te verzaken, om de lieflijke en zuivere vreugde te verzaken van niet langer onderscheid maken tussen U en mij, de vreugde om op ieder moment te weten, niet alleen met het intellect, maar door een integrale ervaring, dat U de unieke Werkelijkheid bent en dat de hele rest maar een verschijning en illusie is. Dat het uitwendige wezen het dociele instrument zou moeten zijn, dat zelfs niet bewust hoeft te zijn van de wil, die het beweegt, is zonder twijfel; maar waarom moet ik bijna volledig geïdentificeerd zijn met het instrument en waarom zou ik het "ik" niet zijn, dat volledig opgegaan is in U en Uw volle en absolute bewustzijn te leven?

Ik vraag het, maar ik ben er niet angstig over. Ik weet, dat alles volgens Uw wil is, en met een zuivere adoratie vertrouw ik me vreugdevol toe aan Uw wil. Ik zal zijn, wat U wil, dat ik zou moeten zijn, O Heer, bewust of onbewust, een eenvoudig instrument, zoals het lichaam is of een allerhoogste kennis, zoals U bent. O de lieflijke en vredevolle vreugde, wanneer men kan zeggen "Alles is goed" en voelen, dat U aan het werk bent in de wereld door middel van alle elementen, die zichzelf lenen aan die transmissie.

Gij zijt de soevereine Meester van allen, Gij zijt de Ontoegankelijke, de Onkenbare, de eeuwige en sublieme Werkelijkheid.

O wonderbaarlijke Eenheid, ik verdwijn in U.

May 13, 1914

DEZE slaperigheid van mijn denken, O Heer, zult Gij afschudden, zodat ik de kennis zou kunnen hebben en de ervaring begrijpen, die U aan mijn wezen gegeven hebt. Wanneer iets in me U betwijfelt, antwoordt U altijd, en wanneer het noodzakelijk is, dat ik iets weet, onderwijst U het aan me, of het nu direct is of indirect.

Ik zie steeds meer, dat alle ongeduldige opstand, alle haast nutteloos zou zijn; alles wordt langzaam georganiseerd, zodat ik U kan dienen, zoals ik zou moeten. Wat is mijn plaats in deze dienst? Gedurende een lange tijd ben ik gestopt om mezelf dit af te vragen. Wat maakt het uit? Is het noodzakelijk om te weten, of men in het centrum is of in de omtrek? Onder voorwaarde dat ik volledig aan U toegewijd bent, alleen voor U en door U leef, voer ik steeds beter de taak uit, die U mij geeft, de hele rest heeft helemaal geen belang. Ik zou meer zeggen: onder voorwaarde, dat U werk ook in de wereld zo volledig als kan zijn, tot stand gebracht is, maakt het dan uit, welk individu of groep dit werk realiseert?

O mijn lieve Meester, in vrede, sereniteit, gelijkmoedigheid, geef ik mijzelf aan U en ga in U onder, mijn denken kalm en rustig, mijn hart glimlachend; Uw werk zal gedaan worden, en Uw victorie is zeker.

O mijn lieve Meester, schenk aan allen het soevereine geschenk van Uw verlichting!

May 15, 1914

ZOALS bij het bereiken van een hoogtepunt men een uitgestrekte horizon ontdekt, zo, O Heer, neemt men, wanneer zijn bewustzijn geïdentificeerd is met dat intermediaire domein tussen Uw Eenheid en de gemanifesteerde wereld, zowel deel aan Uw oneindigheid als aan de realisatie van de wereld. Het is, alsof men in een centrum zou zijn, waar het bewustzijn, dat volledig doordrenkt is in Uw effectieve vermogen, de stralen van Uw krachten kon richten op het lage instrument, dat beweegt tussen zijn broederinstrumenten. Vanuit de hoogten van deze transcendente regionen is de eenheid van de fysieke substantie duidelijk zichtbaar, en toch lijkt het lichaam, dat dient als een bijzonder instrument in het materiele gebied, speciaal precies en onderscheiden als een sterker punt in het midden van dit geheel, tegelijk veelvoudig en een, waarin de krachten gelijkelijk bewegen.

Deze perceptie heeft me sinds gisteren niet verlaten. Het heeft zich gesetteld als iets definitiefs, en alle uiterlijke activiteit, die klaarblijkelijk doorgaat als gewoonlijk, is mechanisch geworden als een wonderbaarlijk gearticuleerd en geanimeerd speelgoed, dat bewogen wordt door het bewustzijn van haar hoge zetel, dat echter niet langer individueel is, doch universeel, dat wil zeggen, dat nog niet volledig opgegaan is in Uw Eenheid. Alle wetten van individuele manifestatie zijn helder voor me geworden, maar op zo een synthetische, zo globale, zo simultane manier, dat het onmogelijk is om dit uit te drukken in onze gewone taal.

May 16, 1914

IK WAS gisteren juist onderbroken, toen ik de ervaring probeerde te formuleren, die ik had. En nu lijkt alles veranderd. Die precieze kennis, die helderziendheid heeft plaatsgemaakt voor een grote liefde voor U, Oh Heer, die mijn hele wezen gegrepen heeft van het uiterlijke organisme tot het diepste bewustzijn en alles ligt neer aan Uw voeten in een vurige aspiratie voor een definitieve identificatie met U, een absorptie in U. Ik smeekte U om met alle energie, die ik kon oproepen. En nogmaals kwam, net toen het me leek, dat mijn bewustzijn in het Uwe ging verdwijnen, net toen mijn wezen niets anders was dan een zuiver kristal, dat Uw Aanwezigheid reflecteerde, iemand en onderbrak mijn concentratie.

Zo is inderdaad het symbool van het bestaan, dat U aan me geeft als mijn deel, waarin uiterlijke nuttigheid, het werk voor allen, zelfs een veel grotere plaats inneemt dan de allerhoogste realisatie. Alle omstandigheid van mijn leven lijken me altijd namens U te vertellen: "Niet door allerhoogste concentratie zult gij eenheid realiseren, maar door het in allen uit te spreiden." Moge Uw wil gedaan worden, O Heer.

Nu begrijp ik helder, dat vereniging met U niet een doel is, dat nagejaagd moet worden, zover als het deze huidige individualiteit betreft; het is een voldongen feit sinds een lange tijd. En daarom lijkt U me altijd te vertellen: "Verheerlijk niet in de extatische contemplatie van deze vereniging; volbreng de missie, die ik aan je heb toevertrouwd op aarde.

En het individuele werk, dat gelijktijdig uitgevoerd moet worden met het collectieve werk, is gewaar te worden en bezit te nemen van alle activiteiten en delen van wezen, de definitieve vestiging van het bewustzijn in het hoogste punt, dat zowel de voorgeschreven actie mogelijk maakt als de constante vereniging met U. De vreugdes van volmaakte vereniging kunnen niet komen, totdat wat gedaan moet worden, gedaan is.

Eerst moet vereniging tegen allen gepreekt worden met daarna het werk; maar voor degenen, die vereniging gerealiseerd hebben, moet ieder moment van hun leven een integrale expressie zijn van Uw wil door hen.

May 17, 1914

O HEER, bevrijd me van de mentale invloeden, die op me drukken, zodat ik volledig vrij omhoog zou kunnen zweven naar U.

O Gij, Universeel Wezen, Allerhoogste Eenheid in waarneembare vorm, door een onweerstaanbare aspiratie nestelde ik binnen Uw hart, toen werd ik Uw hart zelf, en toen wist ik, dat Uw hart geen ander is, dan het Kind, dat speelt en de werelden creëert. Gij vertelde me, "Op een dag zult gij mijn hoofd zijn, maar keer voor het moment je blik naar de aarde." En op de aarde ben ik nu het vreugdevolle kind, dat speelt.

Dit waren de twee zinnen, die ik gisteren schreef door een soort absolute noodzaak. De eerste, alsof het vermogen van het gebed niet volledig zou zijn, tenzij het werd getraceerd op papier. De tweede, alsof de stabiliteit van de ervaring niet gehad zou kunnen worden, tenzij ik de last ervan wegnam door het te noteren in schrift.

May 18, 1914

GIJ zijt de enkele Werkelijkheid, O Heer, Gij zijt Almacht en Eeuwigheid. En hij, die verenigd is met U in de diepten van zijn wezen, wordt Uw Werkelijkheid in zijn eeuwige en onveranderlijke almacht. Maar voor anderen is de eis, zelfs terwijl ze in contact met U blijven, om hun ogen en activiteit naar de aarde te richten; zodanig is de missie, die U hen gegeven hebt. Hier begint de moeilijkheid, want alles hangt af van de verscheidene toestanden van hun wezen en, zelfs nadat zij de sublieme identificatie verkregen hebben, moeten zij nog werken aan het vervolmaken van het instrument, dat Uw goddelijke Wil zal manifesteren. Hier wordt de taak moeizaam. Alles lijkt me middelmatig, onvoldoende, neutraal, bijna inert in het huidige instrument, dat U me "mijzelf" laat noemen; en hoe meer ik met U verenigd ben, hoe meer ik de middelmatigheid realiseer van haar faculteiten en haar manifestatie. Alles in me lijkt een onherstelbare benadering. En wanneer dat me op geen enkele wijze kan verstoren, komt het, omdat het ware zelf aan Uw voeten ligt of in Uw hart nestelt of bewust van Uw eeuwige en onveranderlijke Bewustzijn, en kijkt naar de hele manifestatie met een glimlach van geduld en begrijpende welwillendheid.

May 19, 1914

DIT mentale wezen, dat gedurende mijn hele individuele bestaan het vermogen had om al mijn faculteiten te laten werken: diepe devotie voor U, oneindige compassie voor mensen, vurige aspiratie voor kennis, inspanning voor zelf-perfectie --- lijkt in een diepe slaap gevallen te zijn en zet niet langer iets, wat dan ook, in beweging. Alle individuele faculteiten sluimeren en het bewustzijn is nog niet volledig ontwaakt in de transcendente toestanden; dat wil zeggen, de waakzaamheid ervan in hen is intermitterend en ertussen is er slaap. Iets in dit wezen aspireert gedurende een tijdje naar eenzaamheid en absolute stilte, om zo uit deze onbevredigende transitie te komen; en iets anders weet, dat het Uw wil is, dit instrument toegewijd wordt aan de dienst van allen, zelfs als dit klaarblijkelijk schadelijk moet zijn voor de zelf-perfectie ervan.

Iets in dit wezen vertelt U, O Heer:

“Ik weet niets,
Ik ben niets,
Ik kan niets doen,
Ik ben in de duisternis van onbewustheid.”

En iets anders in me weet, dat het Uzelf is en aldus de allerhoogste perfectie.

Wat zal er daaruit komen? Hoe zal een dergelijke toestand tot een einde komen? Of het inertie is of waar geduld, ik weet het niet; maar zonder haast of verlangen lig ik aan Uw voeten en wacht. . . .

May 20, 1914

VAN de hoogte van dat hoogtepunt, dat de identificatie is met Uw goddelijke oneindige Liefde, keerde Gij mijn ogen naar dit complexe lichaam, dat U moet dienen als Uw instrument. En Gij vertelde mij, "Het is mijzelf; zag je mijn licht er niet in schijnen?" En ik zag inderdaad Uw goddelijke Liefde, gekleed in intelligentie, dan in kracht, die dit lichaam samenstelt in haar kleinste cellen en zo helder erin schijnt, dat het niets anders was dan een combinatie van miljoenen stralende vonken, die alle manifesteerden, dat zij Uzelf waren.

En nu is alle duisternis verdwenen, en alleen U leeft in verschillende werelden, in verschillende vormen, maar met een identiek leven, onveranderlijk en eeuwig.

Deze goddelijke wereld van Uw onveranderlijke domein van zuivere liefde en ondeelbare eenheid moet in dichte vereniging gebracht worden met de goddelijke wereld van alle andere domeinen, helemaal naar beneden naar de meest materiele, waarin U het centrum bent en juist de samenstelling van ieder atoom. Om een band van perfect bewustzijn tot stand te brengen tussen al deze opvolgende goddelijke werelden is de enige manier om constant, onveranderlijk in U te leven, de missie integraal volbrengen, die U toevertrouwd heeft aan het totale wezen in al zijn toestanden van bewustzijn en al zijn modi van activiteit.

O mijn lieve Meester, Gij hebt veroorzaakt, dat een nieuwe sluier gescheurd is, een andere sluier van mijn onwetendheid, en zonder mijn zaligvolle plaats te verlaten in Uw eeuwige hart, ben ik tegelijkertijd in het onwaarneembare, maar oneindige hart van ieder van de atomen, die mijn lichaam samenstellen.

Versterk dit volledige en perfecte bewustzijn. Laat me binnengaan in alle details van zijn perfectie en schenk, dat zonder U gedurende een enkel moment te verlaten, ik voortdurend op deze oneindige ladder op en neer kan gaan, in overeenstemming met de noodzaak van het werk, dat U me voorgeschreven heeft.

Ik ben de Uwe, ik ben U, Uzelf, in de overvloed van eeuwige zaligheid.

*May 21, 1914**

BUITEN alle manifestatie, in de onveranderlijke stilte van de Eeuwigheid, ben ik in U, O Heer, een onbeweeglijke zaligheid. In dat, wat uit Uw macht en wonderbaarlijk licht, het centrum vormt en de werkelijkheid van de atomen van de materie, vind ik U; aldus kan ik, zonder uit Uw Aanwezigheid te gaan, verdwijnen in Uw allerhoogste bewustzijn of U zien in de stralende deeltjes van mijn wezen. En op het moment is dat de overvloed van Uw leven en Uw verlichting.

Ik zie U, ik ben Uzelf, en tussen deze twee polen aspireert mijn intense liefde naar U.

*May 22, 1914**

WANNEER we achtereenvolgens onderscheiden hebben, wat werkelijk is van wat onwerkelijk is in alle toestanden van het wezen en alle werelden van het leven, wanneer we de perfecte en integrale zekerheid bereikt hebben van de enkele Werkelijkheid, moeten we onze blik richten van dit allerhoogste bewustzijn naar het individuele aggregaat, dat dient als het onmiddellijke instrument van Uw manifestatie op aarde, en erin niets dan U zien, ons enkele werkelijke bestaan. Aldus zal ieder atoom van dit aggregaat ontwaken om Uw sublieme invloed te ontvangen; de onwetendheid en de duisternis zullen niet alleen verdwijnen uit het centrale bewustzijn van het wezen, maar ook uit zijn meest externe modus van uitdrukking. Alleen door de vervulling, door de perfectie van dit werk van transfiguratie kan de overvloed gemanifesteerd worden van Uw Aanwezigheid, Uw licht en Uw liefde.

Heer, U laat me deze waarheid altijd helderder begrijpen; leidt me stap voor stap op mijn pad. Mijn hele wezen tot in het kleinste atoom aspireert naar de perfecte kennis van Uw aanwezigheid en een complete vereniging ermee. Laat ieder obstakel verdwijnen, laat Uw goddelijke kennis in ieder deel de duisternis van de onwetendheid vervangen. Gelijk U het centrale bewustzijn, de wil in het wezen, heeft verlicht, verlicht ook de meest uiterlijke substantie. En laat de hele individualiteit, van zijn eerste oorsprong en essentie tot zijn laatste projectie en meest materiele lichaam, verenigd worden in een perfecte realisatie en een complete manifestatie van Uw enkele Werkelijkheid.

Er is niets anders in het universum dan Uw Leven, Uw Licht, Uw Liefde.

Laat alles stralend worden en omgevormd door de kennis van Uw Waarheid.

Uw Goddelijke liefde overstroomt mijn wezen; Uw allerhoogste licht schijnt in iedere cel; alles juicht, omdat het U kent en omdat het een is met U.

May 23, 1914

O HEER, Gij, van wie ik voortdurend bewust ben en die ik zou realiseren in de kleinste cellen van mijn wezen, Gij, die ik ken als mijzelf en zie in alle gemanifesteerde dingen, Gij, die de enkele werkelijkheid zijt, de enkele oorzaak en doel van het bestaan, schenk mij, dat mijn liefde voor U altijd mag groeien, zodat ik helemaal liefde mag zijn en dat, terwijl ik Uw liefde ben, ik integraal met U zou kunnen verenigen. Moge deze liefde intenser, vollediger, lumineuzer, krachtiger worden; moge deze liefde een onweerstaanbare drang worden naar U, het onoverwinnelijke middel om U te manifesteren. Moge alles in dit wezen zuivere, diepzinnige, onbaatzuchtige, goddelijke liefde worden --- van de onpeilbare diepten tot de meest uiterlijke substantie. Moge de God met vorm, die zich manifesteert in deze aggregaat volledig gevormd worden uit Uw volledige en sublieme liefde, de liefde, die gelijk de bron en de realisatie is van alle kennis; moge het denken verhelderd, georganiseerd, verlicht, getransformeerd worden door Uw liefde; moge alle levenskrachten, die enkel geïmpregneerd zijn door Uw liefde en eruit gevormd, er onweerstaanbare zuiverheid aan onttrekken en constante energie, vermogen en rechtschapenheid. Moge dit verzwakte intermediaire wezen voordeel nemen van zijn zwakheid om zichzelf opnieuw samen te stellen met elementen, die die volledig gevormd zijn uit Uw liefde, en moge dit lichaam, dat nu een brandend vuurpot is, Uw goddelijke, onpersoonlijke, sublieme en kalme liefde stralen uit iedere porie. . . . Moge het brein opnieuw samengesteld worden door Uw liefde. Moge Uw liefde tenslotte alle dingen overvloeien overstromen, doordringen, omvormen, regenereren, bezielen met het vermogen, de pracht, de lieflijkheid en kracht, die juist haar eigen zijn. In Uw liefde is vrede, in Uw liefde is vreugde, in Uw liefde is Uw dienaar's hefboom van werk.

Uw liefde is uitgestrekter dan het universum en duurzamer dan alle tijdperken; het is oneindig, eeuwig, het is Uzelf. En ik wil Uzelf zijn en dat ben ik, wat zo is Uw wet, zo is Uw wil.

May 24, 1914

O MIJN lieve Meester, laat mijn niet ondergedompeld worden door uiterlijke dingen. Zij hebben geen interesse voor me, geen aantrekkingskracht voor me. Wanneer ik mezelf met hen bezig houdt, komt het, omdat ik voel, dat U wil zo is en het werk integraal tot stand gebracht moet worden, tot in het laatste detail van de actie en de substantie. Maar het is nogal genoeg om zijn aandacht op hen te richten en Uw krachten zo veel mogelijk in hen in te prenten. Het moet hen niet toestaan om voorrang te nemen op de ware werkelijkheden in iemand's bewustzijn.

O mijn lieve Meester, Ik aspireer naar U, naar de kennis, die U zijt, naar identificatie met U. Ik vraag naar grotere liefde, die altijd zuiverder wordt, altijd uitgestrekter, altijd intenser en ik vind mijzelf, als het ware, ondergedompeld in de Materie; is dit Uw antwoord? Zoals U Zelf geaccepteerd hebt om zo ondergedompeld te zijn in de Materie om zo het geleidelijk te ontwaken naar bewustzijn, is dit het resultaat van een volmaaktere identificatie met U? Is dit niet het antwoord aan me: "Wanneer je zou leren om waarlijk lief te hebben, is dit, hoe je lief zou moeten hebben . . ." . . . in duisternis en onbewustheid?

O mijn Heer, mijn lieve Meester, Gij weet, dat ik tot U behoer en dat ik altijd wil, wat U wil; maar laat geen enkele twijfel over wat U wil in me opkomen. Verlicht me op de een of andere manier in de onveranderlijke vrede van het hart. Laat me ondergedompeld worden in duisternis als dat noodzakelijk is, maar laat me tenminste weten, dat Gij het wil.

Heer, in antwoord hoor ik binnen mijn hart de hymne zingen van blijheid van Uw goddelijke en permanente Aanwezigheid.

May 25, 1914

O GODDELIJKE Meester van liefde en zuiverheid, schenk, dat dit instrument, dat U waardig wil dienen, in haar minste stadia, haar kleinste activiteiten, gezuiverd zou kunnen worden van alle egoïsme, alle dwaling, alle duisternis, zodat niets erin Uw actie zou kunnen aantasten, vervormen of stoppen. Hoeveel kleine uithoeken liggen nog in de schaduw, ver van het volle licht van Uw verlichting: voor deze vraag ik allerhoogst geluk van deze verlichting.

Oh, laat om het zuivere foutloze kristal te zijn Uw goddelijke straal voorbijkomen zonder het te verduisteren, verkleuren of vervormen! --- niet door een verlangen voor perfectie, maar zo dat Uw werk zo perfect als mogelijk gedaan zou kunnen worden.

En wanneer ik U dit vraag, is het "ik," dat tot U spreekt, de volledige Aarde, die aspireert om deze zuivere diamant te zijn, een volmaakte reflector van Uw allerhoogste licht. Alle harten van de mensen slaan binnen mijn hart, al hun gedachten vibreren in mijn denken, de geringste aspiratie van een doziel dier of een bescheiden plant verenigt zich met mijn formidabele aspiratie, en dit alles stijgt op naar U voor de verovering van Uw liefde en licht, de hoogten af te schalen om U te verkrijgen, U weg te voeren van Uw bewegingsloze gelukzaligheid en U te laten doordringen in de duisternis van lijden om het te transformeren in goddelijke Vreugde, in soevereine Vrede. En dit geweld is gemaakt van een oneindige liefde, die zichzelf geeft en een betrouwbare sereniteit, die glimlacht met de zekerheid van Uw perfecte Eenheid.

O mijn lieve Meester, Gij zijt de Zegevierder en de Zege, de Overwinnaar en de Victorie!

*May 26, 1914**

OP de oppervlakte is de storm, de zee is in beroering, golven botsen en springen op elkaar en breken met een machtige opschudding. Maar de hele tijd zijn er onder dit water in razernij glimlachende uitstrekkings, vredevol en bewegingsloos. Zij kijken naar de oppervlakteagitatie als een onmisbare handeling; want materie moet krachtig gekarnd worden, wanneer het in staat moet worden om het goddelijk licht volledig te manifesteren. Achter de veelbewogen verschijning, achter de worsteling en angst van het conflict blijft het bewustzijn ferm op zijn post; terwijl het alle bewegingen observeert van het uiterlijke wezen, komt het alleen tussenbeide om de richting en positie te rectificeren om zo niet toe te staan, dat het spel te dramatisch wordt. Deze interventie is nu ferm en een beetje zwaar, nu ironisch, een roep om orde of een bespotting, altijd vol van een sterke, voorzichtige, vredevolle en glimlachende welwillendheid.

In de stilte aanschouwde ik Uw oneindigheid en eeuwige Gelukzaligheid.

Dan stijgt er zacht een gebed naar U van wat nog in de schaduw is en in de strijd: O lieve Meester, O allerhoogste Gever van verlichting en zuiverheid, schenk, dat alle substantie en iedere activiteit niets anders zou kunnen zijn dan een constante manifestatie van Uw goddelijke Liefde en Uw soevereine Sereniteit. . . .

En in mijn hart is het lied van blijheid van Uw sublieme grootsheid.

May 27, 1914

IN ieder van de domeinen van het wezen moet het bewustzijn ontwaakt worden tot het perfecte bestaan, kennis en zaligheid. Deze drie werelden of modi van het Goddelijke worden zowel in de fysieke werkelijkheid gevonden als in de toestanden van krachten en licht en die van de onpersoonlijkheid en oneindigheid, van eeuwigheid. Wanneer men met volledig bewustzijn binnengaat in de hogere toestanden is het leven van dit bestaan, licht en zaligheid gemakkelijk, bijna onvermijdelijk. Maar het is erg belangrijk, zowel als erg moeilijk, om het wezen te ontwaken tot dit drievoudige bewustzijn in de meest materiele werelden. Dit is het eerste punt. Dan moet men erin slagen om het centrum te vinden van alle goddelijke werelden (waarschijnlijk in de intermediaire wereld), vanwaar men het bewustzijn van deze goddelijke werelden kan verenigen, hen synthetiseren, en tegelijkertijd en met vol gewaarzijn handelen in alle domeinen.

Ik weet, dat het erg ver weg is van deze onvolmaakte verklaringen naar de sublieme werkelijkheid, die U manifesteert, O Heer. Uw pracht, Uw vermogen, Uw grootsheid, Uw onvergelykbare liefde staan boven elke verklaring en commentaar. Maar mijn intellect moet dingen aan zichzelf tenminste een beetje schematisch presenteren om toe te staan, dat de meest materiele toestanden van het wezen, zo volledig als mogelijk, binnengaan in de harmonie met Uw Wil.

Toch begrijp ik U het beste in de diepe stilte van mijn stomme en volledige adoratie. Want wie kan dan zeggen, wat liefheeft, wat geliefd is en wat het vermogen van liefhebben op zichzelf is? Alle drie zijn alleen een in een oneindige zaligheid.

O geef aan iedereen, Heer, het geschenk van die onvergelykbare zaligheid.

Mei 28, 1914

GIJ zet de ontelbare elementen van deze wereld in beweging, Gij beroert en karnt ze, zodat zij zouden kunnen ontwaken van hun eerste duisternis, hun oorspronkelijke chaos naar het bewustzijn en volle licht van kennis. En Gij gebruikt Uw allerhoogste liefde om al deze elementen op deze manier te karnen. En uit Uw oneindige, onpeilbare hart ontspringen deze onuitputtelijke stortvloeden van liefde. Uw hart is mijn verblijfplaats, Uw hart is de werkelijkheid van mijn wezen. Ik heb me in Uw hart genesteld en ik ben Uw hart geworden.

Vrede, vrede voor alle wezens.

Mei 29, 1914

O MIJN lieve Heer, diegenen, die in Uw hoofd zijn, dat wil zeggen, om intellectueler te spreken, diegenen, die hun bewustzijn geïdentificeerd hebben met het absolute Bewustzijn, diegenen, die Uw allerhoogste kennis geworden zijn, kunnen niet langer enige liefde voor U hebben, omdat zij Uzelf zijn. Zij genieten die oneindige zaligheid, die karakteristiek is voor alle gewaarzijn van Uw allerhoogste Essentie, maar de devotie van de aanbidder, die zich met extase keert naar dat wat hoger en boven hem is, kan niet langer bestaan. Dus aan hem, wiens missie op aarde is om Uw liefde te manifesteren, leert Gij om deze zuivere en oneindige liefde te hebben voor heel het gemanifesteerde universum; de liefde, die eerst gemaakt was van adoratie en bewondering, is getransformeerd in een liefde, die helemaal gemaakt is uit compassie en toewijding.

Oh, de Goddelijke pracht van Uw eeuwige Eenheid!
Oh, de oneindige lieflijkheid van Uw Gelukzaligheid!
Oh, de soevereine majesteit van Uw kennis!
Gij zijt de Onwaarneembare, de Wonderbaarlijke!

Mei 31, 1914

WANNEER de zon ondergaat in de naar binnen getrokken contemplatie van de kalme schemering, werpt mijn hele wezen zich voor U neer, O Heer, in stomme adoratie en volledige zelfgave. Toen was ik de hele aarde en de hele aarde wierp zichzelf voor U, terwijl het de zegen afsmeekte van U verlichting, de zaligheid van Uw liefde. Oh, de knielende aarde, die U smeekt, die dan verzameld is in de stilte van de nacht, die dan wacht in zowel geduld als spanning op de verlichting, die zo vurig verlangd wordt. Wanneer er een lieflijkheid is in het zijn van Uw goddelijke liefde, die aan het werk is in de wereld, dan is er net zo een grote lieflijkheid in het zijn van de oneindige aspiratie, die opstijgt naar die oneindige liefde. En in staat te zijn om zo te veranderen, om achtereenvolgens, bijna tegelijkertijd te zijn wat ontvangt en wat geeft, wat transfigureert en wat getransfigureerd wordt, om geïdentificeerd te worden met de pijnlijke duisternis, als met de al-krachtige pracht en om in deze dubbele identificatie het geheim te ontdekken van Uw soevereine eenheid, is dit niet een manier om Uw allerhoogste wil uit te drukken of tot stand te brengen? . . .

O mijn lieflijke Meester, mijn hart is een vlammeende kapel, en Gij zijt daar permanent gezeten als de subliemste van idolen; zo verschijnt Uw vorm aan me, gekleed in grootsheid, midden tussen de vlammen, die mijn hart voor U verteren en tegelijkertijd in mijn hoofd zie ik U, ken ik U als de Onwaarneembare, de Onkenbare, het Vormloze; en in deze dubbele perceptie, deze dubbele kennis, ligt de overvloed van tevredenheid.

Juni 1, 1914

O ZEGEVIEREND vermogen van goddelijke Liefde, Gij zijt de soevereine Meester van dit universum, Gij zijt de schepper en haar redder, Gij heeft toegestaan, dat het tevoorschijn komt uit de chaos, en nu leidt Gij het naar haar eeuwige doel.

Er is geen enkel iets, dat zo nederig is, maar ik zie U er luisterrijk in, geen wezen, dat klaarblijkelijk zo vijandig is voor Uw wil, maar ik voel, dat U erin leeft en handelt en straalt.

O mijn lieflijke Meester, essentie van deze liefde, ik ben Uw hart, en de stromen van Uw liefde gaan door de totaliteit van mijn wezen en stromen naar buiten om Uw liefde in alle dingen ontwakten tot het bewustzijn van Uw liefde, dat alles bezielt.

Al diegenen, die U niet erkennen, al diegenen, die U niet kennen, al diegenen, die die zich proberen af te keren van Uw lieflijke en goddelijke wet, neem ik in mijn armen van liefde, ik wieg hen in mijn hart van liefde en offer hen aan de Uw goddelijke vlammen, zodat zij, doordrongen door Uw wonderbaarlijke invloed, omgevormd zouden kunnen worden in Uw gelukzaligheid.

O Liefde, schitterende Liefde, Gij doordringt, Gij transfigureert alles.

Juni 2, 1914

IN een stille contemplatie, in een stille adoratie, terwijl ik mijzelf verenig met al deze duistere en pijnlijke substantie, groet ik U, O Heer, als de goddelijke redder; ik zegen Uw liefde als de allerhoogste bevrijder, ik bied dankzegging aan voor talloze geschenken, en ik geef mijzelf volledig aan U, zodat U Uw werk zou kunnen completeren van vervolmaking. Dan ben ik, terwijl ik mezelf identificeer met Uw liefde, niets anders ben dan Uw onuitputtelijke liefde; ik dring door in alle dingen; terwijl ik leef in het hart van ieder atoom, steek het vuur daarin aan, dat zuivert en transfigureert, het vuur, dat nooit opbrandt, de boodschappersvlam van Uw gelukzaligheden, tot stand brenger van alle perfecties.\

Dan wordt juist deze liefde stil contemplatief, en wacht, terwijl het zich naar U keert, O onkenbare Pracht, in extase op Uw Nieuwe Manifestatie . . .

Juni 3, 1914

NU dat het hele wezen steeds dieper ondergedompeld wordt in materiele activiteit, in de fysieke realisatie, die zo een veelvuldigheid omvat van details, die gedacht en gereguleerd moeten worden, roep ik tot U, O Heer, zodat mijn bewustzijn, dat zo naar buiten gekeerd is, voortduren deze gemeenschap met U zal houden, die de bron is van alle vrede, alle sterkte, alle zaligheid.

O mijn lieve Meester, breng Zelf al het werk tot stand door dit individuele wezen in zijn integraliteit. Of laat eerder niet iets in dit individuele wezen op enig moment vergeten, dat het alleen een instrument is, een illusie, die gemaakt is voor Uw werkelijke interventie erin, en dat alleen U bent en handelt.

Oh, de zegening van Uw onveranderlijke Aanwezigheid . . .

Juni 4, 1914

O GIJ, die triomfeert over alle obstakels, Gij zal in ons de victorie zijn over alles, dat een obstakel zou zijn voor de tot stand bringing van Uw goddelijke wet. Gij zal de duisternis verdrijven van onwetendheid en de zwarte rook van de egoïstische slechte wil; Gij zal alle verkeerde suggesties oplossen en in ons een heldere visie versterken en de scherpzinnigheid, die zich niet laten bedriegen door verstorende gedachten en conflicterende willen voor wanorde.

O mijn lieve Meester, Uw oneindige liefde is de werkelijkheid van ons wezen; wie kan strijden tegen haar almachtige actie? Het doordringt alles, het gaat door ieder obstakel, of het nu inertie is van een zware onwetendheid of de weerstand van een onbegrijpende slechte wil. O mijn lieve Meester, door middel van en door deze liefde schijnt U stralend in alle dingen, en deze pracht van het Uwe, die altijd in haar kracht toeneemt, zal haar actie stralen over de hele aarde en waarneembaar worden voor ieder bewustzijn.

Wie kan Uw goddelijke vermogen weerstaan?

Gij zijt de enkele en allerhoogste Werkelijkheid.

Mijn wezen is verzameld in een stomme adoratie en alles verdwijnt, dat niet U is.

Juni 9, 1914

HEER, ik ben voor U als een offerende vlam in het verzengende vuur van een goddelijke vereniging. . . .

En wat aldus voor U is, zijn de stenen van dit huis en alles, dat het bevat, alles, wat over haar drempel komt en allen, die het zien, allen, die op een of andere manier ermee verbonden zijn en van de een naar de ander de hele aarde.

Vanuit dit centrum, dit brandende hart, dat nu doordrongen is en steeds meer doordrongen wordt door Uw licht en door Uw liefde, zullen Uw krachten zichtbaar en onzichtbaar stralen over de hele aarde in de harten van allen en in hun gedachten . . .

Zo is de verzekering, die Gij me geeft in antwoord op mijn aspiratie naar U.

Een immense golf van liefde daalt neer over alle dingen en doordringt alle dingen.

Vrede, vrede over de hele aarde, victorie, overvloed, verwondering . . .

O geliefde kinderen, ongelukkig en onwetend, O gij, opstandige en gewelddadige Natuur, open je harten, kalmeer je krachten, want hier komt de lieflijke almacht van de Liefde, hier is de zuivere straling van het licht, dat in je doordringt. Dit menselijke uur, dit aardse uur is mooier dan alle andere uren. Laat iedereen en allen het weten en zich verheugen in de overvloed, die gegeven is.

O verdrietige harten en zorgdragende voorhoofden, stomme duisternis en onwetende slechte wil, laat je spanning gekalmeerd worden en uitgewist.

Hoor, de pracht van het nieuwe woord arriveert:

“Hier ben ik.”

Juni 11, 1914

I EDERE morgen, O Heer, een ontelbare groet stijgt naar U op, een groet uit alle toestanden van het wezen en uit de veelvuldigheid van hun elementen. En het is het dagelijkse offeren van alle dingen aan het Al, een roep vanuit onwetendheid en egoïsme naar Uw licht en liefde. En Uw antwoord komt voortdurend en wordt integraal waargenomen: Alles is licht, alles is liefde, onwetendheid en egoïsme zijn alleen maar vergeefse fantomen, zij kunnen opgelost worden.

En over alle dingen verspreid zich Uw soeverein vrede, Uw vruchtbare kalmte.

Juni 12, 1914

O MIJN lieve Meester, eeuwige pracht, ik kan me alleen verenigen met U in stilte en vrede, terwijl ik zeg, dat Uw Wil gedaan zou kunnen worden in ieder deel, zowel als in het geheel. Neem bezit van Uw koninkrijk, beheers alles, dat opstaat tegen U, heel de zielen, die U niet kennen en de intellecten, die niet willen toegeven en aan U geofferd worden. Ontwaak onze sluimerende energieën, stimuleer onze moed, verlicht ons, O Heer, laat ons de Weg zien.

Mijn hart stroomt over met een soevereine vrede, mijn denken is kalm en stil.

In de kern van alles, dat is, van alles, dat zal zijn, van alles, dat niet is, is Uw goddelijke en onveranderlijke glimlach.

Juni 13, 1914

TEN EERSTE moet kennis veroverd worden, dat wil zeggen, men moet leren om U te kennen, om met U verenigd te zijn, en alle middelen zijn goed en kunnen gebruikt worden om dit doel te bereiken. Maar het zou een grote fout zijn om te geloven, dat alles gedaan is, wanneer dit doel is verkregen. Alles is in principe gedaan, de victorie is in theorie verkregen, en diegenen, wiens motief alleen een egoïstische aspiratie is voor hun eigen verlossing, zouden zich tevreden kunnen voelen en alleen leven in en voor deze vereniging zonder zich helemaal zorgen te maken voor Uw manifestatie.

Maar diegenen, die Gij aangewezen hebt als Uw vertegenwoordigers op aarde, kunnen niet tevreden rusten met het resultaat, dat zo verkregen is. Om U eerst en voor alles te kennen, ja; maar als Uw kennis eenmaal verkregen is, blijft er al het werk van Uw manifestatie; en dan komt daar de kwaliteit, kracht, complexiteit en perfectie tussenbeide van deze manifestatie. Erg vaak zijn diegenen, die U gekend hebben, verblind en verrukt in extase door deze kennis, zijn tevreden geweest met U te zien voor zichzelf en U uit te drukken op de een of andere manier in hun meest uiterlijke wezen. Hij, die volmaakt wil zijn in Uw manifestatie, kan daarmee niet tevreden zijn; hij moet U manifesteren op alle vlakken, in alle toestanden van het wezen en zo de kennis, die hij verkregen heeft, richten op de beste rekening voor het hele universum.

Voor de immensiteit van dit programma juicht en zingt het hele wezen een hymne van blijheid voor U.

De hele natuur antwoordt in volledig bewuste activiteit, helemaal levendig met Uw soevereine krachten, op hun inspiratie en wil verlicht worden en getransfigureerd door hen . . .

Gij zijt de Meester van de wereld, de enkele Werkelijkheid.

Juni 14, 1914

HET is een waarachtig werk van de schepping, dat we moeten doen: activiteiten creëren, nieuwe modi van het wezen, zodat deze Kracht, die tot heden ten dage onbekend is op de aarde, zich zou kunnen manifesteren in zijn overvloed. Aan dit werk ben ik toegewijd, O Heer, want dit wilde Gij van me. Maar omdat Gij mij aangesteld hebt voor dit werk, moet Gij mij de middelen geven, dat wil zeggen, de kennis, die noodzakelijk is voor haar realisatie. We zullen onze inspanningen verenigen: het volledige individuele wezen zal zich concentreren in een constante roep om de kennis van de modus van manifestatie van deze Kracht, en Gij, het allerhoogste centrum van het wezen, Gij zal de Kracht volledig emaneren, zodat het alle obstakels zou kunnen doordringen, transfigureren en teboven komen. Het is een pact, dat U getekend heeft met de werelden van het individuele leven. Gij heeft een belofte gemaakt, Gij hebt diegenen in deze werelden gezonden, die deze belofte kunnen vervullen, en dat wat het kan. Dit vereist nu Uw integrale hulp, zodat wat beloofd is, gerealiseerd zou kunnen worden.

In ons moet de vereniging plaats vinden van de twee willen en de twee stromen, zodat uit hun contact de verlichtende vonk naar voren kan springen.

En omdat dit *moet* gebeuren, *zal dit gedaan worden*.

Juni 15, 1914

“Lig wiegend in mijn hart en heb geen zorgen: wat gedaan moet worden, zal gedaan worden. En het is juist, wanneer gij het onwetend doet, is het het best gedaan” . . .

Ik ben in Uw hart, Heer, en niets kan me ervan wegnemen. En vanuit de onpeilbare diepten van dit hart, in de glimlachende vrede van haar gelukzaligheid, kijk ik naar alle uiterlijke vormen van Uw manifestatie, die worstelt en zich inspant om U beter te begrijpen, U beter te manifesteren.

Wanneer het uur gekomen is, zoals U mij liet weten, zullen deze vormen onvermijdelijk geboren worden. Iets in het wezen neemt het waar, maar kent het nog niet; dus het doet een inspanning om zichzelf aan te passen om het gelijk te bewijzen over wat Gij vraagt ervan. Maar wat bewust is van U en leeft in Uw kracht, weet dat deze nieuwe vorm alleen een oneindig kleine vooruitgang is in de oneindige progressie van Uw manifestatie en kijkt naar iedere vorm met de sereniteit van eeuwige overvloed.

En in deze sereniteit is juist de almacht van realisatie.

Men moet weten, hoe men moet zweven in een onveranderlijk vertrouwen; in de zekere vlucht is de volmaakte kennis.

Juni 16, 1914

ALS een zon daalt Uw pracht op de aarde neer en Uw stralen zullen de wereld verlichten. Al die elementen, die zuiver genoeg zijn, plastisch genoeg, voldoende ontvankelijk om juist de pracht te manifesteren van de centrale vuurnucleus, groeperen zichzelf samen. Deze groepering is niet arbitrair en hangt niet af van de wil of aspiratie van het ene element of een ander, het hangt af van wat is, het is onafhankelijk van enige individuele beslissing. Uw pracht wil stralen; wat in staat is om zich te manifesteren, manifesteert het, en deze elementen verzamelen zich om zo perfect als mogelijk in deze wereld van verdeling het goddelijke Centrum samen te stellen, dat gemanifesteerd moet worden.

In het wonder van deze contemplatie juichen alle cellen van het wezen en terwijl het Dat ziet, wat Is, gaat de integrale substantie over in een extase. Hoe kan deze substantie nu onderscheiden worden van Uzelf? Het is U --- volledig, totaal, intens --- in een perfecte identificatie, U.

Juni 17, 1914

ALLES, dat bedacht is en tot dusver gerealiseerd, is middelmatig, banaal, onvoldoende, naast wat het zou moeten zijn. De perfecties van het verleden hebben nu niet langer enige kracht. Een nieuwe macht is nodig om de nieuwe vermogens te transformeren en hen te onderwerpen aan Uw goddelijke wil. "Vraag en dit zal zijn", is Uw constante antwoord. En nu, O Heer, moet Gij in dit wezen een constante aspiratie creëren, ononderbroken, intens, gepassioneerd, in een onveranderlijke sereniteit. Stilte, vrede zijn er: er moet ook het doorzettingsvermogen zijn van de intensiteit. Oh, Uw hart zingt een halleluja van blijdschap, alsof wat Gij wilt op de weg was naar zijn vervulling. . . . Vernietig al deze elementen, zodat uit hun as nieuwe elementen tevoorschijn zouden kunnen komen, die aangepast zijn aan de nieuwe manifestatie.

Oh, de immensiteit van Uw lumineuze vrede!
Oh, de almacht van Uw soevereine liefde!

En voorbij alles, dat we ons kunnen voorstellen, de onuitsprekelijke pracht van wat we voelen, die komen gaat. Geef ons de Gedachte, geef ons het Woord, geef ons de Kracht.

Ga de arena binnen van de wereld, O nieuwgeboren Onbekende Ene!

Juni 18, 1914

ALTIID is dezelfde wil aan het werk. De Kracht is er en wacht op de mogelijkheid om te manifesteren: we moeten de nieuwe vorm ontdekken, die de nieuwe manifestatie mogelijk zal maken. En Gij, alleen Gij, O Heer, kan ons deze kennis schenken. Het is voor ons om met ons hele wezen de inspanning te maken, om te vragen, om te aspireren. Maar voor U is het antwoord met de Verlichting, de Kennis, en het Vermogen.

Oh, de lofzang van vreugde van Uw zegevierende Aanwezigheid

Juni 19, 1914

VUL onze harten met de heerlijkheid van Uw liefde. Overstroom onze denkvermogens met de pracht van Uw licht. Schenk, dat we Uw Victorie mogen bewerkstelligen!

Juni 20, 1914

GIJ moet het werk van de transfiguratie bewerkstelligen, Gij moet ons het pad onderwijzen, dat gevolgd moet worden, en U moet ons het vermogen geven om het helemaal te volgen tot het einde. . . .

Oh, Gij bron van alle liefde en licht, Gij, die we niet kunnen kennen in Uzelf, maar altijd vollediger en volmaakter kunnen manifesteren, Gij, die we niet kunnen waarnemen, maar kunnen benaderen in diepzinnige stilte, om Uw onmetelijke geschenken te completeren moet U ons te hulp komen, totdat we Uw victorie verworven hebben. . . .

Laat die ware liefde geboren worden, die alle lijden verzacht; breng die onveranderlijke vrede tot stand, waarin waar vermogen resideert; geef ons de soevereine kennis, die alle duisternis verdrijft. . . .

Vanuit de oneindige diepten tot dit meest externe lichaam in haar kleinste elementen, beweegt Gij en leeft en vibreert en zet alles in beweging, en het hele wezen is nu alleen een enkel blok, dat oneindig veelvuldig, maar absoluut samenhangend is, bezield door een enorme vibratie: Gij.

Juni 21, 1914

OM tegelijk een passieve en perfect zuivere spiegel te zijn, die tegelijkertijd gekeerd is naar buiten en naar binnen, naar de resultaten van de manifestatie en de bronnen van deze manifestatie, zodat de gevolgen voor deze begeleidende wil geplaatst kunnen worden, en om ook de realiserende activiteit te zijn van die wil, is meer of meer, wat een menselijk wezen zou moeten zijn. . . . Om deze twee attitudes van passieve ontvankelijkheid en realiserende activiteit te combineren is precies het moeilijkste van dingen. En dat is, wat U van ons verwacht, O Heer, en omdat U het van ons verwacht, is er geen twijfel, dat U ons de middelen zal geven om het te realiseren.

Want wat moet zijn, zal zijn, prachtiger nog dan we het ons kunnen voorstellen.

Oh, moge uw liefde zich steeds meer uitbreiden in de manifestatie, altijd subliemer, altijd dieper, altijd uitgestrekter. . . .

Juni 22, 1914

WAT moet zijn, zal zijn, wat gedaan moet worden, zal gedaan worden. . . .

Wat een kalme zekerheid hebt Gij in mijn wezen geplaatst, O Heer. Wie of wat zal U manifesteren? Wie kan het al zeggen? . . . In alle dingen, die streven naar een nieuwe, altijd hogere en volledigere uitdrukking, bent U aanwezig. Maar het centrum van het licht is nog niet gemanifesteerd, want het centrum van de manifestatie is nog niet volmaakt aangepast.

Oh goddelijke Meester, dat, wat moet zijn, zal zijn en het zal misschien erg verschillend zijn van wat iedereen verwacht. . . .

Maar hoe is het mogelijk om zekere stille geheimen uit te drukken?

De kracht is hier; erin is het zelf.

Wanneer en hoe zal deze kracht naar voren springen? Wanneer U vindt, dat het instrument klaar is.

Oh, de lieflijkheid van Uw kalme verzekering, het vermogen van Uw Vrede! . . .

Juni 23, 1914

GIJ zijt het soevereine vermogen van transformatie, waarom zou U niet handelen op allen, die in contact gebracht zijn met U door onze meditatie? We missen geloof in Uw vermogen: we denken altijd, dat mensen in hun bewuste denken zouden moeten willen, dat deze integrale transformatie voortgebracht zou moeten worden; we vergeten, dat Gij het zijt, die het in hen willen, dat Gij op een zodanige manier kan willen, dat het hele wezen erdoor verlicht wordt. . . . Wij twijfelen aan Uw vermogen, O Heer, en worden er zo slechte intermediairs van en sluieren het hoofddeel van zijn transformerende kracht.

Oh, geef ons het geloof, dat we missen, geef ons de zekerheid van het detail, dat wil in ons. Bevrijd ons van de gewone manier van denken en oordelen; schenk, dat we mogen leven in het bewustzijn van Uw oneindige liefde en het op ieder moment aan het werk zien en dat we door ons bewustzijn ervan het in contact kunnen brengen met de meest materiele toestanden van het wezen. . . .

O Heer, bevrijd ons van alle onwetendheid, geef ons het ware geloof.

Juni 24, 1914

VANUIT het gezichtspunt van de manifestatie is voor het werk, dat uitgevoerd moet worden, een hiërarchie nodig --- maar kan het in deze wereld, die nog in wanorde is, niet arbitrair tot stand gebracht worden, dat wil zeggen, in volmaakte overeenkomst met Uw wet? . . . Het getuigende wezen, dat kalm, gelijkmoedig, glimlachend naar het spel kijkt, de komedie, die zich ontvouwt, en de omstandigheden afwacht met sereniteit, terwijl het weet, dat zij niets anders zijn dan een erg onvolmaakte vertaling van wat zou moeten zijn.

Maar het religieuze wezen keert zich naar U, O Heer, in een grote aspiratie van liefde, en smeekt om Uw hulp, zodat het *het beste* zou kunnen zijn, dat gerealiseerd zal worden, zodat zoveel obstakels als mogelijk te boven gekomen kunnen worden, alle mogelijke obscuriteiten verdreven, alle mogelijke egoïstische slechte wil overwonnen. Het is niet het best mogelijke, dat in de omstandigheden van de huidige wanorde moet gebeuren --- want dat gebeurt altijd --- het zijn deze omstandigheden zelf, die, door een grotere inspanning dan die ooit gedaan is, getransfigureerd moeten worden, zodat een "beste", nieuw in kwaliteit, nieuw in kwantiteit, een alles tezamen exceptioneel "beste" gemanifesteerd zou kunnen worden.

Dus laat het zijn.

*

Het is altijd verkeerd om de toekomst te evalueren of zelfs het te voorzien door het denken, dat we erover hebben, want dit denken is het heden, het is in juist zijn onpersoonlijkheid de vertaling van huidige relaties, die noodzakelijkerwijze niet de toekomstige relaties zijn tussen alle elementen van het aardse probleem. Toekomstige omstandigheden afleiden van huidige is een mentale activiteit van de natuur van redenering, zelfs wanneer de deductie plaats vindt in het onderbewuste en wordt vertaald in het wezen in de vorm van intuïtie; maar de redenering is een menselijke faculteit, dat wil zeggen, het is individueel; zijn aspiraties komen niet uit het oneindige, het onbepaalde, het Goddelijke. Alleen in de Alwetendheid, alleen wanneer men tegelijk is Wat kent, wat gekend moet worden en het vermogen van kennen, kan men bewust worden van alle relaties, verleden, heden en toekomst; maar in deze toestand is er niet langer een verleden, heden of toekomst, *alles* is eeuwig. De orde van manifestatie van al deze relaties hangt niet alleen af van de allerhoogste aandrang, de goddelijke Wet, het hangt ook af van de weerstand, die opgezet wordt tegen deze wet door de meest uiterlijke wereld; uit de combinatie van de twee komt de manifestatie naar voren en zover als het heden mogelijk is voor me om het te weten, is deze combinatie op een bepaalde manier onbepaald. Dit maakt het spel, de onverwachtheid van het spel.

Juni 25, 1914

WELKE wijsheid is er in om te willen om zus te zijn of zo te zijn? Waarom zichzelf zo te kwellen? Zijt Gij niet de allerhoogste werker? Is het onze plicht niet om Uw dociele instrumenten te zijn en, wanneer U het instrument een tijdje opzij zet, zal het dan niet klagen, dat Gij het verlaten hebt, omdat U het niet liet werken? Zal het niet in staat zijn om van de kalmte te genieten en uit te rusten, nadat het van de activiteit genoten heeft en de strijd?

Men moet altijd waakzaam zijn, aandachtig voor de minste roep, om zo niet in slaap te zijn of inert, wanneer U het signaal geeft voor actie, ofwel met het denkvermogen, de gevoelens of het lichaam, maar men moet deze constante toestand van verwachting en toegewijde goede wil niet verwarren met een angstige en ongemakkelijke agitatie, een angst om niet dit of dat te zijn en om U onaangenaam te zijn, dat wil zeggen, om niet te conformeren aan wat U van ons verwacht.

Uw hart is de allerhoogste beschutting, dat waarin alle zorg verzacht wordt. Oh, laat het wijd open, dit hart, zodat al diegenen, die gekweld worden, er een soeverein toevluchtsoord kunnen vinden! . . .

Doordring deze duisternis, laat licht vooruit flitsen.

Verstil dit tumult, breng vrede tot stand;

Kalmeer dit geweld, laat liefde heersen;

Word de strijder, zegevierder over obstakels;

Win de victorie.

Juni 26, 1914

WEES gegroet, O Heer, Meester van de wereld. Geef ons het vermogen om het werk te doen zonder eraan gehecht te zijn en de capaciteiten van de individuele manifestatie te ontwikkelen zonder in de illusie van de persoonlijkheid te leven. Versterk onze visie van de werkelijkheid, maak onze perceptie van de eenheid ferm; bevrijd ons van alle onwetendheid, van alle duisternis.

We vragen niet om de perfectie van het instrument, terwijl we weten, dat in de wereld van relativiteiten alle perfectie relatief is: dit instrument, dat gevormd is voor actie in deze wereld, moet, om in staat te zijn om te handelen, tot deze wereld behoren; maar het bewustzijn, dat het bezielt, zou geïdentificeerd moeten zijn de Uwe, het universele en eeuwige bewustzijn zou de gevarieerde veelvuldigheid van lichamen moeten bezielen.

O Heer, schenk, dat we boven de gewone vormen van de manifestatie uitstijgen, zodat U de gereedschappen zou kunnen vinden, die noodzakelijk zijn voor Uw nieuwe manifestatie.

Laat ons het zicht op het doel niet verliezen; schenk, dat we altijd verenigd zouden kunnen zijn met Uw kracht, de kracht, die de aarde nog niet kent en waarvan U ons de missie hebt gegeven om het te openbaren.

In een diepe meditatie offeren alle toestanden van de manifestatie zichzelf aan Uw manifestatie.

Juni 27, 1914

MIJN wezen is gelukkig met wat U het geeft; wat Gij ervan wil, zal het doen, zonder zwakheid, zonder vergeefse bescheidenheid en zonder futiele ambitie. Wat maakt het uit, welke plaats men inneemt, welke missie U toevertrouwt? . . . Ligt alles niet in het feit om volledig de Uwe te zijn, zo perfect als men het kan zijn, zonder de minste zorg van welke soort ook?

Waarom zou men in dit diepe en vastberaden vertrouwen, waarin Uw werk gedaan wordt en dat Gij gecreëerd hebt en toegewezen aan diegenen, die het tot stand moeten brengen, zijn energie nutteloos belasten en willen, wat al gerealiseerd is? Gij hebt mij, O Heer, de soevereine vrede gegeven van dit vertrouwen; Gij hebt me het onvergelijkbare geschenk geschonken om steeds meer te leven in Uw liefde, door Uw liefde, Uw liefde te zijn, en in deze liefde is volledige en onveranderlijke gelukzaligheid.

Ik richt maar een gebed tot U, waarvan ik weet, dat het op voorhand geschonken wordt: Vergroot altijd het aantal elementen, atomen of universums, die in staat zijn om integraal te leven in Uw liefde.

Vrede, vrede over de hele aarde. . . .

Juni 28, 1914

DE hele Natuur groet U, O Heer, en met armen opgeheven en handen uitgestrekt smeekt zij U. Niet, dat zij twijfelt aan Uw oneindige edelmoedigheid en denkt, dat zij moet vragen om te hebben; maar dat is haar manier om naar U te buigen en haar aan U te geven, want is dit geven iets anders dan klaar zijn om te ontvangen? Zij verheugt zich er in om zo een gebed aan te bieden aan U, ofschoon zij weet, dat dit gebed overbodig is. Maar dit is een vurige en gelukkige adoratie. En het gevoel van devotie wordt zo bevredigd zonder op een enkele manier het intellectuele bewustzijn te beschadigen, dat weet, dat U een bent met alles en aanwezig in alles.

Maar alle sluiers moeten verdwijnen en het licht moet volledig worden in alle harten.

O Heer, geef ons ondanks het werk erin die volmaakte kalmte van de geest, die de goddelijke identificatie, de integrale kennis, mogelijk maakt.

Mijn liefde voor U, O Heer, is Uzelf en toch buigt mijn liefde zich voor U in diepe devotie.

Juni 29, 1914

GEEF vreugde, vrede en geluk aan hen allen. . . . Wanneer zij lijden, verlicht hun lijden en maak het een middel van transfiguratie; schenk hen de gelukzaligheid van Uw liefde en de vrede van Uw eenheid; moge hun harten in zich Uw eeuwige Aanwezigheid voelen vibreren. Zij zijn allen in mij, O Heer, ik ben in hen allen, en omdat er in plaats van een "ik" nu alleen Uw soevereine liefde is, zijn allen in Uw liefde en zullen erdoor getransfigureerd worden.

O Heer, mijn lieve Meester, onkenbare pracht, geef hen vreugde, vrede, gelukzaligheid.

Juni 30, 1914

IEDERE activiteit brengt in zijn eigen gebied zijn bijzondere missie tot stand, zonder wanorde, zonder verwarring, terwijl de ene de andere omhult, en alles hiërarchisch gegradeerd om een enkel centrum: Uw wil. . . . Wat het meeste ontbreekt in alle wezens, is helderheid en orde; ieder element, iedere toestand van het wezen wil, in plaats van zijn functie te vervullen in harmonie met alle anderen, het geheel in zichzelf zijn, perfect autonoom, en onafhankelijk. En daar ligt de onwetende dwaling van het hele universum, een globale dwaling, die herhaalt wordt in miljoenen en miljoenen vormen. Maar onder de pretext, dat deze activiteiten gescheiden zijn en in wanorde, om hen te willen onderdrukken om zo alleen Uw enkele Wil te laten bestaan, die in zijn eenzaamheid niet langer enige reden zou hebben om te bestaan, zou een onderneming zijn, die zo absurd is als het niet realiseerbaar is. Het is inderdaad gemakkelijker om te onderdrukken dan te organiseren; maar harmonieuze orde is een realisatie, die ver superieur is aan onderdrukking. En zelfs als het uiteindelijke doel terugkeren naar Niet-Zijn zou zijn, dan zou de terugkeer voor me alleen mogelijk zijn door een hoogste perfectie van het wezen. . . .

O mijn lieve Meester, schenk aan hen, dat zij Uw oneindige tederheid kunnen voelen en in de kalme rust, die het brengt, in staat zijn om de allerhoogste orde van Uw wet te zien en te realiseren.

Laat Uw wil, die helemaal liefde is, zich manifesteren, laat Uw vrede zich manifesteren.

Juli 1, 1914

WIJ groeten U, O Heer, met adoratie en met vreugde, en geven onszelf aan U in een gift, die constant vernieuwd wordt, zodat Uw wil tot stand gebracht kan worden op aarde en alle plaatsen in dit universum.

Wanneer we ons naar U toekeren, dan is het denken stom, maar het hart juicht; want U schijnt stralend in alle dingen, en de kleinste korrel zand kan een gelegenheid zijn voor aanbidding.

We buigen ons neer voor U, we verenigen ons met U, O Heer, in een liefde, die grenzeloos is en vol van een niet uitdrukkelijke gelukzaligheid.

Oh, schenk deze soevereine vreugde aan allen.

Juli 4, 1914

O SOEVEREINE Kracht, O zegevierend Vermogen, zegevierende Zuiverheid, Schoonheid, allerhoogste Liefde, schenk, dat dit wezen in haar integriteit, dit lichaam in haar vollediger totaliteit, zich dichter plechtig naar U kan trekken en aan U in een volledige en nederige overgave dit middel van manifestatie kan offeren, dat volmaakt is overgelaten aan Uw Wil, wanneer niet volmaakt klaar voor deze realisatie. . . .

Met de kalme en sterke zekerheid, dat U op een dag het verwachte wonder tot stand zal brengen en in zijn volheid Uw sublieme pracht zal manifesteren, keren wij ons naar U in een diepzinnige verrukking, en smeken U in stilte. . . .

Immensiteit, Oneindigheid, Wonder. . . . Gij alleen bent en Gij schijnt stralend in alle dingen. Het uur van Uw vervulling is nabij. De hele Natuur is verzameld in een plechtige concentratie.

Gij antwoordt haar vurige roep.

Juli 5, 1914

ALLES, wat behoort tot het uiterlijke, lagere wezen, dat nog obscuur is, werpt zich neer voor U in een stomme en fervente adoratie, terwijl het met al haar kracht Uw zuiverende actie aanroept, die het geschikt maakt om U volledig te manifesteren.

En in deze adoratie wordt een volmaakte stilte en volmaakte gelukzaligheid gevonden.

Gij antwoordt vol genade op de aanroep: "Wat gedaan moet worden, zal gedaan worden. De noodzakelijke instrumenten zullen worden voorbereid. Streef in de kalmte van de zekerheid."

Juli 6, 1914

WAT een overvloed in perceptie! Het volledige individuele wezen, dat bescheiden, nederig, in overgave, aanbiddend, kalm en glimlachend is en zich een voelt met alle wezens, niet in staat is om enig verschil in waarde te maken, in volmaakte solidariteit met alle wezens, knielt samen met hen allen voor U neer; en tegelijkertijd de formidabele almacht van *Uw Kracht, die hier is*, klaar voor de manifestatie, wachtend, terwijl het gunstige uur bouwt, de bevorderlijke gelegenheid: de onvergelykbare pracht van Uw zegevierende soevereiniteit.

De Kracht is hier. Verheug, O jullie, die wachten en hopen: de nieuwe manifestatie is zeker, de nieuwe manifestatie is binnen handbereik.

De Kracht is hier.

De hele natuur juicht en zingt van blijdschap, de hele natuur is in een festival: *De Kracht is hier.*

Rijs op en leef; rijs op en wordt verlicht; rijs op en strijd voor de transfiguratie van allen:

De Kracht is hier.

Juli 7, 1914

VREDE, vrede over de hele aarde. . . .

Niet de vrede van een onbewuste slaap of een zelf-tevreden inertie; niet de vrede van een zelf-vergeetachtige onwetendheid en een donkere, zware onverschilligheid, maar de vrede van de almachtige kracht, de vrede van volmaakte vereniging, de vrede van integraal ontwaken, van de verdwijning van alle beperking en alle duisternis. . . .

Waarom zichzelf kwellen en lijden, waarom deze bittere strijd en pijnlijke opstand, waarom dit vergeefse geweld, waarom deze onbewuste zware slaap? Ontwaak zonder angst, kalmeer je conflicten, verstil je disputen, open je ogen en je harten; de Kracht is er; het is er, goddelijk zuiver, lumineus, krachtig; het is er als een grenzeloze liefde, een soeverein vermogen, een onbetwistbare werkelijkheid, een onvermengde vrede, een ononderbroken gelukzaligheid, de Allerhoogste Dankzegging; het is zelf-bestaan, de eindeloze zaligheid van oneindige kennis. . . en het is iets meer, wat nog niet verteld kan worden, maar dat al aan het werk is in de hogere werelden voorbij het denken als het vermogen van soevereine transfiguratie, en ook in de onbewuste diepten van de Materie als de Onweerstaanbare Genezer. . . .

Luister, luister, O gij, die zou moeten weten.

Kijk, gij, die zou moeten zien, contempleer en leef:

De Kracht is hier.

Juli 8, 1914

O GODDELIJKE Kracht, allerhoogste Verlichter, luister naar ons gebed, ga niet weg van ons, trek niet terug, help ons om het goede gevecht te vechten, maak onze kracht ferm voor de strijd, geef ons de kracht om te veroveren!

O mijn lieve Meester, Gij, die ik aanbid zonder in staat te zijn om U te kennen, Gij, die ik ben zonder in staat te zijn om U te realiseren, mijn volledige bewuste individualiteit werpt zich voor U neer en smeekt in de naam van de werkers in hun strijd, en van de aarde in haar zielsangst, in de naam van de lijdende mensheid en de strevende Natuur; O mijn lieve Meester, O wonderbaarlijke Onkenbare, O Verspreider van alle geschenken, Gij, die licht vooruit laat springen in de duisternis en kracht laat opstijgen uit de zwakheid, ondersteun onze inspanning, begeleid onze stappen, leidt ons naar de overwinning.

Juli 10, 1914

O GIJ, die eeuwig, onveranderlijk bent, die instemt met Uw komst in deze wereld, zodat U erin een nieuwe verlichting zou kunnen brengen, een nieuwe impuls, Gij zijt hier, manifesteer U steeds vollediger, altijd volmaakter; het instrument heeft zichzelf gegeven en geeft zich aan U met een fervente adhesie, een totale overgave; Gij zou het kunnen reduceren tot stof en het transformeren in een zon, het zal niets weerstaan, dat Uw wil is. In deze overgave ligt haar ware kracht en haar ware gelukzaligheid.

Maar waarom zijt Gij zo attent op de dierlijkheid van het lichaam? Is het, omdat het tijd gegeven moet worden om aan de wonderbaarlijke complexiteit, de krachtige oneindigheid van Uw Kracht? Is het Uw Wil, die zichzelf teder en geduldig maakt, die onwillig is om dingen te overhaasten, die elementen rust laat nemen om zichzelf aan te passen? . . . Ik bedoel --- is het beter zo of is het anders onmogelijk? Is er een hier een bijzonder onvermogen, dat Gij tolereert met grootmoedigheid of is dit een algemene wet, die een onvermijdelijk deel is van alles, dat getransformeerd moet worden? . . .

Maar het maakt weinig uit, wat we erover denken, omdat het zo is; alleen de attitude is belangrijk: Zouden we moeten vechten, zouden we moeten accepteren? En Gij dicteert de attitude, het is Uw Wil, die het bepaalt op ieder moment. Waarom verwachten en verzinnen, wanneer het genoeg is om te observeren en volledige adhesie te geven?

De werking in de constitutie van de fysieke cellen is waarneembaar: doordrongen door een aanzienlijke hoeveelheid van kracht lijken zij uit te breiden en iets lichter te worden. Maar het brein is nog zwaar en in slaap. . . . Ik verenig mijzelf met dit lichaam, O goddelijke Meester, en roep naar U: Spaar me niet, handel met Uw soevereine almacht; want in mij heeft U de wil geplaatst voor een volledige transfiguratie.

Juli 11, 1914

HET volledige fysieke wezen zou opgelost willen worden en opnieuw samengesteld in een adoratie, die geen grenzen zou hebben. O Heer, Gij, die komt om Materie aan te raken als de Boodschapper van het Allerhoogste Vermogen en de Allerhoogste Gelukzaligheid, Gij schiep de opvatting van wat de volledige realisatie kan zijn. En toen het wezen geloofde, dat het definitief geïnvesteerd was met Uw sublieme mandaat, trok U zich terug, terwijl U het liet begrijpen, dat het alleen een belofte was, een blijk van wat kan zijn. Helaas, wat is er een imperfectie in de Materie, dat we U niet kunnen behouden! O Heer, gebruik Uw almacht, werk het wonder uit van Uw permanente Aanwezigheid. . . .
Waarom zoveel consideratie? We moeten triomferen of ondergaan! . . .

Victorie, victorie, victorie! We willen de victorie van Transfiguratie!

Juli 12, 1914

IN alle toestanden van het zijn, in alle modi van activiteit, in alle dingen, in alle werelden, kan men U ontmoeten en zich met U verenigen, want Gij zijt overal en altijd aanwezig. Hij, die U ontmoet heeft in een activiteit van zijn wezen of in een wereld van het universum, zegt "Ik heb Hem gevonden" en zoekt niets meer; hij denkt, dat hij het hoogtepunt bereikt van menselijke mogelijkheden. Wat een fout! In alle toestanden, in alle modi, in alle dingen, alle werelden, alle elementen moeten we U ontdekken en ons met U verenigen en wanneer een element achtergelaten wordt, hoe klein het ook zou kunnen zijn, kan de vereniging niet perfect zijn, kan de realisatie niet tot stand gebracht worden.

En daarom is U gevonden hebben alleen een eerste stap op een oneindige ladder.

O lieve Meester, soevereine Transfigurator, maak een eind aan alle nalatigheid, alle luie indolentie, verzamel al onze energieën, maak hen tot een onbedwingbare, onweerstaanbare wil.

O Licht, Liefde, onuitsprekelijke Kracht, alle atomen roepen naar U, zodat U hen kan binnendringen en transfigureren. . . .

Geef aan allen de allerhoogste heerlijkheid van de vereniging.

Juli 13, 1914

GEDULD, sterkte, moed, kalmte en ontembare energie

Laat het denkvermogen leren om stil te zijn, laat het niet gretig zijn om onmiddellijk te profiteren door de krachten, die van U naar ons komen voor de integrale manifestatie. . . .

Maar waarom hebt gij het minste element gekozen voor de uitdrukking van Uw Wil, het middelmatigste, het meest imperfecte? . . .

Juli 15, 1914

WAT, O Heer? . . .

Juist, zoals U wilt, juist, zoals U wilt. . . .

Dit instrument is zwak, middelmatig; Gij hebt het onderwezen, dat alle activiteiten ervoor mogelijk zijn, dat niets er radicaal vreemd voor is in alle menselijke activiteiten; maar het Goddelijke begint in intensiteit, in perfectie, en tot nu heeft U het geen enkele buitengewone intensiteit geschonken, enige werkelijke perfectie. . . . Alles is in een staat van belofte, geen individuele belofte maar een collectieve; niets wordt volledig gerealiseerd.

Waarom, O Heer?

Gij hebt een vrede in mijn hart geplaatst, die zo volledig is, dat het bijna onverschilligheid lijkt en in een immensiteit van kalme sereniteit zegt het:

Juist, zoals U wilt, juist, zoals U wilt. . . .

Juli 16, 1914

GROET van mijn stille en nederige adoratie. . . .

Ik buig me voor Uw glorie, want het domineert me met al haar pracht. . . .

Oh, laat me oplossen aan Uw voeten, smelt me in U!

Juli 17, 1914

AAARDSE realisaties nemen gemakkelijk een grote belangrijkheid aan in onze ogen, want zij zijn evenredig met ons externe wezen met deze beperkte vorm, die ons mensen maakt. Maar wat is een aardse realisatie buiten U, voor U? Hoe volmaakt, volledig, goddelijk het zou kunnen zijn, het is niets anders dan een niet te onderscheiden moment in Uw eeuwigheid; en de resultaten, die erdoor verkregen worden, hoe krachtig en wonderbaarlijk zij zouden kunnen zijn, zijn niets anders dan een onwaarneembaar atoom in de oneindige mars naar U. Dit moeten Uw werkers nooit vergeten, anders worden zij ongeschikt om U te dienen. . . .

O mijn lieve Meester, wat een kinderachtigheid om te denken, dat men zelf voor wat dan ook verantwoordelijk is en Uw allerhoogste en goddelijke Wil wil individualiseren! Is het niet genoeg om zich met Uw hart te verenigen en daar permanent te leven? Dan neemt U alle verantwoordelijkheden en werkt Uw wil zelfs zonder dat wij het hoeven te weten. . . . Alleen een realisatie, die onafhankelijk is van alle uiterlijke omstandigheden, vrij van alle hechting en alle begrip, hoe hoog ook, is een ware realisatie, een waardevolle realisatie. En de enige zodanige realisatie is integraal, nabij, definitief met U te verenigen. Omdat voor de zorg van Uw overgankelijke, ogenblikkelijke manifestatie in een vluchtig bestaan U er verantwoordelijk voor moet zijn en doen, wat ervoor nodig is om te bestaan, wanneer U denkt, dat het goed is.

O mijn lieve Meester, soevereine Heer, Gij hebt al mijn zorgen weggenomen en me met alleen Gelukzaligheid achtergelaten, de allerhoogste extase van Uw goddelijke Vereniging.

Juli 18, 1914

TWEE dingen blijven onwankelbaar, ondanks alle stormwinden, zelfs de meest gewelddadige: de wil, dat allen gelukkig zouden kunnen zijn met het ware geluk -- de Uwe, en het vurige verlangen om ons volmaakt te verenigen en geïdentificeerd te zijn met U. . . . De hele rest is misschien nog het resultaat van een inspanning en pretentie, dit is spontaan, onwankelbaar; en net, wanneer het lijkt, dat de grond lijkt te verdwijnen en alles afbreekt, verschijnt dit lumineus, zuiver en kalm, terwijl het door de wolken boort, de schaduwen verdrijft, nog groter en sterker tevoorschijn komt uit de ruïnes, terwijl het in zichzelf Uw goddelijke Vrede en Gelukzaligheid draagt.

Juli 19, 1914

O HEER, Gij zijt de almachtige Meester van Uw eigen manifestatie; schenk aan deze instrumenten, dat zij kunnen ontsnappen uit de raamwerken, die te nauw zijn, van de beperkingen, die te vast zijn en middelmatig. Alle rijkdommen van de menselijke mogelijkheid zijn nodig om zelfs een atoom van Uw oneindige Kracht te verklaren. . . . Open de deuren, die dicht zijn, laat de verzegelde fonteinen naar voren springen, zodat de vloed van Uw welsprekendheid en Uw schoonheid de wereld zouden kunnen overstromen. Laat er omvang zijn en grootsheid, nobiliteit en gratie, charme en grandeur, verscheidenheid en sterkte: want het is de wil van de Heer om zich te manifesteren.

O mijn lieve Meester, Gij zijt de soeverein Heerser van onze bestemmingen; Gij zijt de almachtige Meester van Uw eigen manifestatie.

Van U is deze hele wereld, van U al deze schepselen en al deze atomen. Verander hen van gedaante, verlicht hen.

Juli 21, 1914

ER was niet langer enig lichaam, niet langer enige gewaarwording; er was alleen een kolom van licht, die opstijgt van waar de basis van het lichaam gewoonlijk is naar waar gewoonlijk het hoofd is, om daar een schijf van licht te vormen, zoals die van de maan; toen ging vandaar de kolom verder om erg ver op te stijgen boven het hoofd, en opende naar buiten in een immense zon, verbindend en veel gekleurd, vanwaar een regen van gouden licht viel, die de hele aarde bedekte.

Toen kwam de kolom van licht langzaam weer naar beneden en vormde een ovaal van licht, dat ontwaakte en in beweging zette --- iedereen op een speciale manier, volgens een bijzondere vibrerende modus --- de centra boven het hoofd, in het hoofd, de keel, het hart, in het midden van de maag, aan de basis van de wervelkolom en nog verder naar beneden.

Op het niveau van de knieën verenigden de opstijgende en neerdalende stromen zich en de circulatie ging zo ononderbroken door, terwijl het het hele wezen omhulde in een immens ovaal van levend licht.

Toen kwam het bewustzijn langzaam weer naar beneden, stadium na stadium, terwijl het stopte in iedere wereld, totdat het lichaamsbewustzijn terugkeerde. Het herstel van het lichaamsbewustzijn was , wanneer de herinnering correct is, het negende stadium. Op dat moment was het lichaam nogal stijf en onbeweeglijk.

Juli 22, 1914

GIJ zijt helemaal liefde, O Heer, en Uw liefde schijnt stralend in de diepten van iedere gedachte en ieder hart. Breng Uw werk van transfiguratie tot stand: verlicht ons. Open de nog gesloten deuren, verwijdt de horizon, breng sterkte tot stand, verenig onze wezens en laat ons deelnemen in Uw goddelijke gelukzaligheid, zodat we in staat zou kunnen zijn om alle mensen erin te laten delen. Schenk, dat we de laatste obstakels zouden kunnen overwinnen, binnen en buiten, de uiteindelijke moeilijkheden te boven komen. Een vurig en oprecht gebed is nooit vergeefs naar U opgestegen; Gij beantwoordt in Uw vrijgevigheid op iedere roep en Uw genade is oneindig.

O goddelijke Meester, laat Uw licht in deze chaos vallen en breng er een nieuwe wereld vanuit naar voren. Breng tot stand, wat nu in voorbereiding is en creëer een nieuwe mensheid, die de perfecte uitdrukking zou kunnen zijn van Uw nieuwe en sublieme Wet.

Niets zal onze drijfkracht stoppen; niets zal onze inspanning vermoeien; en terwijl al onze hoop en al onze activiteiten op U rusten, zullen we sterk in onze volledige overgave aan Uw Allerhoogste Wil, doorlopen naar de verovering van Uw integrale manifestatie met de kalme zekerheid van victorie over alles, dat er tegenin zou gaan.

Gegroet U, Meester van de wereld, die triomfeert over alle duisternis.

Juli 23, 1914

HEER, Gij zijt al-krchtig: wordt de vechter, verkrijg de victorie. Moge Uw Liefde de soevereine Meester zijn van onze harten en Uw Kennis nooit onze gedachten verlaten. . . .

Laat ons niet over aan impotentie en duisternis; verbreek iedere beperking, verbrijzel iedere ketting, verdrijf iedere illusie.

Onze aspiratie stijgt naar U in een vurig gebed.

Juli 25, 1914

BIJ het opkomen van de zon zong ik het loflied van deze wereld, waarin het niet alleen mogelijk is om U te verlangen, maar om U te kennen en zelfs U te worden. En ik was verbaasd, dat er enigen waren, die zo vurig aspireren om dit universum te verlaten en een andere wereld van perfectie binnen te gaan.

Gij hebt zo een tevredenheid geplaatst in mijn hart, dat het onmogelijk geworden is voor me om me niet tevreden te voelen in alle omstandigheden, innerlijk en uiterlijk. En toch aspireert iets in me altijd naar meer schoonheid, naar meer licht, naar meer kennis, naar meer liefde --- in een woord, naar een meer bewuste, een meer contante relatie met U. . . . Maar ook dit hangt af van Uw wil, en wanneer het Uw wil is, zult U me de volledige transfiguratie schenken.

Juli 27, 1914

MIJN gebed stijgt nederig, stil naar U, O lieflijke Meester, Gij, die zonder argument en zonder censuur alles accepteert, dat aan U aangeboden wordt, Gij, die Uzelf geeft en Uzelf bekend maakt aan allen zonder te vragen of zij waardig zijn of niet, Gij die niets te zwak, bescheiden, ontoereikend vindt om U te manifesteren. . . .

Laat me mezelf aan Uw voeten leggen, laat me in Uw hart smelten en in U verdwijnen, laat me vernietigd worden in Uw gelukzaligheid, of laat me eerder Uw dienaar zijn, die niets meer vereist. Ik verlang, ik aspireer naar niets anders. *Uw dienaar te zijn is alles, dat ik vraag.*

Juli 31, 1914

HET lijkt me, dat Gij me successief alle ervaringen zou laten smaken, die gewoonlijk op het hoogtepunt van een Yoga geplaatst worden als haar culminatie en het bewijs van haar perfecte volbrenging. De ervaring is treffend, intens, compleet; het draagt in zich de kennis van al haar effecten, al haar consequenties; het is bewust, gewild, het resultaat van methodische inspanning en niet van onverwachte kans; en toch is het altijd *enkel in zijn soort*, zoals mijlpalen, die langs de weg gezet zijn, die gescheiden zijn van elkaar door een lang koord van weg; en bovendien zijn deze mijlpalen, die de oneindige opstijging markeren, nooit gelijk, zij zijn altijd nieuw en lijkt de een met de ander geen verbinding te hebben. . . . Zal er een tijd komen, wanneer U dit wezen capabel zal maken om al deze talloze ervaringen te synthetiseren om zo uit hen een nieuwe ervaring te betrekken, die vollediger en mooier is dan alles, dat tot zover bereikt is? Ik weet het niet. Maar Gij hebt me geleerd om niet meer spijt te hebben van een exceptionele toestand, wanneer het verdwijnt dan wanneer ik verlang, voordat het komt. Ik zie in de verdwijning niet langer het teken van een instabiliteit van de gemaakte vooruitgang, maar het bewijs van een mars, die opzettelijk voorwaarts gaat zonder langer te stoppen dan onmisbaar is voor de verscheidene stadia van de weg.

Iedere keer leert U mij nog een beetje beter, dat het middel van manifestatie alleen beperkt is, omdat we zo denken, en dat het effectief kan deelnemen aan Uw oneindigheid; iedere keer maakt iets van Uw immensiteit zich verwant aan het instrument, dat de verblijfplaats is, dat de deuren wijd opengooit naar grenzeloze horizonten.

Augustus 2, 1914

WAT zijn deze krachtige goden, wiens uur van manifestatie op aarde gekomen is, wanneer zij niet de gevarieerde en vervolmaakte modi zijn van Uw oneindige activiteit, O Gij Meester van alle dingen, Wezen en Niet-Wezen en Wat ligt voorbij de Wonderbaarlijke Onkenbare Ene, onze soevereine Heer? . . .

Wat zijn deze veelvuldige briljante intellectuele activiteiten, deze ontelbare zonnestrallen, die alle vormen verlichten, bevatten en vormen, wanneer zij niet een van de modi zijn van Uw oneindige Wil, een van de middelen van Uw manifestatie, O Gij Meester van onze bestemmingen, enkele ondenkbare Werkelijkheid, soevereine Heer van alles, dat is en alles, dat nog niet is. . . .

En wat zijn al deze mentale vermogens, al deze vitale energieën al deze materiele elementen, als zij niet Uzelf zijn in Uw meest uiterlijke vorm, Uw ultieme modi van expressie van realisatie, O Gij, die we devoot aanbidden en die ons aan iedere kant ontsnapt, zelfs, terwijl het ons doordringt, bezielt en begeleidt. Gij, die we niet kunnen begrijpen of definiëren of noemen, Gij, die we niet kunnen vatten of omarmen of omvatten, en die toch gerealiseerd is in onze kleinste handelingen. . . .

En dit hele enorme universum is alleen een atoom van Uw eeuwige Wil.

In de immensiteit van Uw effectieve Aanwezigheid bloesemen alle dingen!

Augustus 3, 1914

HET hele wezen is deze morgen een stomme adoratie en de immensiteit van Uw liefde vult zijn ziel. . . .

De voorbereiding en het werk, het werk en de voorbereiding wisselen elkaar af en doordringen elkaar wederzijds in een zodanige mate, dat het soms moeilijk wordt om hen te onderscheiden; en hun combinatie stelt Uw goddelijke leven samen op aarde. Wat men moet zijn, wat men moet doen: de vervolmaking van Uw instrument en haar nut gaan samen; soms wil U, dat het zich verrijkt en groeit, om alle deuren te openen op oneindige horizonten, om zich te verenigen met de god, die het kan manifesteren, om haar vermogen van bewuste relatie te ontwikkelen met de verscheidene werelden, en soms wilt U, dat het, om zo te zeggen, al het bewustzijn van zichzelf verliest, het niet anders kan zijn dan Uw kracht in actie. En in de twee wordt de allerhoogste wet gevonden van vereniging met Uw wil.

Het hele wezen is deze morgen een stomme adoratie en de immensiteit van Uw liefde vult haar ziel.

Augustus 4, 1914

○ HEER, O eeuwige Meester!

Mensen, die gedreven zijn door het conflict van krachten, verrichten een subliem offer, zij bieden hun leven aan in een met bloed bevlekte brandoffer. . . .

O Heer, O eeuwige Meester, schenk, dat dit alles niet vergeefs kan zijn, schenk, dat de onuitputtelijke stromen van Uw goddelijke Kracht zich over de aarde mogen verspreiden en haar gekwelde atmosfeer, de worstelende energieën, de gewelddadige chaos zullen doordringen; schenk, dat het zuivere licht van Uw kennis en de onuitputtelijke liefde van Uw Zegening mensen's hart zou kunnen vullen, hun zielen doordringen, hun bewustzijn verlichten, en uit deze obscuriteit, uit deze sombere, verschrikkelijke en potente duisternis de pracht naar voren brengen van Uw majestueuze Aanwezigheid!

Mijn wezen wordt voor U neergelegd in een bewust en volledig brandoffer, zodat hun onbewuste brandoffer er effectief door gemaakt kan worden.

Aanvaard het offer, antwoord op onze roep: *Kom!*

Augustus 5, 1914

O EEUWIGE Meester, Gij zijt in alle dingen als een verlevendigende adem, een lieflijke vrede, een zon van lumineuze liefde, die door de wolken van de duisternis dringt.

Schenk, dat we Uw verlevendigende adem zouden kunnen zijn, Uw lieflijke vrede, Uw lumineuze liefde op de aarde midden tussen onze onwetende en verdrietige menselijke broeders.

O goddelijke Meester, accepteer het offer van mijn hele zelf als een brandoffer, zodat Uw werk tot stand gebracht zou kunnen worden en de tijd niet vergeefs voorbijgaat.

In een serene extase geef ik mijzelf aan U, opdat U nogmaals de Meester wordt van wat het Uwe is, de eigenaar van Uzelf in ieder van de ontelbare atomen en in het bewustzijn, dat synthetisch is en een.

O goddelijke Meester, accepteer dit offer, dit volledige brandoffer, zodat de tijd niet vergeefs gekomen is.

Mijn hele wezen wordt getransformeerd in een levende vlam, een vlam van offer van zuivere liefde.

Word nogmaals de koning van Uw koninkrijk, bevrijd de aarde van het zware gewicht, dat het verplettert, het gewicht van haar eigen inerte, onwetende en obscure slechte wil.

O mijn lieflijke Meester, mijn wezen staat in brand door de vurige vlam van het offer van liefde: accepteer mijn offer, zodat het obstakel teboven gekomen kan worden.

Augustus 6, 1914

WAT zijn dan de defecten, de onvolkomenheden, die voorkomen, dat het offer volledig genoeg is om het door U te laten verwelkomen, het brandoffer om waardig genoeg te zijn om door U ontvangen te worden? . . . Er zijn nog enige beperkingen in dit wezen, maar zult U ze niet verbrijzelen?

O Heer, we weten, dat het een uur is van grote ernst voor de aarde: diegenen, die ervoor Uw tussenpersonen kunnen zijn om een grotere harmonie te laten opkomen uit het conflict en uit haar donkere lelijkheid een goddelijke schoonheid, moeten klaar zijn voor het werk. O Heer, O eeuwige Meester, wij smeken U, beantwoord onze inspanning, verlicht het, laat ons de weg zien, geef ons de sterkte om alle innerlijke weerstanden af te breken en ieder obstakel te boven te komen.

O mijn lieflijke Meester, Ik werp mijzelf neer aan Uw voeten; mijn volledige wezen roept naar U in een vurige smeekbede. . . . "Bevrijd me van het onvermogen van het persoonlijke wezen."

Augustus 8, 1914

MIJN pen is stil. . . . Zo absorberend is deze materiele wereld! Waarom moeten we het zoveel plaats laten innemen in ons bewustzijn? Is het een onvermogen on ons? Is het Uw Wil?

O mijn lieflijke Meester, ik zou alleen in U leven, maar U hebt me verteld, dat ik voor U moet leven en wanneer we zo voor U leven, dan keert het bewustzijn zich naar de externe gebieden en lijken we ver van U te gaan.

Ik weet, dat dit niet helemaal waar is; maar er is nog een weerstand in het wezen, dat weigert om toe te geven, er is een deur, die dicht blijft, een zekere deur van lumineuze intelligentie, waarvoor geen inspanning tot nu toe in staat geweest is om het te openen, en dit verarmt Uw manifestatie verschrikkelijk.

Wanneer zult U beslissen, dat het uur gekomen is, waarin al deze weerstand verdwijnt?

Monstrueuze krachten zijn over de aarde naar beneden gedoken als een orkaan, krachten, die duister en gewelddadig en krachtig en blind zijn. Geef ons kracht, O Heer, om hen te verlichten. Uw pracht moet overal in hen uitbreken en hun actie transfigureren: hun verwoestende voorbijgang moet achter zich een goddelijke zaaiing laten. . . .

O mijn goddelijke Meester, weiger mijn offer niet. Maak me waardig om volledig de Uwe te zijn in de overvloed van het geven en de volheid van de manifestatie.

Augustus 9, 1914

HEER, wij staan voor U, laat Uw wil gedaan worden. Verwijder uit ons denken alle obstakels, twijfels, alle zwakheden, beperkingen, alles, dat onze kennis sluiert en ons begrip verduistert.

Ik dorst naar Uw bewustzijn, ik dorst naar een integrale vereniging met U, niet in inactiviteit en een vlucht uit fysieke activiteit, maar in een volledige, absolute, volmaakte totstandbrenging van Uw wil.

De pracht van Uw allerhoogste licht moet naar voren springen uit de hele duisternis, die over de aarde naar beneden gekomen is.

Augustus 11, 1914

O MIJN lieflijke Meester, ga binnen in al deze verwarde gedachten, al deze gekwelde harten; steek daar het vuur aan van Uw goddelijke Aanwezigheid. De schaduw van de aarde is erop teruggevallen, het is er volledig door geschud; maar deze schaduw verborg Uw onveranderlijke zon, en zult U nu dat het neer gecrasht is op deze arme aarde, juist haar fundatie opschudt en het transformeert in een formidabele chaos, niet nogmaals over de chaos gaan en Uw wil uitspreken: "Laat er Licht zijn"?

O Gij wonderbaarlijke Ongekende Ene, Gij, die Uzelf nog niet gemanifesteerd heeft, Gij, die wacht op het gunstige uur en ons naar de aarde gezonden heeft om Uw wegen voor te bereiden, alle elementen van dit wezen roepen tot U, "Moge Uw wil gedaan worden" en geven henzelf aan U in een allerhoogste onoverwinnelijke drang. . . .

Omhul deze verdrietige aarde met de sterke armen van Uw genade, doordring het met weldadige uitgietingen van Uw oneindige liefde.

Ik ben de krachtige armen van Uw genade.

Ik ben de uitgestrekte boezem van Uw grenzeloze liefde. . . . Mijn armen hebben de verdrietige aarde omhuld en drukken het teder aan mijn genereuze hart; en er wordt langzaam een kus van allerhoogste zegening gelegd op dit worstelende atoom: de kus van de Moeder, die verzacht en heelt. . . .

Augustus 13, 1914

HET wezen staat voor U, met armen opgeheven, palmen open, in een vurige aspiratie.

O lieflijke Meester, het is een Liefde, die prachtiger en formidabeler is dan enige, die tot dusver gemanifesteerd is, die de aarde nodig heeft; het hunkert naar deze Liefde. . . . Wie zal in staat zijn en waardig om de intermediair ervoor te zijn? Wie? Dat maakt weinig uit; maar het moet gedaan worden. O Heer, antwoord op mijn roep, accepteer het offer van mijn wezen, ondanks haar weinige waarde en haar beperkingen: Kom.

Meer, altijd meer; moge de regenererende stromen over de aarde in weldadige golven. Transformeer en verlicht. Bewerk dit allerhoogste wonder, waar zo lang op gewacht is, en verbreek alle onwetende egoïsmes; ontwaak Uw sublieme vlam in ieder hart. Laat ons niet verdoofd worden in een kalme sereniteit. We zouden geen enkele rust moeten nemen, voordat Uw nieuwe en soevereine Liefde gemanifesteerd is.

Luister naar ons gebed; antwoord op onze roep: Kom!

Augustus 16, 1914

GEDURENDE drie dagen wachtte ik in een vurig gebed in de hoop om nieuwe dingen te zien . . . en alle obstakels schoten omhoog om Uw manifestatie te versluieren, vertragen, deformereren. En nu lijken we niet nabijer bij het doel dan eerder.

O mijn lieflijke Meester, waarom heeft U mij verteld om de gezegende plaats te verlaten in Uw hart en terug te keren naar de aarde om een realisatie te pogen, dat alles onmogelijk lijkt te bewijzen? . . . Wat verwacht U van me, dat U me weggescheurd heeft uit mijn goddelijke en prachtige contemplatie en me weer onderdompelde in dit duistere, worstelende universum? Wanneer Uw kracht neerdaalt naar de aarde om zich te manifesteren, wil ieder van de grote Asurische wezens, die gestopt zijn om Uw dienaren te zijn, maar hun natuur's karakteristiek van dominantie en zelf-wil behouden hebben, het naar beneden trekken voor alleen zichzelf en het naderhand naar anderen verspreiden; het denkt altijd, dat het de enige of tenminste de allerhoogste intermediair zou moeten zijn en dat het contact van alle anderen met Uw vermogen niet kan en niet gemaakt zouden moeten worden, behalve door hun bemiddeling. Deze onfortuinlijke gemeenheid is meer of minder bewust, maar het is er altijd en vertraagt dingen voor onbetaalde tijd. Zelfs wanneer het voor de grootsten onmogelijk is om in de integrale manifestatie te ontsnappen aan deze betreurenswaardige beperkingen, waarom, O Heer, de kruisiging van deze beperkingen aan me opleggen? . . . Wanneer Gij wilt, dat het zo zal zijn, dan zou U de laatste sluier moeten verscheuren en Uw pracht zou moeten komen in al zijn zuiverheid en de wereld transfigureren!

Breng dit wonder tot stand of laat me mijzelf anders in U terugtrekken.

Augustus 17, 1914

ALLÉ dwalingen, alle vooroordelen, alle misverstanden moeten verdwijnen in deze wervelwind van destructie, die het verleden wegdraagt. . . . Het licht moet volmaakt zuiver worden, vrij van alle beperking, zodat Gij Uzelf volledig erbinnen kan manifesteren. Heer, Gij hebt het Vermogen en gij Zult dit allerhoogste wonder realiseren. . . .

Gij hebt in dit bewustzijn de zekerheid van victorie geplaatst!

August 18, 1914

LAAT me mijzelf naar U keren in een diepzinnige en stille contemplatie; laat me dit integrale wezen en zijn veelvuldige activiteiten aan Uw voeten plaatsen als een offer; laat me het hele spel van deze krachten stoppen, al deze bewustzijnsvormen verenigen, zodat alleen een kan volharden, degene, die in staat is om uw bevel te horen en het te begrijpen; laat me mijzelf weer onderdompelen in U als in een soevereine weldadige zee, die welke zuivert van alle onwetendheid. Ik voel, alsof ik naar erg diep beneden gegaan ben in een onpeilbare afgrond van twijfel en duisternis, alsof ik verbannen ben uit Uw eeuwige pracht; maar ik weet, dat in deze nederdaling de mogelijkheid is van een hogere opstijging, die me in staat zal stellen om een uitgestrektere horizon te overspannen en me een beetje dichter te trekken naar Uw oneindige hemelen. Uw licht is er, standvastig en begeleitend, schijnend zonder onderbreking in de diepten van de afgrond als in de lumineuze prachten; en een sereen vertrouwen, een kalme gelijkmoedigheid, een kalme zekerheid verblijven permanent in mijn bewustzijn. . . . Ik ben als een boot, die lang genoten heeft van de heerlijkheden van de haven en ondanks de duistere storm beladen wolken, die de zon verbergen, haar zeilen hijst om zich vooruit te lanceren in het grote onbekende, naar kusten, waarvan nog niet gehoord was, naar nieuwe landen.

Ik ben de Uwe, Heer, zonder enige restrictie of voorkeur; moge Uw wil gedaan worden in al haar rigoureuze overvloed; mijn hele wezen leeft het na met een vreugdevolle acceptatie en een kalme sereniteit.

Ik heb niet langer enig idee over de toekomst: Gij zal de nieuwe opvatting ontwakken, die Uw wet nabijer beantwoordt.

In een meest vervolmaakte overgave en een meest volledig vertrouwen wacht ik: Uw stem, die me Uw pad laat zien.

Augustus 20, 1914

OM het doel zien vanuit een andere hoek, dat de anderen nuttig zouden kunnen verlichten, zouden we voortdurend de ervaring moeten vernieuwen van de innerlijke ontdekking en terugkeren naar de extreme limiet van bewustzijn zonder op enig moment van tevoren te veronderstellen, wat het einde van onze reis zal zijn.

Maar instinctief herinnert het denkvermogen de impressie, die het ontving van een of van sommige van de eerdere contacten van ons bewustzijn met het ultieme centrum, en vertelt zichzelf: "Dat vindt men aan het einde van de weg." Het realiseert zich niet, dat het "Dat," dat in zijn denken is, alleen een van de ontelbare wegen is van het doel vertalen of zelfs van het bedriegen ervan, noch neemt het waar, dat intellectuele opvatting de waarheid zou moeten volgen en niet eraan voorafgaan.

Het pad opnieuw op te sporen in alle onschuld, alsof men het nooit eerder bereisd had, is de ware zuiverheid, de volmaakte oprechtheid --- de oprechtheid, die een ononderbroken vooruitgang, groei brengt, een integrale vervolmaking.

Ondanks mijzelf keert zich, in de stilte van al het denken, dat wil zeggen, van alle bewuste formules, iets in mijn wezen, dieper dan woorden, zich tot U, O onuitsprekelijke Heer, in een vurige aspiratie, terwijl het U in offeren al zijn activiteiten geeft, al zijn elementen, al zijn modi van het wezen, en voor hen allen de allerhoogste verlichting afsmeekt.

. . . O, Gij, die ik niet kan bedenken, maar die ik met zekerheid ken!

Augustus 21, 1914

O HEER, Heer, de hele aarde is in een omwenteling; het gromt en lijdt, het is in doodsangst . . . al dit lijden, dat er op neergedaald is, moet niet vergeefs zijn; schenk, dat al dit bloedvergieten een sneller ontkiemen van de zaden van schoonheid en licht en liefde zou kunnen produceren, die moeten opbloeien en de aarde bedekken met hun rijke oogst. Uit de diepten van deze afgrond van duisternis roept het hele wezen van de aarde naar U, zodat Gij het lucht en licht zou kunnen geven; het is verstikkend, wilt Gij haar niet tot hulp komen?

O heer, wat moeten we doen om te triomferen?

Hoor ons, want we moeten tegen iedere prijs overwinnen. Breek iedere weerstand af: verschijn!

Augustus 24, 1914

HEER, ik nader in een in het hart gevoelde dankbaarheid tot U. Gij hebt mij de eerste woorden van kennis gegeven, waar ik zo lang naar verlangd hebt, en met deze kennis is effectiviteit gekomen, het ware vermogen in ieder gebied van realisatie.

Het is alleen een begin, het is geen voltooiing, maar de weg opent, zichtbaar en recht, er is niets anders te doen dan het te volgen; de sluier is gescheurd in antwoord op de nederige, maar al-krachtige inspanning van de donkere dagen. Schenk, O Heer, moge het pad zo voor allen verlicht worden, en dat nadat we helder in onszelf gekeken hebben, er geen enige nieuwe moeilijkheden zijn voor de kennis om in anderen bewust te worden. Ondanks alles is een menselijk wezen, hoe groot ook, tenminste gedurende een lange tijd beperkt, door juist het feit, dat hij menselijk is en omdat zelfs, wanneer hij in contact staat met een immensiteit, deze immensiteit vertaald wordt in zijn uiterlijke bewustzijn vanuit de hoek van zijn eigen persoonlijkheid. Het is erg moeilijk voor hem om geen perspectief te hebben, dat gedeeltelijk uitgewist is, als het ware, door zijn eigen gezichtspunt. Maar deze laatste obstakels moeten teboven gekomen worden, definitief afgebroken, zodat zij niet langer in staat zouden zijn om op te komen. De weg moet volledig vrij zijn en de kennis, die even gezien is, moet ferm tot stand gebracht worden. Uw genade is met ons, Heer, en het verlaat ons nooit, zelfs, wanneer verschijningen duister zijn; de nacht is soms nodig om volmaaktere dageraden voor te bereiden. Maar misschien hebt U deze keer ons in de aanwezigheid geplaatst van de Dageraad, die niet weggaat. . . .

Ontvang de offers van onze vurige dankbaarheid en onze integrale overgave.

Ik wist, dat dit notitieboek zou eindigen met de afsluiting van een fase van mijn spirituele leven. Dat gebeurt inderdaad.

Het licht is gekomen, de weg is geopend; met een dankbare buiging naar het arbeidsintensieve verleden moeten we snel naar voren gaan op de nieuwe weg, die Gij wijd voor ons geopend hebt.

Op de drempel van dit nieuwe gebied van een uitgestrektere en bewustere realisatie buigen we voor U in een integrale overgave en adoratie. We geven onszelf aan U zonder terughouden.

Gij zijt het nogmaals, die in ons leeft, en Gij alleen. Gij zijt nogmaals de Koning geworden van Uw Koninkrijk, maar een uitgestrekter en volmaakter koninkrijk, een koninkrijk, dat waardiger is voor Uw bestuur.

Augustus 25, 1914

O HEER, Laat Uw Wil gedaan worden, Uw werk tot stand gebracht. Versterk onze devotie, vergroot onze overgave, geef ons licht op het pad. We zetten U op in ons als onze allerhoogste Meester, zodat U de allerhoogste Meester zou kunnen worden van de hele aarde.

Onze spraak is nog onwetend: verlicht het.
Onze aspiratie is nog onvolmaakt: zuiver het.
Onze actie is nog krachteloos: maak het effectief.

O Heer, de aarde kreunt en lijdt, chaos heeft van deze wereld haar verblijfplaats gemaakt.

De duisternis is zo diep, dat Gij het niet kunt verdrijven. Kom, Manifest uzelf, zodat Uw werk tot stand gebracht zou kunnen worden.

Augustus 26, 1914

O MIJN lieflijke Meester, O Heer van Gelukzaligheid, het is immens moeilijk om al deze werelden van gelukzaligheid, die elkaar doordringen en aanvullen, in hun totaliteit waar te nemen. Geef ons de kennis van deze wetten, geef ons het vermogen om de aarde te ontwaken tot een begrip en perceptie van het doel, dat zo blind nagejaagd wordt.

In alle dingen zijt Gij het geluk zonder vermenging, een gezegende gelukzaligheid . . . maar de gelukzaligheid is alleen volmaakt, wanneer het integraal is, van de meest externe manifestaties helemaal tot de meest onpeilbare diepten.

O Heer, Gij hebt mij op de drempel van een wonder geplaatst; bevestig me in deze kennis. Breng in me dat centrum van bewustzijn tot stand, vanwaar al mijn activiteiten een onvermengde uitdrukking zullen zijn van Uw wet.

Ik wacht in een potente en stomme adoratie.

*August 27, 1914**

DE goddelijke liefde, krachtige, oneindige, onpeilbare liefde te zijn, in iedere activiteit, in alle werelden van bestaan --- hiervoor roep ik tot U, O Heer. Laat me geconsumeerd worden door deze goddelijke liefde, krachtige, oneindige, onpeilbare liefde, in iedere activiteit, in alle werelden van het wezen! Verander me in een brandend vuur, zodat de hele atmosfeer van de aarde gezuiverd zou kunnen worden door haar vlam.

Oh, Uw oneindige Liefde te zijn. . . .

Augustus 28, 1914

O HEER, O eeuwige Meester, mijn denken ligt stom en krachteloos voor U, maar mijn hart roept U; ontwaak mijn hele instrument, zodat het voor U volledig het benodigde instrument zal zijn, de volmaakte dienaar.

Oh, om oneindig U te zijn, U in alle dingen, U overal, U altijd, de absolute stilte, de absolute beweging . . .

Om niets anders te zijn dan de Ene, alles-bevattende, in alles vervat --- vrij van elke beperking en van alle blindheid.

O Allerhoogste Overwinnaar, overwin ieder obstakel.

Augustus 29, 1914

WAT zou het nut zijn van de mens, wanneer hij niet geschapen zou zijn om een brug op te werpen tussen Dat, wat eeuwig *is*, maar niet gemanifesteerd en dat, wat gemanifesteerd is, tussen alle transcendenties en prachten van het goddelijke leven en alle duistere en verdrietige onwetendheid van de materiele wereld? De mens is de verbinding tussen Wat moet zijn en wat is; hij is de voetbrug, die over de afgrond geworpen is, hij is de grote kruisgevormde X, de viervoudige verbindende link. Zijn ware domicilie, de effectiever zetel van zijn bewustzijn, zou in de intermediaire wereld moeten zijn in het ontmoetingspunt van de vier armen van het kruis, precies, waar al het oneindige van het Odenkbare komt om een precieze vorm aan te nemen, zodat het geprojecteerd zou kunnen worden in de ontelbare manifestatie. . . .

Dat centrum is een plaats van allerhoogste liefde, van perfect bewustzijn, van zuivere en totale kennis. Vestig daar, O Heer, diegenen, die U kunnen, die U moeten en waarlijk U willen dienen, zodat Uw Werk volbracht kan worden, de brug definitief tot stand gebracht, en Uw krachten onvermoeibaar over de wereld uitgegoten.

Augustus 31, 1914*

IN deze formidabele wanorde en verschrikkelijke destructie kan een grote werking gezien worden, een noodzakelijke zware arbeid, die de aarde voorbereid voor een nieuwe zaaiing, die zal opkomen in prachtige halmen van graan en de wereld de stralende oogst zal geven van een nieuw ras. . . . De visie is helder en precies, het plan van Uw goddelijke wet zou duidelijk getraceerd, dat vrede teruggekomen is en zichzelf geïnstalleerd in de harten van de werkers. Er zijn geen twijfelingen en aarzelingen meer, niet langer enige angst of ongeduld. Er is alleen de grote rechte lijn van het werk, dat zichzelf eeuwig tot stand brengt, ondanks allen, tegen allen, ondanks alle tegengestelde verschijningen, en illusoire omwegen. Deze fysieke persoonlijkheden, ongrijpbare momenten in het oneindige Worden, weten, dat zij de mensheid een stap verder hebben laten nemen, onfeilbaar en zonder zorg voor de onvermijdelijke resultaten, wat ook de ogenschijnlijk momentane gevolgen zijn : zij verenigen zichzelf met U, O eeuwige Meester, zij verenigen zichzelf met U, O universele Moeder, en in deze dubbele identiteit met Dat, wat verderop is en Dat, wat de hele manifestatie is, proeven zij de oneindige vreugde van de perfecte zekerheid.

Vrede, vrede in de hele wereld. . . .
Oorlog is een verschijning.
Onrust is een illusie.
Vrede is er, onveranderlijke vrede.

Moeder, lieve Moeder, die ik ben, Gij zijt tegelijk de vernietiger en de bouwer.

Het hele universum leeft in Uw borst met al haar ontelbare leven en Gij leeft in Uw immensiteit in de minste van haar atomen.

En de aspiratie van Uw oneindigheid keert zich naar Dat, wat niet gemanifesteerd is om het tot manifestatie te roepen, die vollediger en perfecter is.

Alles *is*, in een tijd, in een drievoudig en helderziend totaal Bewustzijn, het Individuele, het Universele, het Oneindige.

*September 1, 1914**

O GODDELIJKE MOEDER, met wat een ijverige, wat een vurige liefde kwam ik naar U toe in Uw diepste bewustzijn, in Uw hoogste status van sublieme liefde en volmaakte gelukzaligheid, en ik nestelde zo dichtbij in Uw armen en beminde U men een zo intense liefde, dat ik helemaal Uzelf werd. Toen steeg er in de stilte van onze stomme extase een stem vanuit een nog diepzinniger diepte en de stem zei, "Keer je naar degenen, die je liefde nodig hebben." Alle gradaties van bewustzijn verschenen, alle opvolgende werelden. Sommige waren prachtig en lumineus. Goed geordend en helder; daar was kennis glansrijk, de uitdrukking was harmonieus en uitgestrekt, de wil was potent en onoverwinnelijk. Toen verduisterden de werelden in een steeds chaotischer veelvuldigheid, de Energie werd gewelddadig en de materiele wereld obscuur en verdrietig. En wanneer we in onze oneindige liefde het afschuwelijke lijden van de wereld van misère en onwetendheid in zijn volledigheid waarnamen, wanneer we onze kinderen opgesloten zagen in een sombere worsteling, op elkaar gesmeten door energieën, die afweken van hun ware doel, wilden we vurig, dat het licht van de Goddelijke Liefde manifest gemaakt zou worden, een transfigurerende kracht in het centrum van deze afgeleide elementen. Toen keerden we, opdat de wil nog krachtiger en effectiever zou zijn, ons tot U, O ondenkbare Allerhoogste, en we smeekten om Uw hulp. En vanuit de ongepeilde diepten van het Onbekende kwam een subliem en formidabel antwoord en we wisten, dat de aarde *gered was*.

September 4, 1914

DUISTERNIS is neergedaald op de aarde, dik, gewelddadig, victorieus . . .
Alles is droefheid, terreur, destructie in de fysieke wereld en de pracht van Uw
licht van liefde lijkt verduisterd door een sluier van rouw. . . .

O lieflijke Moeder, ik ga in U op in een immense liefde en een intense
smeekbede naar de Heer van alle dingen, dat Hij ons de weg zou kunnen laten
zien, dat Hij ons pad uit zou kunnen zetten van Zijn werk, zodat we het
stoutmoedig zouden kunnen betreden.

De tijd voert druk uit: de goddelijke vermogens moeten komen, O Heer,
voor de hulp van de gekwelde aarde.

O Moeder, lieve Moeder, Gij omklemt al Uw kinderen dichtbij Uw
uitgestrekte borst, en Uw liefde ontvouwt hen allen gelijk.

Ik ben het zuiverende vuur geworden van Uw liefde. O Heer, stille
Ondenkbare Ene, accepteer het brandoffer van deze vuurkorf van liefde, zodat
Uw heerschappij zou kunnen komen, Uw licht triomferen over duisternis en dood.

Manifesteer Uw vermogen. Van dag tot dag , van uur tot uur smeken wij
U: "O Heer, manifesteer Uw vermogen!"

September 5, 1914

“**B**IED het hoofd aan het gevaar!” zei U tegen mij, “waarom zou je wensen om je blik af te wenden of ver van actie te vluchten, de strijd te ontvluchten in de diepe contemplatie van de Waarheid? Het is de integrale manifestatie, die gerealiseerd moet worden, zijn victorie over alle obstakels van blinde onwetendheid en duistere vijandigheid. Kijk het gevaar recht in het gezicht en het zal verdwijnen voor het Vermogen.”

O Heer, ik begreep de zwakheid van deze meest externe natuur, die altijd klaar is om materiele dingen over te geven en te ontsnappen, als een compensatie, in een allerhoogste intellectuele en spirituele onafhankelijkheid. Maar Gij verwacht actie van ons, en actie laat een zodanige attitude niet toe. Het is niet genoeg om te triomferen in de innerlijke werelden, we moeten triomferen helemaal tot in de meest materiele werelden. We moeten niet vluchten van de moeilijkheid of het obstakel, omdat het vermogen hebben om zo te doen door toevlucht te nemen tot het bewustzijn, waar er geen obstakels zijn. . . . We moeten het gevaar recht in het gezicht kijken met vertrouwen in Uw Almacht, en Uw Almacht zal triomferen.

Geef me integraal het hard van de vechter, O Heer, en Uw victorie is zeker.

“Verover tegen iedere prijs” zou het huidige motto moeten zijn. Niet omdat men gehecht is aan het werk en haar resultaten, niet omdat men een zodanige actie nodig heeft, niet omdat men niet in staat is om te ontsnappen uit alle omstandigheden.

Maar, omdat U actie geëist heeft van ons. Maar, omdat het uur van Uw triomf op de aarde gekomen is. Maar, omdat Gij de integrale victorie wil.

En laat ons in een oneindige liefde voor de wereld . . . vechten!

September 6, 1914

HOGER, altijd hoger! Laat ons nooit tevreden zijn met wat dan ook, dat bereikt is, laat ons niet stoppen bij welke realisatie dan ook, laat ons altijd verder marcheren, onophoudelijk, energetisch, naar een altijd vollediger manifestatie, een altijd hoger en vollediger bewustzijn. . . . Gisteren 's victorie moet alleen een stapsteen zijn naar de victorie van morgen, en het vermogen van de dag weg door een zwakheid naast de effectiviteit, die moet komen.

O Goddelijke Moeder, Uw mars is triomfantelijk en ononderbroken. Hij, die zich met U verenigt in integrale liefde, reist onophoudelijk naar altijd uitgestrektere horizonten, naar een altijd vollediger realisatie, terwijl hij springt van top naar top in de pracht van Uw licht, naar de verovering van de prachtige geheimen van het Onbekende en hun integrale manifestatie.

O goddelijke Overwinnaar, de hele aarde zingt Uw lofzangen, en alle krachten zullen U gehoorzamen.

Want de Heer heeft gezegd: "Het uur is gekomen."

En alle obstakels zullen teboven gekomen worden.

September 9, 1914

DE wereld is verdeel tussen twee tegengestelde krachten, die strijden om suprematie, en beiden zijn op gelijke wijze tegen Uw wet, O Heer; want Gij wil noch sterfelijke stagnatie, noch blinde destructie. In een constante progressieve en lumineuze transformatie drukt U Zichzelf uit; en dit moeten we tot stand brengen op aarde, wanneer we Uw wil willen manifesteren.

Bij tijden zou ons ongeduld onmiddellijk het middel van manifestatie willen weten. Maar ons ongeduld is futiel en ontvangt geen antwoord. Want de kennis zal komen op het gunstige moment, op het moment van actie.

Daarom wachten we met het denken in vrede en met de realiserende wil kalm en sterk, op het teken, dat U ons zal geven.

September 10, 1914

Uw liefde is als een opkomend tij, die het hele wezen binnendringt en breekt op alle dingen. Heer, Uw liefde zal alle harten doordringen en in hen de goddelijke vlam aansteken, die nooit uitgaat, de goddelijke schoonheid, die niet vervaagt, en het zal zich boven ieder contrast en iedere tegenstelling vestigen in al die onveranderlijke Zaligheid, die het allerhoogste goede is.

Uw licht is als een opkomend tij, dat het hele wezen binnendringt en breekt op alle dingen. Heer, Uw licht zal alle gedachten doordringen en in hen die soevereine helderheid creëren, die niet wankelt, de goddelijke helderziendheid, die nooit dwaalt, en het zal boven ieder contrast en iedere contradictie in allen de pracht vestigen van Uw kennis, die de allerhoogste wijsheid is.

Uw kracht is als een opkomend tij, dat het hele wezen binnendringt en breekt op alle dingen. Heer, Uw kracht zal al het leven doordringen en erin de effectieve kracht creëren, die nooit faalt, het goddelijke vermogen, dat onoverwinnelijk is, en het zal boven ieder contrast en iedere tegenstelling in alleen Uw heersende energie vestigen, die de allerhoogste wil is.

September 13, 1914

MET ijver groet ik U, O goddelijke Moeder, en in diepe affectie identificeer ik mijzelf met U. Verenigd met onze goddelijke Moeder richt ik me, O Heer, tot U, en buig voor U in stomme adoratie en in een vurige aspiratie identificeer ik mijzelf met U.

Dan wordt alles een prachtige Stilte; het Wezen is geabsorbeerd in het Niet-Wezen, alles is uitgesteld, in rust, bewegingsloos.

Hoe kan men het niet uitdrukbare uitdrukken?

September 14, 1914

ER is niet langer een "ik," niet langer een individualiteit, niet langer enige persoonlijke grenzen. Er is alleen een immens universum, onze sublieme Moeder, die brandt met een gloeiend vuur van zuivering ter ere van U, O Heer, goddelijke Meester, soevereine Wil, zodat deze Wil geen verder obstakel tegen zou kunnen komen op de weg naar zijn realisatie.

Een machtige lofzang van fervente liefde en opgetogenheid stijgt op naar U, O Heer, de hele aarde verenigt zich in een niet uitdrukbare extase met U.

Laat Uw potente adem de vuurpot voeden, zodat het altijd uitgestrekter en formidabeler zou kunnen worden, zodat alle duisternis en blinde weerstand geabsorbeerd zou kunnen worden, in vlam gezet, omgevormd in Licht in de prachtige zuiverende vlam.

Oh, De vrede-gevende pracht van Uw zuivering!

September 16, 1914

LUISTER naar de stem, die omhoog komt, luister naar het lied, dat opgeheven is om Uw goddelijke Dageraad te groeten.

Laat de allerhoogste Wet vervuld worden; of het eeuwig, universeel bestaan is, of weer absorptie in Niet-Wezen, maakt weinig uit. Moet men kiezen tussen de twee? Ik kan het niet; in mijn bewustzijn is er niet langer enige preferentie, alleen een Wil volhardt --- de Uwe, O Onuitspreekbare.

En dit hele universum is er nu alleen een lied, altijd uitgestrekter en harmonieuzer, dat omhoog komt om Uw goddelijke dageraad groeten.

September 17, 1914

ER kan niet langer enige impuls tot actie komen van buitenaf of vanuit enige bijzondere wereld. Gij zijt het, O Heer, die alle dingen in beweging zet vanuit de diepten van het wezen, Uw wil geeft richting, Uw kracht handelt; en niet langer in het beperkte gebied van een klein individueel bewustzijn, maar in het universele gebied van een bewustzijn, dat in iedere toestand van het wezen verenigd is met het geheel. En het wezen heeft tegelijk de bewuste perceptie van alle universele bewegingen in hun complexiteit en zelfs in hun verwarring, en de stille en volmaakte vrede van Uw soevereine onveranderlijkheid.

September 20, 1914

MIJN pen is stom, want het denken is stil, maar mijn hart aspireert naar U, O Heer, terwijl U verenigd wordt met onze Goddelijke Moeder in een liefde, een verering. En door U spant het hele wezen zich in naar het Onuitsprekelijke; voorbij het Wezen, voorbij juist de Stilte, is dat verenigd met Dat.

September 22, 1914

HEEER, Gij, die op de drempel staat van het Onkenbare, ik groet U!

En is Gij het niet, die Zijn eigen zelf groet in de Ondenkbare Essentie van het Wezen, in zijn onmeetbare diepten, en zelfs in zijn meest externe realisaties? Want het Wezen is Uzelf, welke zijn modus van bestaan ook is, en de Ondenkbare Eeuwige is ook Uzelf in Uw essentie. En dit integrale bewustzijn heeft U het onze gemaakt, zodat we Uzelf kunnen zijn, niet alleen in feite, maar bewust en effectief. En aldus is alles een onderlinge uitwisseling van begroetingen, die vol van liefde zijn en vreugdevolle adoratie, in een vurige aspiratie van onze Moeder naar U en een oneindig en krachtig antwoord van U aan onze Moeder, en uiteindelijk van de totaliteit van Uzelf naar alles, dat nog niet gemanifesteerd is, aan al het Onkenbare, dat we steeds meer, steeds beter, zullen kennen, maar dat altijd het Onkenbare zal blijven.

In de absolute stilte is alles nu en eeuwig; in de universele manifestatie zullen allen in een eeuwig worden zijn.

In de perfectie van het bewustzijn en het integrale leven zingt het wezen een lofzang van blijdschap voor Dat, wat tegelijk is en eeuwig zal zijn.

Gegroet U, Meester van de wereld, zijt Gij niet de intermediair tussen wat is en wat zal zijn, zelfs terwijl U tegelijkertijd bent, wat is en wat zal zijn?

O wonderbaarlijke Immensiteit, tegelijk waarneembaar en ondefinieerbaar, ik buig in een integrale verlichting voor U.

September 24, 1914

HOE aanwezig Gij zijt in ons midden, geliefde Moeder! Het is, alsof U ons zou willen verzekeren van Uw volledige assistentie, alsof U ons zou willen laten zien, dat de Wil, die zich door ons bedoelt te manifesteren, in ons instrumenten gevonden heeft, die Zijn Wet kunnen realiseren, door het in volledige overeenstemming te plaatsen met Uw huidige mogelijkheden. De dingen, die het moeilijkste leken, het meest onwaarschijnlijk, misschien het meest onmogelijk, worden volledig realiseerbaar, omdat Uw Aanwezigheid onze verzekering is, dat de materiele wereld zelf voorbereid is om de nieuwe vorm van de Wil en de Wet te manifesteren.

Ik groet U in de vreugdevolle overvloed van de perfecte harmonie --- U, Uw Principe en Uw werken.

*September 25, 1914**

O GODDELIJKE en aanbiddelijke Moeder, wat is er, dat met Uw hulp onmogelijk is? Het uur van realisaties is nabij en Gij hebt ons verzekerd van Uw hulp, zodat we integraal de allerhoogste Wil zouden kunnen uitvoeren.

Gij hebt ons geaccepteerd als passende intermediairs tussen de ondenkbare werkelijkheden en de relativiteiten van de fysieke wereld, en Uw constante aanwezigheid in ons midden is een teken van Uw actieve medewerking.

De Heer heeft gewild en Gij voert uit.:
Een nieuw Licht zal uitbreken over de aarde.
Een nieuwe wereld zal geboren worden,
En de dingen, die beloofd werden, zullen vervuld worden.

*September 28, 1914**

MIJN pen is stom om Uw aanwezigheid te bezingen, O Heer; toch zijt Gij als een koning, die volledig bezit genomen heeft van zijn koninkrijk. Gij zijt er en organiseert en zet alles op zijn plaats, terwijl U ieder gebied ontwikkelt en vergroot. Gij ontwaakt degenen, die in slaap waren. Gij maakt degenen actief, die zonken naar inertie; Gij bouwt een harmonie uit het geheel. Er zal een dag komen, wanneer de harmonie bereikt zal worden en het hele land zal juist door haar leven de drager van Uw woord en Uw manifestatie zijn.

Maar ondertussen is mijn pen stom om Uw loflied te zingen.

September 30, 1914

HEER, Gij hebt de barrières afgebroken van het denken en de realisatie is verschenen in al zijn omvang. Gij zult ons helpen om geen enige aspecten ervan te vergeten, om hun tot stand brengen tegelijkertijd uit te voeren, zonder enige van hen te verwaarlozen, om geen enkele beperking toe te staan, geen restricties in de weg te laten komen en onze mars te vertragen door Uw allerhoogste interventie. En al degenen, die Uzelf zijn en U manifesteren in de perfectie van een of andere bijzondere activiteit, zullen ook onze medewerkers zijn, wat zo is Uw Wil.

Onze Goddelijke Moeder is met ons en heeft ons identificatie beloofd met het allerhoogste en totale bewustzijn --- van de onpeilbare diepten tot de meest externe wereld van de zintuigen. En in al deze domeinen verzekert Agni ons van de hulp van zijn zuiverende vlam, en vernietigt alle obstakels, ontsteekt de energieën, stimuleert de wil, zodat de realisatie versneld kan worden. Indra is met ons voor de perfectie van de verlichting in onze kennis; en de goddelijke Soma heeft ons getransformeerd in zijn oneindige, soevereine, wonderbaarlijke liefde, bringer van de allerhoogste gelukzaligheden. . . .

O goddelijke en lieflijke Moeder, ik buig voor U met een verrukte, onuitsprekelijke tederheid, en met oneindig vertrouwen.

O, prachtige Agni, Gij, die zo in mij leeft, ik roep U, ik roep U aan, zodat U nog meer zou leven, zodat Uw brandende vuur intenser zou kunnen worden, Uw vlammen hoger en krachtiger, zodat het volledige wezen nu alleen een vurig branden zou zijn, een zuiverende brandstapel.

O Indra, ik vereer en bewonder U, ik smeeek U, dat U zich met mij zou verenigen, dat U definitief alle barrières zou kunnen afbreken van het denken, dat U de goddelijke kennis aan mij zou schenken.

“O Gij, Sublieme Liefde, aan wie ik nooit enige andere naam gegeven heb, maar die zo geheel de substantie van mijn wezen is, Gij, die ik levendig en levend in de minste van mijn atomen voel, net zoals in het oneindige universum en verder, Gij, die ademt in elke adem, beweegt in het hart van alle activiteiten, zijt stralend door alles, dat van goede wil is en verborgen achter al het lijden. Gij, voor wie ik een cultus koester zonder grens, die altijd intenser wordt, sta toe, dat ik met steeds meer reden zou kunnen voelen, dat ik geheel Uzelf ben.

En Gij, O Heer, die dit alles is, dat een gemaakt is en veel meer, O soevereine Meester, extreme limiet van ons denken, die voor ons staat op de drempel van het Onbekende, maakt, dat uit het Ondenkbare een of andere nieuwe pracht opkomt, een of andere mogelijkheid van een verhevenere en meer integrale realisatie, zodat Uw werk tot stand gebracht zou kunnen worden en het

universum een stap verder neemt naar de sublieme Identiteit, de allerhoogste Manifestatie.

En nu valt mijn pen stil en aanbid ik U in stilte.*

*Oktober 5, 1914**

IN de kalme stilte van Uw contemplatie, O Goddelijke Meester, wordt de Natuur opnieuw versterkt en getemperd. Het hele principe van individualiteit wordt voorbijgegaan, zij is ondergedompeld in Uw oneindigheid, dat aan eenheid toestaat om gerealiseerd te worden in alle domeinen zonder verwarring, zonder wanorde. De gecombineerde harmonie van dat, wat volhardt, dat, wat vooruitgaat en dat, wat eeuwig is, wordt beetje bij beetje tot stand gebracht in een altijd complexer, uitgebreider en verhevener equilibrium. En deze onderlinge uitwisseling van de drie modi van het leven staat de overvloed toe van de manifestatie.

Velen zoeken U in dit uur van angst en onzekerheid. Moge ik de mediator zijn met U, zodat Uw licht hen zou kunnen verlichten, dat Uw Vrede mag kalmeren. Mijn wezen is nu alleen een punt van ondersteuning voor Uw actie en een centrum voor Uw bewustzijn. Waar zijn nu de grenzen, waar zijn de obstakels naar gevlucht? Gij zijt de soevereine Heer van Uw koninkrijk.

Oktober 6, 1914

○ LIEVE Moeder, Gij zou me moeten onderwijzen om integraal en constant Uzelf te zijn, volledig toegewijd aan het geven van een altijd perfecter middel van expressie aan Dat, wat zich wil manifesteren. . . .

Alles is kalm, sereen; er is geen strijd meer, geen angst meer; aspiratie zelf wordt soeverein vredig in zijn immensiteit, maar verliest toch niets van zijn intensiteit; en door een curieuze oppositie in het bewustzijn, als de omgekeerde en tegengestelde kanten van een medaille, neemt het wezen tegelijkertijd de onveranderlijke kalmte waar van de oneindige Werkelijkheid, waarin alles voor altijd zonder enige mogelijkheid van verandering is, en de vurige en snelle mars van alles, dat wordt zonder ophouden in een ononderbroken progressie . . . En voor U, O Heer, zijn beiden even waar.

*Oktober 7, 1914**

O, laat Licht gegoten worden over de hele aarde en Vrede wonen in ieder hart. . . . Bijna allen kennen alleen het zware , inerte, conservatieve, obscure leven; hun vitale krachten zijn zo gebonden aan deze fysieke vorm van bestaan, dat zij, zelfs wanneer zij aan zichzelf overgelaten worden en buiten het lichaam, nog volledig in beslag genomen worden door deze materiele toevalligheden, die toch zo storend en pijnlijk zijn. . . . Degenen, in wie het mentale leven ontwaakt is, zijn rusteloos, gekweld, geagiteerd, arbitrair, despotisch. Helemaal gevangen in de maalstroom van de vernieuwingen en transformaties, waarvan zij dromen, zijn zij klaar om alles te vernietigen zonder kennis van enige fundatie om op te bouwen, en maken met hun licht, dat alleen gemaakt is van verblindende flitsen, vergroten zij nog eerder de verwarring nog meer, dan het te helpen ophouden.

In allen ontbreekt de onveranderlijke vrede van Uw soevereine contemplatie en de kalme visie van Uw onveranderlijke eeuwigheid.

En met de oneindige dankbaarheid van het individuele wezen, aan wie U deze voortreffelijke genade toegekend heeft, smeed ik U, O Heer, dat onder de bedekking van de huidige onrust, in juist het hart van deze extreme verwarring het wonder tot stand gebracht zou kunnen worden en Uw wet van de allerhoogste sereniteit en het zuivere onveranderlijke licht zichtbaar worden voor de perceptie van allen en de aarde besturen in een mensheid, die tenminste ontwaakt is tot Uw goddelijke bewustzijn.

O, lieve Meester, Gij hebt mijn gebed gehoord, Gij zult antwoorden op mijn roep.

Oktober 8, 1914

DE vreugde, die vervat is in activiteit, wordt gecompenseerd en gebalanceerd door de misschien nog grotere vreugde, die vervat is in de terugtrekking uit alle activiteit; wanneer de twee toestanden zich afwisselen in het wezen of zelfs gelijktijdig bewust zijn, dan is de gelukzaligheid compleet, want dan, O Heer, is Uw overvloed gerealiseerd.

O goddelijke Meester, Gij hebt mij de oneindigheid geschonken van de goddelijke contemplatie, de volmaakte kalmte van Uw Eeuwigheid, en door een identificatie met onze goddelijke Moeder, de Al-Realisator, heeft U me toegestaan om deel te nemen aan haar soevereine vermogen om bewust te zijn en actief . . .

In de almachtige zaligheid van Uw oneindigheid buig ik voor U!

Oktober 10, 1914

MOGE het offer van mijn wezen, dat constant vernieuwd wordt en steeds integraler wordt, neergelegd worden voor de Allerhoogste Werkelijkheid, het Ondenkbare, dat niet geformuleerd kan worden, maar die door de tijd zichzelf eeuwig uitdrukt in een altijd eeuwigere en volmaaktere manifestatie. O Gij, die ik geen naam kan geven, Gij, wiens Wil ik waarneem in een allerhoogste stilte en totale overgave, laat me de vertegenwoordiger zijn van de hele aarde, zodat het, verenigd met mijn bewustzijn, zichzelf zonder reserve aan U kan geven.

Gij zijt de perfecte vrede en de wonderbaarlijke voltooiing; Gij zijt alles, wat het universum is, onveranderlijk, voorbij de tijd, en steeds meer in het bewustzijn wil zijn van tijd en ruimte. Gij zijt alles, dat in de oneindige stilte is en de goddelijke hoop van alles, dat wil zijn. . . . Heer, dien aan de wereld Uw ongelooflijke schenkingen toe.

Vrede, vrede op de hele aarde!

Oktober 11, 1914

WAAROM is dit hardnekkige gevoel zo gekleurd met ongemak en verwachting? Het wezen, dat volledig naar U gekeerd is, leeft in de zaligheid van de goddelijke vereniging; alles is kalm, sereen, sterk, soeverein vredevol; alles is licht in verwijde horizonten en in stille contemplatie is mijn devotie nog intenser geworden. Wat is dan deze gewaarwording, die lijkt alsof geënt te zijn op het wezen en de verschijning aanneemt van een waarschuwing, die gegeven wordt aan een bewustzijn, dat onvoldoende ontwaakt is in het domein van de Materie?

Ik vraag waarom, O Heer, en toch weet ik, dat als het noodzakelijk is, dat ik de reden begrijp, U het me al verteld heeft en alleen mijn onvermogen me weghoudt om het te weten, of anders is het te weten nog nuttig, noch behulpzaam voor me, en in dit geval zal niets op mijn vraag antwoorden. . . .

Maar de vrede wordt nog soevereiner en in een oneindige harmonie neemt het wezen zijn allerhoogste amplitude aan.

O Heer, met wat een hartstocht groet ik U!

Oktober 12, 1914

HET fysieke wezen voelde hun verdriet en lijden, Heer. Wanneer zal de onwetendheid oplossen? Wanneer zal de pijn ophouden? O Heer, schenk, dat ieder element van het universum bewust zou kunnen worden van zijn principe van het wezen en zonder te verdwijnen getransformeerd wordt; moge de sluiers van de egoïstische blindheid, die U verbergen, verwijderd worden en moge Gij stralend verschijnen in de totale manifestatie. Dit alles is eeuwig in Uw absolute stilte; maar door een oneindige progressie manifesteert het zich in het integrale bewustzijn.

*Oktober 14, 1914**

GODDELIJKE Moeder, Gij zijt met ons; iedere dag geeft U me de verzekering en, nauw verenigd in een identiteit, die steeds vollediger wordt, steeds constanter, keren we ons naar de Heer van het Universum en naar Dat, dat verderop is, in een grote aspiratie naar het nieuwe Licht. De hele aarde is in onze armen als een ziek kind, dat genezen moet worden, en voor wie men een speciale affectie heeft door zijn zwakheid. Gewiegd op de immensiteit van de eeuwige wordingen, terwijl we zelf die wordingen zijn, contempleren we verstild en blij op de eeuwigheid van de onveranderlijke Stilte, waar alles gerealiseerd wordt in het volmaakte Bewustzijn en het onveranderlijke Bestaan, wonderbaarlijke poort van al het onbekende, dat verderop is.

Dat wordt de sluier verscheurd, de niet uitdrukbare Glorie blootgelegd en overgoten met de onuitsprekelijke Pracht keren we terug naar de wereld om het de blijde tijdingen te brengen.

Heer, Gij hebt me de oneindige blijdschap gegeven. Welk wezen, welke omstandigheid kan het van me wegnemen?

Oktober 16, 1914

UW Wil zou als een kanaal moeten zijn, dat altijd open is, altijd wijder, waardoor Uw krachten zichzelf in overvloed over de wereld zouden kunnen gieten. . . . O Heer, laat Uw Wil gedaan worden. Ben ik niet Uw Wil en Uw Bewustzijn in een allerhoogste gelukzaligheid? . . .

Het wezen groeit onmetelijk in grootsheid en wordt uitgestrekt als het universum.

Oktober 17, 1914

○ GODDELIJKE Moeder, de obstakels zullen teboven gekomen worden, de vijanden gekalmeerd; Gij zult de hele aarde domineren met Uw soevereine liefde, en ieder bewustzijn zal verlicht worden door Uw sereniteit.

Dit is de belofte.

Oktober 23, 1914

O HEER, het volledige wezen is klaar en het roept U om bezit te nemen van wat het Uwe is; waar kan het instrument voor dienen als de Meester het niet zal gebruiken? En wat ook de modus van manifestatie is, het zal goed zijn, van het nederigste, meest obscure, meest materiele, meest uitwendig beperkte, tot het meest uitgestrekte, meest briljante, krachtigste, meest intellectuele.

Het hele wezen is klaar en wacht in een passieve stilte, totdat het Uw Wil is om zich te manifesteren.

*Oktober 25, 1914**

MIJN aspiratie naar U, O Heer, heeft de vorm aangenomen van een mooie roos, harmonieus, in volle bloei, rijk aan geur, ik strek het naar U uit met beide armen in een gebaar van offeren en ik vraag U: Wanneer mijn begrip beperkt is, verwijdt het, wanneer mijn kennis obscuur is, verlicht het, wanneer mijn hart leeg is van vuur, zet het in brand; wanneer mijn liefde zonder betekenis is, maak het intens; wanneer mijn gevoelens onwetend en egoïstisch zijn, geef hen het volle bewustzijn in de Waarheid. En het "ik," dat dit van U eist, O Heer, is geen kleine persoonlijkheid, die verloren is tussen duizenden anderen. Het is de hele aarde, die naar U aspireert in een beweging die vol is van vurigheid.

In de volmaakte stilte van mijn contemplatie verwijdt alles naar oneindigheid, en in de volmaakte vrede van die stilte verschijnt U in de stralende glorie van Uw licht.

November 3, 1914

GEDURENDE een nogal lange tijd, Heer, is mijn pen stilgevallen. . . . Toch heeft Gij me uren gegeven van onvergetelijke verlichting, waarin de vereniging tussen het meest goddelijke Bewustzijn en het meest materiele perfect werd, uren, toen de identificatie van het individuele wezen met de universele Moeder en van de universele Moeder met U zo volledig was, dat het individuele bewustzijn gelijktijdig zijn eigen bestaan, het leven van het hele universum en Uw eeuwigheid kon waarnemen voorbij alle verandering. Gelukzaligheid was op zijn hoogst in een onuitsprekelijke en oneindige vrede, het bewustzijn lumineus en onmetelijk, complex en toch een, het bestaan al-krachtig, meester van de dood. En dit is niet langer een vlietende toestand, die verkregen is na een lange concentratie en verdwijnt, zo gauw als het ontstaan is; het is een toestand, die lange uren kan duren, vol van eeuwigheid, uren, die tegelijk ogenblikkelijk zijn en onbepaalbaar, een toestand, die tot stand gebracht wordt door de wil, zagezegd, een, die permanent is, een waarmee het meest externe bewustzijn in contact komt, zo gauw als een gelegenheid het toelaat, zolang als het niet langer in beslag genomen wordt door definitieve intellectuele of fysieke taak. In al het werk is er de perceptie van Uw onveranderlijke aanwezigheid in Uw duale vorm van Niet-Wezen en Wezen, maar alsof achter een fijne sluier, die geweven is door de onmisbare concentratie op het werk, dat gedaan wordt; terwijl het in de uren van eenzaamheid is, wordt het wezen onmiddellijk omhuld wordt door een wonderbaarlijke krachtige atmosfeer, helder, kalm, goddelijk; het ligt er versmolten in, en dan begint het leven van prachten weer in al haar amplitude, al haar complexiteit, al haar sublimiteit; het fysieke lichaam wordt verheerlijkt, soepel, krachtig, energetisch; het denkvermogen is grandioos actief in zijn kalme luciditeit en begeleidt de krachten van Uw goddelijke Wil en brengt ze over; en het hele wezen juicht in een eindeloze zaligheid, een grenzeloze liefde, een soeverein vermogen, een perfecte kennis, een oneindig bewustzijn. . . . Het is Uzelf en U alleen, die leeft, zelfs in het minste atoom van de lichaamssubstantie zelf.

Aldus worden de solide fundaties van Uw aardse werk voorbereid, de onderbouw van het immense bouwwerk gebouwd; in iedere hoek van de wereld wordt een van Uw goddelijke stenen gelegd door het vermogen van het bewuste en formatieve denken; en in het uur van de realisaties zal de aarde, die zo voorbereid is, klaar zal zijn om de sublieme tempel te ontvangen van Uw nieuwe en vollediger manifestatie.

*November 8, 1914**

VOOR de overvloed van Uw Licht roepen wij U aan, O Heer! Ontwaak in ons het vermogen om U uit te drukken.

Alles is stom in het wezen als in een woestijncrypte; maar in het hart van de schaduw, in de boezem van de stilte brandt de lamp, die nooit vernietigd kan worden, het vuur van een vurige aspiratie om U te kennen en U volledig te leven.

De nachten volgen op de dagen, nieuwe dageraden volgen onvermoeibaar op voorbije dageraden, maar altijd komt er de geurige vlam omhoog, die geen stormwind kan forceren om te aarzelen. Het klimt hoger en hoger en verkrijgt op een dag de kluis, die nog gesloten is, het laatste obstakel, dat tegen onze vereniging is. En zo zuiver, zo rechtop, zo trots is de vlam, dat het obstakel plotseling opgelost is.

Dan verschijnt U in al Uw pracht, in de verblindende kracht van Uw oneindige glorie; bij Uw contact verandert de vlam in een kolom van licht, die de schaduwen voor altijd wegjaagt

En de wereld springt verder, een allerhoogste openbaring.

November 9, 1914

O HEER, we aspireren naar het perfecte bewustzijn . . .

Het hele wezen is verzameld in een goed gebonden ruiker, die gemaakt is uit verscheidene, maar geharmoniseerde bloemen. De wil was de hand, die de bloemen verzamelde en de band, die de ruiker bond en de wil houdt het nu omhoog naar U als een geurig offer. Voor U wordt het onvermoeibaar opgehouden zonder hapering.

November 10, 1914

O HEER, Uw Aanwezigheid is in me gesetteld als een onwankelbare rots; en het hele wezen juicht in behoren bij U zonder de minste reserve, met een wijde en volledige overgave.

O Bewustzijn, onbeweeglijk en sereen, Gij kijkt toe aan de grenzen van de wereld als een sfinx van eeuwigheid. En toch geeft U aan sommigen Uw geheim toe.

Zij kunnen Uw soevereine Wil worden, die kiest zonder voorkeur, uitvoert zonder verlangen.

November 15, 1914

HET ene belangrijke is het doel, dat bereikt moet worden; de weg maakt weinig uit, en vaak heeft het de voorkeur om het niet van tevoren te weten. Maar wat we moeten weten, is of de tijd voor de goddelijke actie op de aarde werkelijk gekomen is, en of het werk, dat vervat is in de diepten, gerealiseerd kan worden.

Hiervan heeft U, O Heer, ons de verzekering gegeven, een verzekering, die vergezeld geweest is door de krachtigste belofte, die de Natuur, het universele Bewustzijn mogelijk kan maken. . . . Aldus hebben we de zekerheid, dat wat gedaan moet worden, gedaan zal worden, en dat onze huidige individuele wezens in werkelijkheid opgeroepen worden om mee te werken in deze glorieuze victorie, deze nieuwe manifestatie. Wat moeten we nog meer weten? Niets. Dus kunnen we met het grootste vertrouwen getuige zijn van het formidabele gevecht, de aanval van de adverse krachten, die onwetend uiteindelijk dienen in de realisatie van Uw plan. We zouden fout zijn om ons angstig te voelen, omdat ons niet gegeven is om te weten, hoe het Uw plan dient en door welk middel U zal triomferen over alle weerstanden; want Uw triomf is zo perfect, dat ieder obstakel, iedere slechte wil, iedere haat, die opgetild wordt naar U, een belofte is van een nog uitgestrektere en volledigere victorie.

Van de som van weerstanden kan men de scope peilen, die U zou geven aan de actie van dat onder Uw zuivere krachten, dat komt om zich op aarde te manifesteren. Wat er tegen is, is juist dat, waarop het de missie is van deze krachten om te handelen; het is de donkerste haat, die aangeraakt moet worden en getransformeerd in lumineuze vrede.

Wanneer het menselijke individu, dat U gekozen heeft als Uw centrum van actie en Uw intermediair, enkele obstakels, enkele wanbegrippen en een beetje haat tegenkomt, betekent het, dat U hem een beperkte misse heeft toevertrouwd zonder enige intensiteit. Hij zal in de nauwe cirkel van reeds voorbereide mensen van goede wil handelen en niet op de chaotische massa van de aardse substantie.

O goddelijke Meester, deze kennis, die U mij gegeven hebt, laat ons allen delen, zodat de vrede van overtuiging zou kunnen heersen in onze harten en we in de kalmte van Uw soevereine zekerheid alles met opgeheven hoofd zouden kunnen confronteren, dat onbewust aangetrokken is tot de transfiguratie, hals over kop zich ondergedompeld heeft in de blinde onwetendheid, en gelooft, dat het in staat zal zijn om de Transfigurerende Liefde te vernietigen.

November 16, 1914

GIJ zijt als de wind op de zee, die de boot naar de kust drijft, totdat het uiteindelijk geladen is met alle goederen, die noodzakelijk is voor de lange reis. Gij zou ons niet gedachteloos aan boord laten gaan. Uw dienaren moeten klaar zijn voor alle eventualiteiten, moeten in staat zijn om alle eisen te beantwoorden, alle behoeften te bevredigen.

November 17, 1914

HELAAS, sublieme Moeder, hoe groot moet Uw geduld zijn! Iedere keer, dat Uw bewuste wil poogt om zich te manifesteren om fouten te herstellen, om onzekere vooruitgang te verhaasten van het individu, dat op een dwaalspoor gebracht is door zijn eigen illusie van kennis, om het zekere pad op te sporen en hem de kracht te geven om er standvastig op te lopen zonder struikelen, duwt hij U bijna iedere keer weg als een vermoeiende en kortzichtige adviseur. Hij is gewillig om in theorie van U te houden met een vage en niet consistente liefde, maar zijn trotse denkvermogen weigert om vertrouwen in U te stellen en heeft de voorkeur om eerder op zichzelf rond te dwalen dan begeleid door U vooruit te gaan.

En Gij antwoordt, altijd glimlachend in Uw onvermoeibare weldadigheid: "Deze intellectuele faculteit, die de mens trots maakt en hem leidt naar dwaling, is juist dezelfde, die, wanneer eenmaal verlicht en gezuiverd, hem ook verder en hoger kan leiden dan de universele natuur naar een directe en bewuste vereniging met onze Heer, met Dat, wat voorbij alle manifestatie is. Dit verdeelde intellect, dat maakt, dat hij apart van mij staat, stelt hem ook in staat om snel de hoogten af te schalen, die hij moet beklimmen, zonder zijn vooruitgang geketend te laten worden en vertraagd door de totaliteit van het universum, dat in haar immensiteit en complexiteit niet zo snel een opstijging kan effectueren."

O Goddelijke Moeder, Uw woord geeft altijd troost en zegent, kalmeert, en verlicht, en Uw genereuze hand tilt een vouw van de sluier op, die de oneindige kennis verbergt.

Hoe kalm, nobel en zuiver is de pracht van Uw perfecte contemplatie!

November 20, 1914

O, ik zou altijd voor U, Heer, als een absoluut blanke pagina zijn, zodat Uw wil in me geschreven zou kunnen worden zonder enige moeilijkheid, enig mengsel.

Juist de herinnering aan voorbije ervaringen zou soms weggeveegd moeten worden van het denken om zo dit werk van eeuwigdurende reconstructie niet in de weg te staan, die alleen in een wereld van relativiteiten Uw volmaakte manifestatie toestaat.

Men houdt zich vaak vast aan dat, wat was en vreest om het resultaat te verliezen van een kostbare ervaring, om een uitgestrekt en hoog bewustzijn op te geven, om terug te vallen in een lagere toestand.

En wat zou hij moeten vrezen, die de Uwe is? Kan hij niet wandelen met een vreugdevolle ziel en verlicht voorhoofd op het pad, dat Gij voor hem uitgezet hebt, zelfs als dit pad helemaal onbegrijpelijk is voor zijn beperkte rede?

O Heer, breek de oude raamwerken van het denken af, vernietig oude ervaringen, los de bewuste synthese op, wanneer U denkt, dat het nodig is, zodat Uw werk steeds beter tot stand gebracht kan worden, Uw dienst op aarde geperfectioneerd worden.

November 21, 1914

O HEER, Gij hebt mij Uw vermogen gegeven, dat Uw Vrede en Vreugde over de wereld zou kunnen heersen.

En dit wezen is nu alleen een omarming van vrede, die de hele aarde omhult, een oceaan van vreugde, die uitbreekt over alle dingen.

O jij, die vol haat is, rancune zal weggewist worden uit jullie harten, zoals de zee een indruk wegwist op de zanden.

O jij, die je voedt op wraak, vrede zal jullie harten binnengaan, zoals het de ziel van een kind binnengaat, dat geschommeld wordt door zijn moeder.

Want de goddelijke en universele Moeder heeft haar blik gericht op de aarde en zij heeft het gezegend.

December 4, 1914

NA lange dagen van stilte, volledig in beslag genomen door uiterlijk werk, is het eindelijk aan mij gegeven om deze bladzijden te hervatten en met U deze conversatie door te gaan, Heer, die me zo lief is. . . .

Maar Gij hebt al mijn gewoonten gebroken, want U zou me voorbereiden op de bevrijding van iedere mentale vorm. Zekere mentale vormen, die in het bijzonder krachtig zijn of aangepast aan het temperament, zijn zekere gidsen voor de allerhoogste ervaringen. Maar als de ervaringen eenmaal voorbij zijn, zou U hen vrij maken in zichzelf van binding aan enige mentale vorm, hoe hoog of zuiver het ook mag zijn, om zo in staat te zijn tot uitdrukking in de nieuwe, meest ware vorm, dat is, de enige meest geschikte voor de ervaring.

Dus Gij hebt al mijn vormen van het denken verbroken, en ik bevond mijzelf voor U, ontdaan van alle mentale constructies, zo onwetend hierover als een pasgeboren kind; en in de duisternis van deze leegte ligt nogmaals de soevereine vrede van iets, dat niet uitgedrukt wordt in woorden, maar wat IS. En ik wacht zonder ongeduld en zonder angst op U om nogmaals uit het hart van de onpeilbare diepten de intellectuele vorm te construeren, die voor U het meest geschikte lijkt om U te manifesteren in dit instrument, dat gevormd is uit overgave en vurig vertrouwen.

En voor deze immense nacht, vol van belofte, voel ik me meer, dan ik ooit eerder gevoeld heb, vrij en uitgestrekt, oneindig. . . .

En in een allerhoogste zaligheid offer ik U dankzeggingen, O Heer, voor de wonderbaarlijke gunst, die Gij mij verleend hebt: die, van voor U zijn als een pasgeboren kind.

December 10, 1914

LUISTER, O Heer . . . in de stilte van diepe meditatie rijst mijn gebed vurig naar U.

Is het geen grote dwaasheid om geïdentificeerd te worden met een vorm van denken, een mentale constructie, hoe uitgestrekt en krachtig het ook mag zijn, tot het punt van het levende centrum te maken van zijn wezen, zijn ervaring en activiteit? De Waarheid is eeuwig, voorbij alles, dat we kunnen denken of erover zeggen. Om zich in te spannen om de meest geschikte expressie te vinden, degene, die het beste aangepast is aan deze waarheid, is natuurlijk een nuttige taak, zelfs een onmisbare voor de integraliteit voor zijn eigen ontwikkeling en die van de hele mensheid; maar men moet zich altijd vrij voelen voor deze expressie, zijn centrum van bewustzijn erboven hebben, in de werkelijkheid, die, ondanks de grandeur, de schoonheid, de perfectie van een mentale formule, altijd iedere formule ontwijkt. De wereld is niet, wat we denken, dat het is. Het belang van het idee, dat we erover hebben, ligt in het effect ervan op onze attitude naar actie; en deze attitude zou kunnen komen uit een veel diepere, meer ware, meer onveranderlijke inspiratie, dan degene, die resulteert uit een mentale constructie, hoe krachtig het ook kan zijn. Om in zichzelf de wil te voelen om voor mensen de eeuwige Waarheid uit te drukken in een vollediger, hogere, exactere vorm, dan alle, die eraan vooraf gegaan zijn, is goed; maar op de voorwaarde, dat men zijn "zelf" niet identificeert met het werk tot het punt om er slaaf van te zijn en ervoor alle onafhankelijkheid en zelfcontrole te verliezen. Het is gewoon een activiteit en niets meer, wat ook het belang ervan kan zijn vanuit het aardse standpunt; maar er moet niet vergeten worden, dat het relatief is, zoals alle activiteiten, en dat we het niet moeten toestaan om onze diepe vrede te verstoren en die onveranderlijke kalmte, die alleen de goddelijke krachten door ons laat manifesteren zonder enige deformatie.

O Heer, mijn gebed is niet geformuleerd, maar Gij hoort het.

December 12, 1914

WE moeten op ieder moment weten, hoe we alles moeten verliezen, zodat we alles kunnen verkrijgen; we moeten in staat zijn om het verleden af te schudden als een dood lichaam, zodat we herboren zouden kunnen worden in een grotere overvloed. . . . Het is zo, dat de constante aspiratie van het innerlijke wezen zichzelf uitdrukt; op U gericht wil het U reflecteren in een altijd zuiverdere spiegel; en Uw onveranderlijke Zaligheid wordt erin vertaald in een aandrijvende kracht van vooruitgang van een onvergelykbare intensiteit; en deze kracht wordt getransformeerd in het meest externe wezen in een kalme en verzekerde wil, die door geen obstakel overwonnen kan worden.

O goddelijke Meester, met wat een vurige liefde dien ik U! Met wat een zuivere, stille en oneindige vreugde ben ik Uzelf in alles, dat is en voorbij al het bestaan in de vorm.

En de twee bewustzijnen verenigen zich in een ongeëvenaarde overvloed.

December 15, 1914

○ HEER, Gij hebt me vrede gegeven in vermogen, sereniteit in actie, onveranderlijk geluk in het hart van alle omstandigheden.

December 22, 1914

VOOR de Waarheid, O Heer, smeeek ik U.

Maak dit denkvermogen nogmaals actief, dat stil viel om zich aan U over te geven, geef het de kennis van Uw wil.

Het verwelkomde en stond alle mogelijkheden toe om er vorm in aan te nemen, toen sloot het om het conflict te stoppen van hun tegengestelde tendensen, de deur voor deze onwelkome bezoekers, en zei: "Ik hoef niet actief te leven, te weten, wat Uw wil is, Heer, onder voorwaarde, dat ik de straal kan uitzenden van Uw eeuwige licht zonder het te vervormen." Zo was het gedaan en de wil werd onderdanig, eenpuntig, precies en sterk. Maar nu zou U willen, dat het denkvermogen weet, en Gij hebt ertegen gezegd: "Ontwaak en wordt gewaar van de Waarheid." Toen heeft het denkvermogen geantwoord met vreugde, en keert zich nu naar de stralende zon van de soevereine Waarheid, die het naar zichzelf roept om het te manifesteren.

Gij zou alle barrières afbreken, de een na de ander, zodat het wezen een integrale amplitude zou aannemen van al zijn mogelijkheden van manifestatie.

Laat alle aardse verlangens in me samenkomen, O Heer, zodat U ze zou kunnen overwegen en U in staat zou zijn om zo precies, helder, definitief te werken op het kleinste detail als op het geheel.

Aldus zal de komst van de verwachte tijd versneld worden.

...

Het hele wezen juicht in intense vreugde en ongeëvenaarde overvloed.

Januari 2, 1915

IIEDER idee, hoe krachtig en diepzinnig het ook mag zijn, dat zich teveel herhaald, te constant uitgedrukt wordt, wordt afgezaagd, smakeloos, waardeloos. . . . De hoogste concepten verliezen zo hun frisheid na een tijd en de intelligentie, die zich verheerlijkte in transcendente speculaties, voelt plotseling een dringende behoefte om alle redeneringen los te laten en alle filosofie ervan en op het leven te contempleren met de verwonderende blik van een kind, om zo niet langer iets te herinneren van zijn voorbije kennis, zelfs als het een soeverein goddelijke was. . . .

Het is waar om te zeggen, dat de verdelingen van de tijd zuiver arbitrair zijn, dat de datum, die toegekend is aan de vernieuwing van het jaar afhankelijk is van de latitude, het klimaat, de gewoonten, en dat het zuiver conventioneel is. Dit is de mentale attitude, die glimlacht naar de kinderlijkheid van mensen en zichzelf wil laten leiden door diepzinniger waarheden. En dan voelt plotseling het denkvermogen zelf zijn krachteloosheid om deze waarheden precies te vertalen en, terwijl het alle wijsheid van deze soort verwerpt, laat het het lied van het aspirerende hart omhoogkomen, het hart, waarvoor iedere omstandigheid een gelegenheid is voor een diepere, uitgestrektere en intensere aspiratie. . . . Het jaar van het Westen vernieuwt zichzelf: waarom er geen voordeel uithalen om te willen met een vernieuwde hartstocht, dat dit symbool een werkelijkheid zou worden en de betreurenswaardige dingen van het verleden plaats te laten maken voor dingen, die in alle glorie moeten bestaan?

We geloven altijd, dat we U kunnen definiëren, U op kunnen sluiten in onze mentale formules; maar hoe uitgestrekt, complex, synthetisch zij ook zouden kunnen zijn, Gij zult altijd de Niet-Uitdrukkelijke zijnt, zelfs voor hem, die weet en U leeft. . . . Want men kan U leven, ofschoon men niet in staat is om U uit te drukken, kan Uw oneindigheid zijn en het realiseren, ofschoon niet in staat om U te definiëren of te verklaren; Gij zult altijd het eeuwige mysterie blijven, al onze verwondering waard, --- niet alleen in Uw ondenkbare en zelfs onkenbare Transcendentie, maar in Uw universele manifestatie in alles, dat we integraal zijn. En altijd worden vormen van denken opgevolgd door nieuwe vormen, altijd zuiverder, hoger en uitgebreider, maar nooit zal een van hen beschouwd willen worden als voldoende om zoveel als een idee te geven van wat Gij zijt. En ieder nieuw feit zal een probleem zijn, wonderbaarlijker en mysterieuzer dan alles, wat er aan voorafging. Toch blijft het mentale wezen, dat geconfronteerd wordt met zijn eigen onwetendheid en onvermogen, lumineus, lachend en kalm, net alsof het de allerhoogste kennis bezat --- dat van het U zijn ervan, onnoembaar, onveranderbaar, oneindig, erg eenvoudig U.

Januari 11, 1915

MEER dan ooit tevoren steeg de aspiratie van het mentale wezen naar U met grote vurigheid. . . . De perceptie van oneindigheid en eeuwigheid is er altijd. Maar het is, alsof U gewild had om me af te snijden van alle religieuze vreugde, alle spirituele extase om me onder te dompelen in de meest strikte materiele omstandigheden. Overal, O Heer, is Uw perfecte zaligheid, en niemand kan die grote gift van me wegnemen, die Gij ervan voor me gemaakt heeft; op iedere plaats en in iedere omstandigheid is het met me, het is mijzelf, omdat ik U ben. Maar dit alles is niets naast wat zou moeten zijn. Gij wilde dat ik vanuit het hart van deze zware en obscure Materie de vulkaan van Uw Liefde en Licht laat doorbarsten; Gij wilde, dat door het breken van alle oude conventies van de taal , er een Woord zou komen, dat geschikt is om U uit te drukken, een Woord, dat nooit eerder gehoord is; Gij zou willen, dat de vereniging tussen de kleinste dingen beneden en de meest uitgestrekte, meest sublieme dingen boven integraal zou kunnen worden; en daarom, O heer, zei U, terwijl U me afsneed van alle religieuze vreugde en alle spirituele extase, me alle vrijheid ontnemt om me exclusief op U te concentreren, tegen mij, "Werk als een gewone man midden tussen gewone mensen; leer om niets meer te zijn dan zij in alles, dat zich manifesteert; neem deel in al hun manieren van leven; want voorbij alles, dat zij weten, alles, dat zij zijn, draagt gij in u de toorts van de eeuwige pracht, die niet flikkert, en door associatie met hen breng gij dit in hun midden. Moet Gij zich verheugen in dit licht, zolang als het naar allen van u straalt? Is het voor u noodzakelijk om mijn liefde te voelen, die in u vibreert, zolang als u het geeft? Moet gij volledig de zaligheid proeven van mijn aanwezigheid, zolang als u kan dienen als de intermediair ervan voor allen?"

Moge Uw wil gedaan worden, O Heer --- integraal gedaan.

Het is mijn geluk en mijn wet.

Januari 17, 1915

Nu, Heer, zijn dingen veranderd. De tijd van rust en voorbereiding is voorbij. Gij hebt gewild, dat van de passieve en contemplatieve dienaar, die ik was, ik een actieve en realiserende wordt; Gij hebt gewild, dat vreugdevolle aanvaarding getransformeerd wordt in een vreugdevolle strijd, en dat ik in een constante en heroïsche inspanning tegen alles, dat in de wereld de totstandbrenging tegenwerkt van Uw wet in zijn zuiverste en hoogste huidige expressie, weer dezelfde vredige en onveranderlijke houding vind, die men in een overgave houdt aan Uw wet, zoals het nu tot stand gebracht wordt, dat is, zonder binnen te gaan in een directe strijd met alles, dat het tegenwerkt, het beste maakt van iedere omstandigheid en handelt door besmetting, voorbeeld en langzame inprenting.

In een partiele en beperkte strijd, maar een, die representatief is voor de grote aardse strijd, heeft U mijn sterkte, vastberadenheid en moed op de proef gesteld om te zien of ik waarlijk Uw dienaar kan zijn. Wanneer het resultaat van de strijd laat zien, dat ik waardig ben om de mediator te zijn van Uw regenererende actie, zult U het gebied van actie uitbreiden. En wanneer ik altijd voldoe aan wat U van mij verwacht, zal er een dag komen, O Heer, wanneer U op de aarde zal zijn, en de hele wereld tegen U zal oprijzen. Maar Gij zal de wereld in Uw armen nemen en de aarde zal getransformeerd worden.

Januari 18, 1915

HEER, hoor mijn gebed. . . .`

In mij zijt Gij al-krachtig, soevereine Meester van mijn bestemming, mijn leven's gids, veroveraar van alle obstakels, overwinnaar van vooringenomen willen en mentale vooroordelen. Misschien heeft U om al-krachtig te zijn in de wereld buiten de instrumenten nodig van mijn denkvermogen, organisator en vormer van het middel van actie; maar wanneer U het instrument perfect kan maken, hoe kan er dan enige twijfel zijn, dat het werk tot stand gebracht kan worden? Alle kwade schaduwen, die tegengestelde suggesties brengen, moeten ver weg verdreven worden en met een volledig en onwankelbaar vertrouwen in Uw oneindige genade adresseer ik dit gebed aan U:

Transformeer Uw vijanden in vrienden,
Verander de duisternis in licht.

Moge ik in deze immense heroïsche strijd, in deze sublieme strijd van liefde tegen haat van rechtvaardigheid tegen onrechtvaardigheid, van gehoorzaamheid aan Uw allerhoogste wet tegen opstand, geleidelijk in staat zijn om de mensheid waardig te maken voor een nog subliemere vrede, waarin, wanneer alle innerlijke meningsverschillen ophouden, de hele inspanning van de mens verenigd zou kunnen worden voor de verwerving van een steeds volmaaktere en meer integrale realisatie van Uw goddelijke Wil en Uw progressieve ideaal.

Januari 24, 1915

HEEER, ik ben lang voor U stil gebleven in een van die innerlijke onderwerpingen, vol van een vurige adoratie, die culminereren in een allerhoogste identificatie. . . . En zoals altijd zei U tegen mij: "Richt uw zicht op de aarde." En ik zag alle wegen wijd open en stralend met een kalm en zuiver licht.

In stomme adoratie, opperst gevuld met Uw wil, keerde ik me naar de aarde.

*Februari 15, 1915**

O HEER van de Waarheid, driemaal heb ik Uw manifestatie gesmeekt, terwijl ik U aanroep met diepe vurigheid.

Toen maakte, zoals altijd, het hele wezen zijn totale submissie. Op dat moment nam het bewustzijn het individuele wezen mentaal, vitaal en fysiek waar, helemaal bedekt met stof, en dit wezen ligt languit voor U, haar voorhoofd raakte de aarde aan, stof in de stof, en het riep tot U, "O Heer, dit wezen, dat van stof gemaakt is, werpt zichzelf voor U, en bidt om geconsumeerd te worden door het vuur van de Waarheid, zodat het vanaf nu alleen U zou kunnen manifesteren." Toen zei U ertegen, "Rijs op, gij bent zuiver van alles, dat stof is." En plotseling, in een slag, zonk alle stof er vanaf als een mantel, die op de aarde valt en het wezen verscheen rechtop, altijd als substantieel, maar stralend met een verblindend licht.

*Maart 3, 1915:
Aan boord van de Kamo Maru*

EENZAAMHEID, een harde, intense eenzaamheid, en altijd deze sterke impressie van hals over kop gesmeten zijn in de hel van duisternis! Nooit op enig moment in mijn leven, in welke omstandigheden ook, heb ik gevoeld, dat ik leefde in omgevingen, die zo volledig tegengesteld zijn aan alles, waar ik bewust van ben als waar, zo tegengesteld aan alles, dat de essentie van mijn leven is. Soms, wanneer de impressie en het contrast erg intens worden, kan ik niet voorkomen, dat mijn totale onderwerping een kleur aanneemt van melancholie en de kalme en stomme conversatie met de Meester vanbinnen getransformeerd wordt gedurende een moment in een invocatie, die bijna smeekt, "O Heer, wat heb ik gedaan, dat Gij me zo geworpen hebt in de sombere Nacht?" Maar onmiddellijk komt de aspiratie nog vuriger omhoog, "Bespaar dit wezen alle zwakheid; laat het lijden om het dociele en helderziende instrument te zijn van Uw werk, wat het werk ook mag zijn."

Op het moment ontbreekt de helderziendheid; nooit was de toekomst meer gesluierd. Het is, alsof we naar een hoge, ondoordringbare muur gingen, voor zover het de bestemming van de individuele mens betreft. Wat betreft de bestemmingen van de naties en van de aarde verschijnen zij meer onderscheiden. Maar het is nutteloos om over deze te spreken: de toekomst zal hen helder voor alle ogen openbaren, zelfs de meest blinde.

Maart 4, 1915

ALTIJD dezelfde harde eenzaamheid . . . maar het is niet pijnlijk, integendeel. Er wordt erin helderder dan ooit de zuivere en oneindige liefde geopenbaard, waarin de hele aarde ondergedompeld is. Door deze liefde leeft alles en wordt beziel; de donkerste schaduwen worden bijna doorschijnend om haar stromen erdoor te laten vloeien en de meest intense pijn wordt getransformeerd in potente zaligheid.

Iedere draai van de propeller op de diepe oceaan lijkt me verder weg te trekken van mijn ware bestemming, de ene, die het best de goddelijke Wil uitdrukt; ieder voorbijgaand uur lijkt me weer dieper onder te dompelen in dat verleden, waarmee ik gebroken had, zeker van geroepen worden naar nieuwe en uitgestrektere realisaties; alles lijkt me terug te trekken naar een toestand van dingen, die volledig tegengesteld zijn aan het leven van mijn ziel, die onbetwist heerst over de uiterlijke activiteiten; en ondanks het klaarblijkelijke verdriet van mijn eigen situatie is het bewustzijn zo vast gevestigd in een wereld, die voorbij de persoonlijke beperkingen gaat aan iedere kant, zodat het hele wezen zich verheugt in een constante perceptie van vermogen en liefde.

In de materiele actualiteit ligt morgen duister en onleesbaar; geen licht, zelfs het flauwste, openbaart aan mijn verwilderde blik enige aanwezigheid van het Goddelijke. Maar iets in de diepten van het bewustzijn keert zich naar de Onzichtbare en Soevereine Getuige en vertelt hem: "Gij dompelt me onder, O Heer, in de dikste duisternis; dit betekent, dat U Uw licht zo vast gevestigd heeft in mij, dat Gij weet, dat het deze hachelijke beproeving zal doorstaan. Zou U anders mij hebben gekozen voor de nederdaling in de vortex van deze hel als Uw toortsdrager? Zou U hebben geoordeeld, dat mijn hart sterk genoeg is om niet te falen, mijn hand ferm genoeg om niet te trillen? En toch weet mijn individuele wezen, hoe zwak en krachteloos het is; wanneer U Uw aanwezigheid niet manifesteert, is het meer ontbloot dan de meeste mensen, die U niet kennen of om U geven. Alleen in U ligt de krachten en mogelijkheid. Wanneer het U schikt om er gebruik van te maken, zal niets te moeilijk zijn om tot stand te brengen, geen taak te uitgestrekt en complex. Maar, wanneer U zich terug zou trekken, is er alleen een arm kind over, dat alleen in staat is om zich in Uw armen te nestelen en daar te slapen, waar er niets anders bestaat dan U."

Maart 7, 1915

DE tijd is voorbij van lieflijke mentale stilte, zo vredig, zo zuiver, waardoor de diepzinnige wil gevoeld kon worden, die zichzelf uitdrukt in zijn al-krachtige waarheid. Nu wordt de wil niet langer waargenomen; en het denkvermogen, dat nogmaals actief is, analyseert, classificeert, beoordeelt, en reageert constant als een transformerende agens op alles, dat opgelegd wordt aan de individualiteit, die wijd genoeg geworden is om in contact te zijn met een oneindig uitgestrekte en complexe wereld, een wereld van vermengd licht en schaduw, zoals alles, dat behoort bij de aarde. *Ik ben verbannen uit elk spiritueel geluk en van alle beproevingen, O Heer, is deze zeker de pijnlijkste, die U kan opleggen: maar het meest van alles de terugtrekking van Uw wil, wat een teken lijkt te zijn van volledige afkeuring. Sterk is het groeiende besef van weigering, en heeft al het vuur nodig van een onvermoeibaar geloof om te voorkomen, dat het uiterlijke bewustzijn, dat zo overgelaten wordt aan zichzelf, binnengevallen wordt door een onherstelbaar verdriet. . . .

*Maar het weigert om te wanhopen, het weigert te geloven, dat de tegenslag onherstelbaar is; het wacht met nederigheid in een obscure en verborgen inspanning en strijd op de adem van Uw volmaakte vreugde om het weer te doordringen. En misschien is ieder van zijn bescheiden en geheime victories een ware hulp, die naar de aarde gebracht wordt. . . .

*Wanneer het mogelijk zou zijn om definitief uit dit uiterlijke bewustzijn te komen, om toevlucht te nemen in het goddelijke bewustzijn! Maar Gij hebt het verboden en U verbiedt het nog en altijd Geen vlucht uit de wereld! De last van haar duisternis en lelijkheid moet tot het eind gedragen worden, zelfs als alle hulp teruggetrokken lijkt te worden, ik moet in de boezem van de Nacht blijven en zonder kompas lopen, zonder bakenlicht, zonder innerlijke gids.

Ik zal zelfs niet om Uw genade smeken, want wat U voor me wil, wil ik ook. Al mijn energie is enkel in spanning om vooruit te gaan, altijd stap voor stap vooruit te gaan, ondanks de diepte van de duisternis, ondanks de obstakels van de weg, en wat er ook komt, O Heer, met een fervente en onveranderlijke liefde wordt Uw beslissing verwelkomd. Zelfs, wanneer U vindt, dat het instrument ongeschikt is om U te dienen, behoort het instrument niet meer tot zichzelf, het is het Uwe; Gij kunt het vernietigen of het vergroten, het bestaat niet in zichzelf, het wil niets, het kan niets doen zonder U.

*Maart 8, 1915**

VOOR het grootste gedeelte is de conditie er een van kalme en diepzinnige gelijkmoedigheid; het wezen voelt noch verlangen, noch afkeer, noch enthousiasme, noch depressie, noch vreugde, noch verdriet. Het beschouwt leven als een spektakel, waarin het alleen een klein deel heeft; het neemt zijn acties en reacties, conflicten en krachten waar als dingen, die tegelijk behoren bij zijn eigen bestaan, dat de kleine persoonlijkheid aan alle kanten overstroomt en toch voor die persoonlijkheid helemaal vreemd en ver weg zijn.

Maar van tijd tot tijd passeert een grote adem, een grote adem van verdriet, van een gekwelde isolatie, van spirituele armoede, --- men zou bijna kunnen zeggen, het wanhopige appèl van de Aarde, die verlaten is door het Goddelijke. Het is een pijn, die zo stil is als dat het wreed is, een onderworpen verdriet, zonder opstand, zonder enige verlangen om het te voorkomen of eruit te gaan en vol van een oneindige lieflijkheid, waarin lijden en gelukzaligheid nauw gehuwd zijn, iets, dat oneindig uitgestrekt, groot en diep is, te groot, te diep misschien om door mensen begrepen te worden --- iets, dat in zich het zaad van Morgen bevat.

Lunel: April 19, 1915

EEN dringende behoefte heeft me gedwongen om terug te keren naar deze vertrouweling van mijn zoeken en de inspanningen van mijn ziel.

Alle externe omstandigheden zijn veranderd en geven een platte leugen aan de droom van het ideaal, dat zelfs uitdrukking zocht in materiele activiteiten. Het uur is nog niet gekomen voor vreugdevolle realisaties in uiterlijke fysieke dingen. Het fysieke wezen is nogmaals ondergedompeld in de saaie, monotone nacht, waaraan het zich te haastig wilde onttrekken; en Uw gerealiseerde wil, O Heer van de Waarheid, is gekomen om het geconstrueerde denkvermogen te vertellen: "Je denkt niet, dat dit waar is, en toch *is* het zo." Het denkvermogen heeft gemakkelijk erkend, dat het fout was en heeft zich volledig overgegeven aan alles, dat U wilde. Het vitale wezen is stil en tevreden in alle omstandigheden. Het hele gevoel verblijft in een gelijke en zuivere vrede; het hele wezen wordt overstroomd met Uw uitgestrekte, eeuwige licht; Uw liefde doordringt en bezielt het. En toch is de indruk, dat uiterlijke feiten een valsheid zijn, nog niet weggewist en het lichaam is, ondanks haar onmiskenbare goede wil, zo diep door elkaar geschud, dat het niet in staat is om haar equilibrium en gezondheid terug te krijgen.

Het hele aardse leven van dit wezen, van juist het begin tot het huidige moment, geeft het de indruk van een onwerkelijke droom, ver weg ervan, terwijl het er bijna geen contact mee heeft; dit hele uiterlijke mechanisme is nu alleen een machine, die het beweegt, want zo is de wil van zijn centrale Werkelijkheid, maar het is er niet langer in geïnteresseerd, misschien soms zelfs minder dan het naburige mechanisme of zelfs het onbekende mechanisme, dat het product zal zijn van de aarde van morgen. Maar deze aarde zelf is er vreemd voor en omdat het voor niets anders gewaar is dan de Eeuwige Stilte, lijkt al het leven, dat een vorm heeft, ver weg en er bijna onwerkelijk ervoor; het lijkt er vreemd voor, dat iemand iets zou kunnen verlangen, omdat het niet bestaat, of een ding boven de andere prefereren, omdat geen van beide er is. Maar tegelijkertijd ziet het niet, waarom het bezwaar zou maken tegen enige actie, wat het dan ook mag zijn, omdat alle acties even onwerkelijk zijn, en het voelt de noodzaak niet om te vluchten van een wereld, die niet bestaat en geen last kan zijn, omdat haar bestaan zo onbestaand is.

Dit alles geeft het gevoel van een soort leegte, vol van licht, vrede, immensiteit, dat alle vorm en alle definitie ontwijkt. Het is de Nul, maar een Nul, die werkelijk is en eeuwig kan duren, want het is, zelfs, wanneer het de perfecte immensiteit heeft van dat, wat niet is. . . . Arme woorden, die proberen te zeggen, wat de stilte zelf niet kan uitdrukken.

De conditie, die zichzelf zo probeert te definiëren in onhandige termen, vestigde zich geleidelijk enige weken geleden, en iedere voorbijgaande dag

vestigt het zich definitiever, dieper, meer onherstelbaar, zagezegd. Zonder het gewild te hebben, ernaar gezocht te hebben of het verlangd te hebben, zinkt het wezen er steeds dieper in, verliest ook geleidelijk het bewustzijn van zichzelf in een Bewustzijn, dat niet langer individueel is en wiens onbeweegbaarheid niet uit te drukken is --- een Bewustzijn, waarvan het niet langer mogelijk is om zichzelf te onderscheiden.

Mei 24, 1915

OP een dag, O Heer, leerde Gij mijn denkvermogen, dat het volledig kon handelen als een instrument van manifestatie van Uw goddelijke waarheid, als een intermediair van Uw eeuwige wil, zonder beperkt te zijn in zijn realiserende constructies door het nauwe gebied van mogelijkheden van het externe wezen. Tot dan had dit denkvermogen, behalve erg zeldzaam, de gewoonte om alleen uit zijn stomme extase te kome, zijn stille contemplatie voor Uw onuitsprekelijke oneindigheid, om zijn inspanning te concentreren op het centrum van actie, dat vertegenwoordigd werd door het externe wezen; en dit was een soort binding binnen een te nauw raamwerk; er was een contradictie tussen de vermogens van mentale realisatie en het instrument, waardoor zij streefden om hun uitweg te vinden; het meest onmiddellijke resultaat was de verspilling en beperking van mentale energieën, die, omdat ze geen enkele bevrediging vonden in de actie, nogal natuurlijk terugkeerden om zich te versmelten in Uw eeuwigheid.

Plotseling maakte U een einde aan deze wanorde; Gij bevrijdde het denkvermogen van zijn laatste belemmeringen; Gij leerde het om vrijelijk actief te zijn in alle vormen en niet langer exclusief door diegene, die het tot dan beschouwde als zijn eigen, dat is, als zijn natuurlijke middel van uitdrukking.

Het vitale wezen had zich deze bevrijding al lang geleden gerealiseerd, en wist, hoe te genieten van de overvloed aan gewaarwordingen en emoties in alle vormen, die in staat waren om het leven te manifesteren. Maar het mentale wezen had nog niet geleerd, hoe het bewust alle levens zonder onderscheid kon bezielen, organiseren en verlichten. Gij hebt alle barrières weggebroken, Gij opende de deuren ervoor van Uw oneindige manifestatie.

Binnen enkele dagen was de nieuwe verovering tot stand gebracht, geaffirmeerd. En wat Gij verwachtte van het centrum van bewustzijn, dat heden vertegenwoordigd wordt op aarde door mijn hele wezen, werd er helder voor: het leven te zijn in alle materiele vormen, terwijl het denken dit leven organiseert en gebruikt in alle vormen, de liefde, die alle verscheidene elementen van dit denken verwijdt, verlicht, intensiveert, verenigt en aldus door een totale identificatie met de gemanifesteerde wereld in staat is om met vol vermogen tussenbeide te komen in zijn transformaties.

Aan de andere kant, om door een perfecte overgave aan het Allerhoogste Principe gewaar te worden van de Waarheid en de eeuwige Wil, die het manifesteert. Door deze identificatie de trouwe dienaar geworden en zekere intermediair van de goddelijke Wil, en terwijl deze bewuste identificatie zich verenigt met het Principe tot de bewuste identificatie met zijn worden, om bewust de liefde, het denkvermogen en het leven van het worden te vormen en modelleren in overeenstemming met de Wet van de Waarheid van het Principe.

Zo kan het individuele wezen de bewuste mediator zijn tussen de absolute Waarheid en het gemanifesteerde universum en tussenbeide komen in de langzame, onzekere mars van de Yoga van de Natuur om het de snelheid, intensiteit en zekerheid te geven van de goddelijke Yoga.

Dit is, hoe in zekere perioden het volledige aardse leven op wonderbaarlijke wijze stadia lijkt over te steken, die op andere tijden duizenden jaren nodig zou hebben om door te trekken.

Op dit moment, O Heer, is de toestand van perfecte en bewuste overgave, zover als ik het kan vertellen, constant, onveranderbaar achter iedere handeling, ieder moment van het denkvermogen, het vitale of het lichaam. Deze onverstoorbare kalmte, deze diepe, vredevolle, onveranderlijke zaligheid, die me nooit verlaten --- zijn zij hier geen bewijs van?

Passieve en ontvankelijke identificatie met het leven, het denken en de liefde in alle gemanifesteerde vormen is een tot stand gebracht feit, klaarblijkelijk de onvermijdelijke consequentie van overgave aan de zuivere Waarheid.

Maar de momenten, dat het bewustzijn effectief het leven wordt, dat alle materiele vormen bezielt en vormt, de intelligentie, die het leven organiseert, en de liefde, die de intelligentie verlicht, op een actieve en bewuste manier, tegelijk in de totaliteit en het kleinste detail, met een besef van oneindige overvloed en precieze vermogens --- deze momenten worden nog onderbroken, ofschoon zij frequenter en langduriger worden.

In deze momenten zijn de twee bewustzijnen gelijktijdig en fuseren in een enkel, bijna onbeschrijflijk, onuitsprekelijk bewustzijn, waarin de Onuitsprekelijke Eeuwigheid en de Eeuwige Beweging verenigd zijn. In deze momenten begint het huidige werk tot stand gebracht te worden.

Marsillargues: Juli 31, 1915

ZOU ik, die de rol speelt van een dienaar, een instrument, me op U richten, O Heer en een loflied van adoratie aan U adresseren? Zou ik, terwijl ik mijzelf identificeer met U in de eeuwige Werkelijkheid en oneindige Zaligheid, met mensen spreken over de vrede en vreugde, die zij niet kennen? . . . De twee attitudes zijn gelijktijdig, de twee bewustzijn parallel, en in deze dichtbije en onoplosbare vereniging ligt de Overvloed.

De hemelen zijn definitief veroverd en niets en niemand zou het vermogen kunnen hebben om ze van me af te worstelen. Maar de verovering van de aarde moet nog gedaan worden; het wordt gekarnd in juist het hart van de beroering; en zelfs wanneer verworven zal het alleen nog een relatieve zijn; de victories in deze wereld zijn alleen stadia, die progressief leiden naar glorieuzere victories; en wat Uw Wil mijn denkvermogen laat bevatten als het doel, dat bereikt moet worden, de verovering, die gerealiseerd moet worden, is alleen een element van Uw eeuwige plan; maar in de perfecte vereniging ben ik dit plan en deze Wil, en ik proef de allerhoogste zaligheid van het oneindige, zelfs, terwijl ik vurig speel met precisie en energie in de wereld van verdeling, het speciale deel, dat U me toevertrouwd heeft.

Uw vermogen in me is als een levende bron, sterk en overvloedig, rommelend achter de rotsen, en verzamelt zijn energieën om de obstakels af te breken en vrijelijk in het open te gutsen, zijn wateren over de vlakke te gieten om het vruchtbaar te maken. Wanneer zal het uur van deze verschijning komen? Wanneer het moment arriveert, zal het vooruit barsten, en tijd is niets in de Eeuwigheid. Maar welke woorden kunnen de immensiteit beschrijven van de vreugde, die gebracht wordt door deze innerlijke accumulatie, deze diepe concentratie, van alle krachten, die onderworpen zijn aan de manifestatie van Uw Wil van morgen, die zich voorbereiden om over de wereld uit te breken, die alles verdrinken in hun soevereine vloed, dat nog weerstand biedt aan het willen om de uitdrukking te zijn van Uw wil van gisteren, om zo bezit te nemen van de aarde in Uw Naam en het aan U te offeren als een completer beeld van Uzelf.

Gij hebt gezegd, dat de aarde zou sterven, en het zal sterven aan haar oude onwetendheid.

Gij hebt gezegd, dat de aarde zou leven, en het zal leven in de vernieuwing van Uw Vermogen.

Welke woorden zullen ooit de pracht vertellen van Uw Wet en de grootsheid van Uw Glorie? Welke woorden zullen de perfectie uitdrukken van Uw Bewustzijn en de oneindige zaligheid van Uw Liefde?

Welke woorden zullen Uw onuitsprekelijke Vrede zingen en majesteit vieren van Uw Stilte en de grandeur van Uw al-krachtige Waarheid?

Het hele gemanifesteerde universum is niet toereikend om Uw pracht uit te spreken en Uw wonderen vertellen, en in de eeuwigheid van de tijd probeert het dit steeds meer, steeds beter, eeuwig te doen.

Parijs: November 2, 1915

(Na enkele momenten doorgebracht in het arrangeren van bekende objecten)

Zoals een sterke bries over de zee gaat en haar talloze golven kroont met schuim, zo ging een grote adem over het geheugen en ontwaakte de veelvuldigheid van zijn herinneringen. Intens, complex, bevolkt leefde het verleden weer in een flits, terwijl het niets verloren had van zijn smaak, zijn rijkdom,.

Toen werd het hele wezen opgetild in een grote golf van adoratie, en terwijl het al zijn herinnering verzamelde als een overvloedige oogst, plaatste het hen aan Uw voeten, O Heer, als een offer.

Want gedurende zijn leven, zonder het te weten of met enig voorgevoel ervan, was het U, waarnaar het zocht; in al zijn passies, al zijn enthousiasme, al zijn hoop, en desillusies, al zijn lijden en al zijn vreugden, was het U, die het vurige wilde. En nu dat het U gevonden heeft, nu dat het U bezit in een allerhoogste Vrede en Gelukzaligheid, vraagt het zich af, waarom het zoveel gewaarwording en, emoties, ervaringen nodig had om U te ontdekken.

Maar dit alles, dat een strijd was, een onrust, een eeuwigdurende inspanning, is door de soevereine genade van Uw bewuste Aanwezigheid, een onbetaalbaar fortuin geworden, dat het wezen verheugt aan te bieden als een gift aan U. De zuiverende vlam van Uw verlichting heeft het veranderd in kostbare juwelen, die neergelegd worden als een levend brandoffer op het altaar van mijn hart.

Dwalingen zijn stapstenen geworden, de blinde tastende veroveringen. Uw glorie transformeert nederlagen in victories van eeuwigheid, En alle schaduwen zijn gevlucht voor Uw stralende licht.

Gij was het motief en het doel; Gij zijt de werker en het werk.

Het persoonlijke bestaan is een lofzang, die eeuwigdurend herhaald wordt, die het universum opoffert aan Uw onbevattelijke Pracht.

November 7, 1915. 3 a.m.

ZONDER enig uitwendig teken, enige speciale omstandigheid, gingen de momenten zo majestatisch voorbij, in een zo plechtige en innerlijke stilte, een kalmte, die zo diep en uitgestrekt was, dat mijn tranen overvloedig begonnen te stromen. Want de laatste twee dagen leek de aarde gegaan te zijn door een beslissende crisis; het lijkt, dat de grote formidabele wedstrijd tussen materiele weerstanden en spirituele vermogens zijn conclusie nadert, of, in ieder geval, dat een of ander element van kapitaal belangzijn verschijning heeft gemaakt of gaat maken in het spel.

Hoe weinig tellen individuele wezens op dergelijke momenten! Zij zijn als bosjes stro, die weggedragen worden door de voorbijkomende bries, die een moment wervelen boven de grond, alleen om er weer op teruggeworpen te worden en tot stof gereduceerd te worden. En individuele wezens, die zich aldus zo onzeker voelen, zo ontdaan van belang, lijden en kreunen in een pijnlijke doodsangst. Voor hen is het wachten zelf een eeuwigdurende bedreiging, alles spreekt over gevaar en destructie. . . .

Maar wat een grootsheid, wat een soevereine schoonheid liggen in de diepte van deze uiterlijke angst, die helemaal gevormd is door nauw egoïsme; wat een pracht verblijft er binnen dit wachten, dat heilig geworden is door diepe contemplatie, wanneer de muren van de persoonlijke blindheid gevallen zijn en het individuele bewustzijn zijn vlucht genomen heeft in de immensiteit om zich te verenigen met Uw eeuwige bewustzijn.

Deze verdrietige wereld knielt voor U, O Heer, in een stomme smeekbede; Materie neemt gemarteld beschutting aan Uw voeten, haar laatste en enige toevluchtsoord; en smeekt U zo, het adoreert U, U, die het nooit kent, noch begrijpt! Haar gebed stijgt als de schreeuw van een in een laatste kwelling; wat verdwijnt, voelt vaag de mogelijkheid van nogmaals in U leven; de aarde wacht op Uw decreet in een grandioze neerwerping. Luister, luister: haar stem smeekt en roept U aan. . . . Wat zal Uw decreet zijn, wat is Uw uitspraak? O Heer van de Waarheid, deze individuele wereld zegent Uw waarheid, die het nog niet kent, maar die het roept, en die het naleeft met alle vreugdevolle energie van haar levende krachten.

De dood is voorbijgekomen, uitgestrekt en plechtig, en alles was verstild in een religieuze stilte, terwijl het voorbijkwam.

Een supermenselijke schoonheid is verschenen op aarde.

Iets, dat wonderbaarlijker is dan de wonderbaarlijkste zaligheid, heeft een voorsmaak gebracht van zijn Aanwezigheid.

*November 26, 1915**

HET volledige bewustzijn dompelde zich onder in goddelijke contemplatie, het hele wezen verheugde zich in een allerhoogste en uitgestrektere gelukzaligheid.

Toen werd het fysieke lichaam gegrepen, eerst in haar lagere leden en vervolgens het geheel ervan, door een heilige trilling, die alle persoonlijke beperkingen beetje bij beetje weg liet vallen, zelfs in de meest materiele gewaarwording. Het wezen groeide progressief, methodisch in grootsheid, en brak iedere barrière af, verbrijzelde ieder obstakel, zodat het een kracht zou kunnen bevatten en manifesteren en een vermogen, dat onophoudelijk toenam in immensiteit en intensiteit. Het was een progressieve verwijding van de cellen, totdat er een volledige identificatie was met de aarde: het lichaam van het ontwaakte bewustzijn was de aardse globe, die harmonieus beweegt in de etherische ruimte. En het bewustzijn wist, dat zijn globale lichaam zo bewoog in de armen van het universele Wezen, en het zichzelf gaf, zichzelf Eraan achterliet in een extase van vredevolle zaligheid. Toen voelde het, dat haar lichaam geabsorbeerd was in het lichaam van het universum en er een mee; het bewustzijn werd het bewustzijn van het universum, onbeweeglijk in zijn totaliteit, oneindig bewegend in zijn interne complexiteit. Het bewustzijn van het universum sprong naar het Goddelijke in een vurige aspiratie, een perfecte overgave, en het zag in de pracht van het vlekkeloze Licht het stralende Wezen staan op een veelkoppige slang, wiens lichaam zich oneindig kromde rond het universum. Het Wezen beheerste en schiep in een eeuwig gebaar van triomf in een en dezelfde tijd de slang en het universum, dat uit hem voortkwam; recht op de slang domineerde hij het met al zijn victorieuze macht, en hetzelfde gebaar, dat de hydra verpletterde, die het universum omhulde, gaf het eeuwige geboorte. Toen werd het bewustzijn dit Wezen en nam waar, dat zijn vorm nogmaals veranderde; het was geabsorbeerd in iets, dat niet langer een vorm was en toch alle vormen bevatte, iets, dat onveranderlijk ziet, --- het Oog, de Getuige. En wat Het ziet, is. Toen verdween dit laatste overblijfsel van de vorm en het bewustzijn zelf werd geabsorbeerd in het Onuitsprekelijke.

De terugkeer naar het bewustzijn van het individuele lichaam vond erg langzaam plaats in een constante en onveranderlijke pracht van Licht en Vermogen en Gelukzaligheid en Adoratie, door successieve gradaties, maar direct zonder weer door de universele en aardse vormen te gaan. En het was, alsof de bescheiden lichamelijke vorm de directe en onmiddellijke bekleding geworden was, zonder enige intermediair, van de allerhoogste en eeuwige Getuige.¹

¹ Dit is een brief, die Moeder zond aan Sri Aurobindo en waarop hij antwoordde op 31-12-1915 als volgt:

De ervaring, die je hebt beschreven is Vedisch in de werkelijke zin, ofschoon niet een, die gemakkelijk herkend zou worden door de moderne systemen van Yoga, die zichzelf Vedisch noemen. Het is de vereniging van de "Aarde" van de Veda en de Purana met het goddelijke Principe, een aarde, waarvan

gezegd wordt, dat het boven onze aarde is, dat wil zeggen, het fysieke wezen en het bewustzijn, waarvan de wereld en het lichaam alleen beelden zijn. Maar de moderne Yoga's erkennen de mogelijkheid bijna niet van een materiele vereniging met het Goddelijke.

Januari 15, 1916

O GIJ, die ik mijn God mag noemen, Gij, die de persoonlijke vorm is van de Transcendente Eeuwige, de Oorzaak, Bron en Werkelijkheid van mijn individuele wezen, Gij, die door de eeuwen en millennia langzaam en subtiel deze Materie gekneet heeft, zodat het op een dag bewust geïdentificeerd met U zou kunnen worden en niets anders zijn dan U; O Gij, die aan me verschenen is in al Uw goddelijke pracht --- dit individuele wezen offert in al zijn complexiteit zichzelf aan U in een handeling van allerhoogste adoratie; het aspireert in zijn volledigheid om met U geïdentificeerd te worden, om Uzelf te zijn, eeuwig U, voor altijd versmolten in Uw Werkelijkheid. Maar is het er klaar voor? Is Uw werk volledig tot stand gebracht? Is erin niet langer enige schaduw, onwetendheid, of beperking? Kunt U er uiteindelijk definitief bezit van nemen en het in de subliemste, meest integrale transformatie voor altijd bevrijden van de wereld van Onwetendheid en het laten leven in de wereld van de Waarheid?

Of Gij zijt eerder mijzelf, afgestoten van alle dwaling en beperking. Ben ik integraal dit ware wezen geworden in alle atomen van mijn wezen? Zult Gij een overweldigende transformatie tot stand brengen, of zal het nog een langzame actie zijn, waarin cel na cel ontworsteld moet worden aan zijn duisternis en zijn beperkingen? . . .

Gij zijt de Soeverein, klaar om bezit te nemen van Uw koninkrijk; vindt Gij Uw koninkrijk niet klaar genoeg voor U om het definitief te verbinden aan Uzelf en er geïntegreerd mee te worden?

Zal het grote wonder van integrale Goddelijke Leven in het individu eindelijk tot stand gebracht worden?

Januari 22, 1916

GIJ heeft volledig bezit genomen van dit miserabele instrument en wanneer het nog niet genoeg vervolmaakt is voor U om zijn transformatie, zijn transmutatie te completeren, zijt Gij aan het werk in ieder van zijn cellen om het te kneden en het soepel te maken en het te verlichten, en in het hele wezen om het te arrangeren, organiseren en het te harmoniseren. Alles is in beweging, alles verandert; Uw goddelijke actie maakt zichzelf gevoeld als een onuitsprekelijke bron van een zuiverend vuur, dat circuleert door alle atomen. En deze stromende bron heeft in het wezen een extase gebracht, die wonderbaarlijker is dan het ooit eerder had gevoeld: aldus antwoordt er op Uw actie hier de aspiratie van dat, waarop U werkt en de aspiratie is des te vuriger, omdat het instrument zichzelf gezien heeft, zoals het werkelijk is, in al zijn gebrek.

O Heer, ik smee U, versnel de gezegende dag, wanneer het goddelijke wonder tot stand gebracht zal worden, versnel de dag van de realisatie van het Goddelijke op aarde.

Januari 23, 1916

O GIJ, goddelijke inwoner van deze grove vorm, Gij ziet, dat het een massa beperkingen is: wilt Gij al deze beperkingen niet verbreken, zodat het deel zou kunnen nemen in Uw oneindigheid? Gij ziet, dat het vol obscuriteiten is: wilt Gij deze duisternis niet oplossen met Uw stralende licht, zodat het kan deelnemen aan Uw helderheid? Gij ziet, dat het belast wordt met onwetende onzuiverheden: wilt Gij al deze onzuiverheden niet consumeren met Uw verslindende vuur van liefde, zodat het wezen in zijn integraliteit nu een zou kunnen worden in al het bewustzijn met U?

Vindt U niet, dat deze sombere en verdrietige ervaring van egoïstische afgescheidenheid lang genoeg geduurd heeft voor de aarde en de mensheid? Heeft het uur niet geslagen in het universum om deze fase van ontwikkeling door een andere te vervangen, die gedomineerd wordt door het zuivere en uitgestrekte bewustzijn van Uw Eenheid?

Mijn invocatie stijgt op ieder moment onophoudelijk naar U, en ik roep U: Heer, O Heer, neem bezit van Uw Koninkrijk, verlicht het met Uw eeuwige Aanwezigheid, maak een eind aan de wrede fout, waarin het leeft, terwijl het gelooft, dat het afgescheiden is van U, terwijl het in werkelijk en essentie Uzelf is.

Breek, breek de laatste weerstanden af, consumeer de laatste onzuiverheden, blaas dit wezen op, wanneer het nodig is, maar laat het getransfigureerd worden!

Tokio: Juni 7, 1916

LANGE maanden zijn voorbijgegaan, waarin niets gezegd kon worden, want het was een periode van transitie, van overgaan van een evenwicht naar een andere, die uitgestrekter en vollediger is. De uiterlijke omstandigheden waren veelvuldig en nieuw, alsof het wezen veel percepties en observaties bijeen moest brengen om een extensievere en complexere basis aan zijn ervaring te geven. Maar, omdat het volledig ondergedompeld was binnen deze ervaring, had het niet het noodzakelijke perspectief om het als geheel te zien, om te weten, wat het was en boven alles waar het naar leidde.

Plotseling, op de vijfde van Juni, werd de sluier verscheurd, en was er licht in mijn bewustzijn.

Toen ik U contempleerde in Uw individuele vorm, O Heer van eeuwigheid, en U smeekte om bezit te nemen van Uw koninkrijk van het vlees, zette Gij deze vitale vorm weer in beweging, in activiteit, die, voor de noodzaak van ontwikkeling en vereniging, gedurende jaren geleefd had in een passiviteit, die ontvankelijk was en harmonieus, maar vreemd voor alle actieve manifestatie van Uw wil.

Deze terugkeer naar activiteit bedoelde een volledige nieuwe aanpassing van het vitale instrument, want haar natuurlijke tendens is altijd om actie te hervatten met haar oude gewoonten en methoden. Deze periode van aanpassing was lang, pijnlijk, soms obscuur, ofschoon erachter de perceptie van Uw Aanwezigheid en volmaakte overgave aan Uw Wet onveranderlijk waren en nogal sterk bewust van enige verstoring om het wezen te schudden.

Geleidelijk werd het vitale wezen gewend om harmonie te vinden in de intense actie, zoals het had in passieve overgave. En toen deze harmonie eenmaal voldoende gevestigd was, was er weer licht in alle delen van het wezen, en het bewustzijn van wat gebeurd was, werd volledig.

Nu heeft het vitale wezen in het hart van de actie de perceptie ontdekt van Oneindigheid en Eeuwigheid. Het kan Uw Allerhoogste Schoonheid waarnemen en het leven in alle gewaarwordingen en alle vormen. Zelfs in iedere gewaarwording, uitgebreid, actief, volledig ontwikkeld om tegelijkertijd tegengestelde gewaarwordingen te voelen, neemt het U altijd waar.

Het is niet ongewaar, echter, dat dit alleen een stadium is, en buigt voor U in een diepzinnige adoratie en vertelt U: "Heer, Gij hebt Uw instrument weer opgenomen en gewild om het voor actie te gebruiken. Het instrument kent zijn onvolmaaktheid en onzuiverheid en smeekt Uw genade om het te perfectioneren en zuiveren, zodat het, dag na dag, door een progressieve verdwijning van al

haar voorkeuren en beperkingen, in staat zou kunnen zijn om U integraler te manifesteren.”

November 28, 1916

GIJ liet mij dit kinderlijke gebrabbel nogmaals lezen, want het zijn onhandige pogingen tot uitdrukking van een denkvermogen, dat nog in zijn kindertijd is en dit alles leek me te ver, erg veraf, gekleed in de charme en zuiverheid van de ervaringen van een verborgen en enthousiaste kindertijd. En toch ben ik voor U, O eeuwige Heer, niet ouder geworden en heb geen enkele vooruitgang gemaakt; de expressie van vandaag zal niet beter zijn dan die van die vroege dagen. Het denkvermogen is nog zo armoedig en onhandig als eerst. En wat zou het kunnen hebben om uit te drukken, dat zo opmerkelijk is? Geen sensationele ervaring: alle ervaringen lijken nu eenvoudig en natuurlijk. Geen krachtig of exceptioneel idee, geen van die ideeën, die men met de vreugde van ontdekking vult: alle ideeën, welke vorm zij ook aan zouden kunnen nemen, lijken nu oude bekenden, die men amicaal groet in het voorbijgaan, maar van wie men niets nieuws ontvangt. Geen scrupuleuze en gedetailleerde psychologische analyse, die een nog niet onderzochte innerlijke inham blootlegt: interne complicaties bestaan niet langer in zichzelf; zij zijn trouwe en ongedeelde reflecties van alle omgevende psychologische bewegingen; en om te beschrijven, wat gaande is in het wezen zou tegelijkertijd zo gecompliceerd als monotoon zijn om de wereld te beschrijven in haar bijna exclusief onderbewust tasten en omzwervingen.

Armoede, armoede! Gij hebt me geplaatst in een dorre en bare woestijn en toch is deze woestijn lieflijk voor me, zoals alles, dat van U komt, O Heer. In deze saaie en bleke grijsheid, in dit schemerige asgrouwe licht proef ik de smaak van de oneindige ruimten: de zuivere bries van de open zeeën, de krachtige adem van de vrije hoogten vult constant mijn hart en dringt mijn leven binnen; alle barrières in me en om me heen zijn gevallen, en ik voel als een vogel, die zijn vleugels opent voor een onbeperkte vlucht. Maar de vogel blijft neergestreken op een rots, zijn vleugels uitgespreid tegen de grijze, wollige hemel, wachtend om omhoog te zweven, op de komst van iets, dat het verwacht, maar niet weet, wat het is. Omdat het niet langer enige kettingen heeft om zijn vlucht te beteugelen, droomt het niet langer om weg te vliegen. Bewust van zijn vrijheid, geniet het er niet van, en blijft als de anderen, onder de anderen, neergestreken op de grond in het midden van de duistere en dichte mist.

December 4, 1916

OMDAT Gij het toegestaan heeft, O Heer, ben ik nogmaals begonnen om dagelijks naar U toe te komen, terwijl ik mezelf bevrijd voor enkele korte momenten van een activiteit, waarvan ik de volledige relativiteit ken, zelfs, wanneer ik er bij betrokken ben. Gij had me terug gedompeld in actie en het gewone bewustzijn, en nu schenkt U me de mogelijkheid om regelmatig weer mijn vlucht te nemen naar U, om een tijd te zweven in de onveranderlijke Stilte en het eeuwige Bewustzijn.

Gij hebt gewild, O Heer, dat het wezen wijder en rijker zou moeten worden. Het zou zo niet kunnen doen zonder nogmaals, tenminste gedeeltelijk en tijdelijk, binnen te gaan in de onwetendheid en obscuriteit.

Deze onwetendheid en obscuriteit, die het nu aan Uw voeten komt leggen als de nederigste van alle beproevingen. Ik zal U niet vragen om constant het Bewustzijn aan me op te leggen, dat U me in deze momenten van vredevolle en zuivere vereniging schenkt. Ik zal U alleen vragen om deze momenten nog vredevoller en zuiverder te maken, om het bewustzijn steeds meer te versterken en te verlichten, zodat het naar zijn dagelijkse taak zou kunnen terugkeren met hernieuwde kracht en kennis.

Gij herinnert me door deze korte momenten van extatische identificatie, dat U me het vermogen geschonken heeft om me bewust met U te verenigen. En de goddelijke harmonie vangt het volledige wezen.

Maar de geluiden verzamelen zich in het hoofd als achter een sluier en er vloeien geen woorden uit de pen vandaag.

December 5, 1916

GIJ hebt me de genade geschonken van Uw rust, waarin alle individuele beperkingen opgelost worden, waarin een in allen is en, nog duidelijker, alles is in zichzelf. Maar het denkvermogen, dat opgegaan is in deze goddelijke extase, kan nog geen enkel vermogen van expressie vinden.

(Feitelijke notitie van de ervaring)

“Keer je naar de aarde.” Het gebruikelijke bevel werd gehoord in de stilte van de onveranderlijke identificatie. Toen werd het bewustzijn dat van de Ene in allen. “Overal en in al degenen, in wie gij de Ene kan zien, daar zal het bewustzijn ontwaken van identiteit met het Goddelijke. Kijk. . .” Het was een Japanse straat, die briljant verlicht was door mooie lantaarns, die pittoresk versierd waren met levendige kleuren. En terwijl geleidelijk dat, wat bewust was, de straat afgang, verscheen het Goddelijke zichtbaar in iedereen en alles. Een van de lichtgebouwde huizen werd transparant en openbaarde een vrouw, die gezeten was op een tatami in een weelderige violette kimono, geborduurd met goud en heldere kleuren. De vrouw was mooi en moet tussen vijfendertig en veertig geweest zijn. Zij speelde op een gouden samisen. Aan haar voeten lag een klein kind. En in de vrouw was het Goddelijke ook zichtbaar.

December 7, 1916

HEER, ik zou in waarheid kunnen zeggen, dat ik noch Yoga heb, noch enige deugden, want ik ben volledig afgestoten van dat, wat de glorie samenstelt van al diegenen, die U willen dienen. Klaarblijkelijk is mijn leven zo gewoon en banaal als het kan zijn; en wat is het inwendig? Niets dan een rustige kalmte zonder enige variatie of veranderingen; de kalmte van iets, dat zich gerealiseerd heeft en niet langer zichzelf zoekt, dat niet langer iets verwacht van het leven en dingen, dat handelt zonder te rekenen op enig profijt, dat volmaakt weet, dat deze actie niet bij zich hoort, op welke manier dan ook, noch in zijn aandrang, noch in zijn resultaat; dat wil, terwijl het gewaar is, dat alleen de allerhoogste Wil in hem wil; een kalmte, die helemaal gemaakt is van een onbetwistbare zekerheid, een objectloze kennis, een oorzaakloze vreugde, een zelf-bestaande toestand van bewustzijn, die niet langer bij de tijd hoort. Het is een onbeweeglijkheid, die beweegt in het domein van het externe leven, terwijl het er toch niet bij behoort of probeert om eruit te ontsnappen. Ik hoop op niets, verwacht niets, verlang niets, aspireer naar niets en boven alles ben ik niets; en toch is er een kalm, onvermengd geluk gekomen, een geluk, dat niet gewaar is van zichzelf, dat niet naar zijn eigen wezen hoeft te kijken, om te verblijven in het huis van dit lichaam. Dit geluk bent U, O Heer, en deze kalmte bent U, Heer, want dit zijn geen menselijke eigenschappen en mensen's zintuigen kunnen hen noch waarderen, noch ervan genieten. Dus bent U het, O Heer, die in dit lichaam verblijft, en daarom lijkt deze lichamelijke verblijfplaats zo armoedig en kleurloos voor een zo wonderbaarlijke bewoner.

December 8, 1916

DIT was onze conversatie vandaag in de morgen, O Heer:

Gij ontwaakte het vitale wezen met de toverstaf van Uw aandrang en zei ertegen: "Ontwaak, span de boog van je wil, want het uur van actie zal spoedig komen." Plotseling ontwaakt stond het vitale wezen op, strekte zichzelf en schudde de stof af van haar lange verdoofdheid; vanuit de elasticiteit van haar ledematen realiseerde het, dat het nog energiek was en geschikt voor actie. En met een vurig vertrouwen antwoordde het op de soevereine roep: "Hier ben ik, wat wilt U van me, O Heer?" Maar voordat een ander woord uitgebracht kon worden, kwam op zijn beurt het denkvermogen tussenbeide en sprak, nadat het gebogen had voor de Meester als een teken van gehoorzaamheid, aldus tot hem: "Gij weet, O Heer, dat ik aan U overgegeven ben en dat ik mijn best doe om trouw te zijn en een zuivere intermediair van Uw allerhoogste Wil. Maar wanneer ik mijn blik op de aarde richt, zie ik, dat hoe groot mensen ook zouden kunnen zijn, hun gebied van actie altijd verschrikkelijk beperkt is. Een man, die in zijn denkvermogen en zelfs in zijn vitale wezen zo uitgestrekt is als het universum of tenminste zo uitgestrekt als de aarde, wordt, zo gauw als hij begint te handelen, ingesloten in de nauwe grenzen van de materiele actie, erg beperkt in zijn gebied en resultaten. Of hij nu de oprichter is van een religie of een politieke hervormer, hij die handelt, wordt een kleinzielige kleine steen in algemene bouwwerk, een korrel zand in het immense duin van menselijke activiteiten. Dus ik zie geen enkele realiseerbare actie, die waard is voor de hele wezen's concentratie erop en het het doeleinde van het bestaan te maken. Het vitale wezen verheerlijkt zich in avontuur; maar zou het toegestaan moeten worden om zich te werpen in een of ander betreuenswaardig avontuur, dat onwaardig is voor een instrument, dat bewust is van Uw Aanwezigheid?" --- "Vrees niets," was het antwoord. "Het zal het vitale wezen niet worden toegestaan om zichzelf in beweging te brengen, het zal niet van u gevraagd worden om alle inspanning in te zetten van uw organiserende faculteiten, behalve wanneer de voorgestelde actie uitgestrekt en volledig genoeg is om de kwaliteiten van het wezen te werk te stellen. Wat deze actie precies zal zijn, zal u weten, wanneer het naar u toe komt. Maar ik waarschuw u zelfs nu, zodat u voorbereid zou kunnen zijn om het niet te weigeren. Ik waarschuw u zowel u als het vitale wezen, dat de tijd voor het kleine, kalme, uniforme en vredevolle leven voorbij zal zijn. Er zal inspanning, gevaar, het onvoorziene, de zekerheid zijn, maar ook de intensiteit. Gij werd gemaakt voor deze rol. Na gedurende lange jaren geaccepteerd te hebben om het volledig te vergeten, omdat de tijd nog niet gekomen was en gij ook nog niet klaar was, ontwaak nu tot het bewustzijn, dat dit inderdaad uw ware rol is, dat u hiervoor geschapen werd."

Het vitale wezen was het eerste om te ontwaken tot het bewustzijn en met het enthousiasme, dat er natuurlijk voor was, riep het uit: "Ik ben klaar, O Heer."

Gij kunt op mij rekenen!” Het denkvermogen, dat zwakker was en meer timide, ofschoon ook dociel, voegde toe: “Wat Gij wil, wil ik. Gij weet het beste, O Heer, dat ik volledig aan U toebehoort. Maar zal ik in staat zijn om de taak aan te kunnen, zal ik in staat zijn om te organiseren, waarvoor het vitale wezen de capaciteit heeft om te realiseren?”--- “Ik werk op het moment eraan om u voor te bereiden; daarom ondergaat u een discipline van plasticiteit en verrijking. Maak je nergens zorgen over: vermogen komt met de behoefte. Niet omdat u beperkt bent geweest, zelfs als het vitale wezen, tot erg kleine activiteiten in de tijd, toen dit nuttig was, om dingen toe te staan, die voorbereid moesten worden in de tijd van voorbereiding --- niet hierdoor zeg ik, dat gij niet in staat bent om buiten deze kleinheden te leven in een gebied van actie, dat overeenstemt met uw ware statuur. Ik heb u aangesteld vanuit alle eeuwigheid om mijn exceptionele vertegenwoordiger te zijn op aarde, niet alleen onzichtbaar, op een verbogen manier, maar ook openlijk voor de ogen van alle mensen. En waarvoor gij geschapen werd om te zijn, zal je zijn.”

Zoals altijd, Heer, omhulde, toen de stem van de diepten stilviel, Uw sublieme en al-krachtige zegening me volledig.

En gedurende een moment waren de Meester en het instrument maar een: de eeuwige, oneindige Unieke.

December 9, 1916

NU, een lange tijd, nadat ik uit mijn contemplatie gekomen was, realiseer ik me, wat het was.

Ik ging deze avond nogmaals die toestand binnen, waarin het bewustzijn verspreid is in een veelvuldigheid van verschillende elementen, centra van bewustzijn, zowel individueel als collectief, om daar een zekere actie uit te voeren of eerder zoveel acties als deze elementen bevatten.

Met flitsen verschijnt een of ander punt plotseling onderscheiden, vervaagt dan en geeft plaats aan een andere. Ieder element van het bewustzijn, dat handelt, is duidelijk bewust van zijn actie; maar een bewustzijn van het geheel lijkt zowel onmogelijk door de extreme complexiteit, die het met zich mee zou brengen als nutteloos voor de tot stand bringing van het werk zelf.

December 10, 1916

ZEKERE klaarblijkelijke zwakheden zijn soms nuttiger voor U voor Uw werk, O Heer, dan een te voor de hand liggende perfectie. Een manifeste perfectie kijkt alleen het mogelijke voorrecht te zijn van iemand, die zich zowel uit de wereld als uit het werk van de wereld teruggetrokken heeft. Maar voor hem, die Gij gekozen hebt als een van Uw werkers op aarde, zie ik duidelijk, dat zekere zwakheden, onvolmaaktheden (mits zij alleen ogenschijnlijk zijn en niet werkelijk), in Uw ogen nuttiger zijn, en vandaar perfecter dan perfectie zelf. En om afstand te doen van perfectie in zijn klaarblijkelijke vorm is een deel van een integrale verzaking van de onwetendheid van het gescheiden zelf.

Geeft U me daarom, O Heer, zo zeldzaam de extase van complete identificatie en het perfecte bewustzijn?

Ik was eerder door U verwend: Gij liet me zo constant in Uw Aanwezigheid leven. . . . Maar nu lijkt het, dat U me zou leren om de onveranderlijke zaligheid zelfs in de duisternis te kennen, en geen enkele voorkeur te hebben voor ofwel bewustzijn of onbewustheid.

Om voorbij alle verlangen ondergedompeld te worden in de conditie van diegenen, die door verlangen leven . . . vreemd!

Maar het vreemdste is, dat dit me volstrekt kalm, vredig en tevreden laat, en dat ik in deze duisternis een grote kracht zie, en dat in de diepten van de nacht ook sublieme hemelse harmonieën gehoord kunnen worden.

Iedere nieuwe stap in Uw koninkrijk, O Heer, is een nieuwe oorzaak voor verwondering!

December 12, 1916

MIJN denkvermogen was bezorgd, dat het zo voortdurend gericht was op zulke kleinzielige dingen, terwijl het bewoog in een zo nauwe cirkel van praktische en onmiddellijke gedachten.

Het heeft geleerd om U in alles te zien, Heer, en in het minste is het gewaar van U en verheugt zich in U. Maar zelfs, wanneer het zich in U verheerlijkt, en U herkent in de meest futiele dingen en activiteiten, zowel als in het meest uitgestrekte als het nobelste, vraagt het zich af, waarom deze prevaleren over de anderen. Veel keren gedurende deze laatste maanden heeft het geprobeerd om tegen deze tendens te reageren, maar altijd vergeefs; is het, omdat U het zo goed vindt of omdat het niet in staat is om anders te zijn? Het heeft de vraag bij U neergelegd, en zoals altijd kwam U terug met een glimlach om het gerust te stellen; maar het precieze antwoord heeft zich niet laten horen.

Nu worden voor dit denkvermogen de minste dingen een onpeilbaar mysterie, en alles wordt een constant vernieuwde oorzaak voor verwondering.

December 14, 1916

IK GROET U, O Heer, en buig voor U. Maar ik zal niet schrijven, want U heeft me net verteld in antwoord op een vraag over de huidige meditatie: “We hebben een persoonlijke conversatie gehad, die zelfs uw eigen fysieke oren niet zouden moeten horen.”

December 20, 1916

DE dagen zijn stormachtig en verontrust voorbijgegaan voor alle verschijning, maar kalm en sterk in hun werkelijkheid, die Uw goddelijke Wil reflecteert; zij zijn voorbijgegaan, terwijl zij nogmaals alle onverwachte en gevarieerd pracht aanwendden, ontsloten, ontwikkelden van Uw onvermoeibare goddelijke spel. En hoe wonderbaarlijk is het om hiernaar te kijken, wanneer men het oneindige kriskrassen waarneemt van de beweging, die Uw eeuwige wil schept, wanneer men weet, dat dit van alle eeuwigheid is en dat het alleen in onze onvolmaakte faculteiten een ononderbroken successie wordt van feiten, waarin wij de ongemotiveerde en onwetende acteurs zijn. We handelen met de klaarblijkelijke onbewustheid en blindheid van diegenen, die niet weten, en toch weet ik en zelfs, terwijl een acteur ben, ben ik ook een toeschouwer. Maar ik ben nog niet zuiver genoeg voor U om voor mijn ogen de totaliteit te ontsluiten van de effecten en resultaten; ik weet hen alleen partieel en onvolmaakt voor de handeling en het is mij toegestaan om te handelen met de kennis van het "waarom", met een volle verlichting, wat betreft wat U van mij verwacht. Wanneer, O Heer, zal ik deze zuiverheid hebben? Maar ook daarvoor ben ik niet langer ongeduldig en smeed ik niet langer. Ik zie, hoezeer Uw prachten verduisterd en gesluiert zijn in dit miserabele en arme instrument; maar Gij, Gij weet, waarom het zo is; en deze, haar schaduwen en zwakheden, gebruikt U ook voor Uw eeuwige doeleinden.

Mijn ziel is in gebed en buigt neer in liefde voor wat het kan begrijpen en weten van U. Mijn ziel is in gebed en geeft zichzelf zonder reserve aan U in een van die sublieme vurigheden, die culminerend in identificatie. Mijn ziel is in gebed . . . en mijn lichaam ook; en mijn denken is stil in stomme extase.

(Communicatie, die ontvangen is om 5.30 in de avond na de meditatie.)

"Omdat gij op me contempleert, zal ik deze avond met je spreken. Ik zie in je hart een diamant, die omgeven is door een gouden licht. Het is tegelijk zuiver en warm, iets, dat onpersoonlijke liefde zou kunnen manifesteren; maar waarom hou je die schat besloten in die donkere kist, bekleed met diep paars? De buitenste bedekking is van een diep glansloos blauw, een werkelijke mantel van duisternis. Het zou erop lijken, dat je bang bent om je pracht te laten zien. Leer te stralen en vrees de storm niet: de wind draagt ons ver van de kust, maar laat ons over de wereld zien. Zou gij zuinig zijn met uw tederheid? Maar de bron van liefde is oneindig. Ben je bang om verkeerd begrepen te worden? Maar hebt gij een mens gezien, die in staat is om het Goddelijke te begrijpen? Maar waar hebt gij mensen gezien, die in staat waren om het Goddelijke te begrijpen? En wanneer de eeuwige waarheid in u een middel vindt om zich te manifesteren, wat maak je je dan zorgen om de rest? Gij zijt als een pelgrim, die uit het heiligdom komt; terwijl hij op de drempel staat voor de menigte, aarzelt hij om zijn kostbare geheim te openbaren, die van zijn allerhoogste ontdekking. Luister, ik

aarzel ook gedurende dagen, want ik zou zowel mijn preken als het resultaat ervan kunnen voorzien: de onvolmaaktheid van expressie en de nog grotere onvolmaaktheid van begrip. En toch keerde ik terug naar de aarde en de mensen en bracht hen mijn boodschap. Keer terug naar de aarde en de mensen --- is het niet het bevel, dat jij altijd in uw hart hoort? --- in uw hart, want dat draagt een gezegende boodschap voor diegenen, die dorsten naar compassie. Vandaar, dat niets de diamant kan aanvallen. Het is onaantastbaar in zijn perfecte constitutie en de zachte straling, die eruit flitst, kan veel dingen veranderen in het hart van de mensen. Twijfelde jij aan uw vermogen en vreesde uw onwetendheid? Dit is precies, wat je kracht omwikkelt in die donkere mantel van een sterreloze nacht. Gij aarzelt en beeft als op de drempel van een mysterie, want voor nu lijkt het mysterie van de manifestatie voor je verschrikkelijker en onpeilbaarder dan die van de Eeuwige Oorzaak. Mij jij moet weer de moed oppakken en het bevel vanuit de diepten gehoorzamen. Ik vertel je dit, want ik ken je en hou van je, zoals je me eens kende en van me hield. Ik ben helder voor je zicht verschenen, zodat je op geen manier aan mijn woorden zou kunnen twijfelen. En aan uw ogen heb ik ook uw hart laten zien, zodat je aldus kan zien, wat de allerhoogste Waarheid ervoor gewild heeft, zodat je erin de wet van je wezen zou kunnen ontdekken. Het lijkt voor je nogal moeilijk: er zal een dag komen, dat je je zult afvragen, hoe het zolang anders heeft kunnen zijn.”

Sākyamuni

December 21, 1916

HEEER, Gij sprak tot me door de lippen van iemand, van diegenen, die U het best gekend hebben --- waarschijnlijk om me Uw les beter te laten begrijpen (was ik dan doof voor Uw directe suggestie?). En toch begrijp ik op het moment nog niet, wat ik moet doen. Gij weet, welk geluk het mijne zou zijn, wanneer ik door Uw genade integraal getransformeerd zou kunnen worden in een hart van goddelijke liefde --- die liefde, die de eerste en hoogste manifestatie is van Uw eeuwige Waarheid, die liefde, die tegelijk de volledigste uitdrukking is in deze wereld van Uw Waarheid en de meest directe weg om het menselijke bewustzijn ernaar toe te leiden, dat verdwaald is. Hoeveel keer heb ik in de dagen, toen ik gewoonlijk aspireerde, verlangde en vroeg, van U de genade gevraagd van deze toestand als de ene, die het meest in overeenstemming was met mijn huidige ideaal van actie! En in die tijd leek het me, dat op de dag, dat ik gezuiverd zou worden van alle egoïstische voorkeur, Gij dit individuele aardse wezen zou kiezen als een instrument van Uw manifestatie van liefde op aarde. En nu dat Gij het van me vraagt, voel ik meer dan ooit eerder mijn hulpeloosheid. Gedurende een zo lange tijd dacht ik, dat ik wist wat liefde was, en nu dat ik niet langer iets zie, dat geen liefde genoemd kan worden, zie ik ook niet iets, dat speciaal liefde genoemd kan worden. En hoe kan ik dat zijn, wat ik niet langer kan definiëren, die toestand, die ik niet langer kan onderscheiden? En toch liet Gij me gisteren zien, dat ik in een donker blad een van Uw meest kostbare en krachtige giften besloten hield. . . . Heer, mijn hele wezen aspireert om Uw stem te gehoorzamen, om me aan Uw Wet te conformeren; maar het weet niet in zijn uiterlijke bewustzijn, begrijpt niet, wat U ervan verwacht. Het voelt inderdaad, dat op het moment zijn liefde een passieve toestand is en dat U het zou kunnen ontwaken naar een actieve staat; maar hoe over te gaan van de een naar de ander, is wat het ontsnapt. Het weet, dat deze actieve staat van liefde constant en onpersoonlijk zou moeten zijn, dat is, absoluut onafhankelijk van de omstandigheden en personen, omdat het niet kan en niet geconcentreerd moet zijn op welk ding dan ook in het bijzonder; hierin zal het lijken op de huidige passieve staat van liefde, die zuiver, onveranderlijk en onpersoonlijk is. Maar wat het nog niet weet, is, hoe het zelfs, terwijl het zijn zuiverheid, onveranderlijkheid en onpersoonlijkheid behoudt, kwaliteiten, die nu inherent zijn in zijn wezen, zijn activiteiten kan hervatten.

Daarom smeekte ik deze avond tot de Heer Mitra, die zo perfect Uw Waarheid van liefde symboliseert, en vroeg hem om mij tot hulp te komen en mijn onwetendheid te verlichten, mijn twijfels op te lossen, mijn aarzelingen te overwinnen, de laatste obstakels af te breken en bezit te nemen van het fysieke instrument, zodat het zou worden, wat Gij verwacht, dat het zou zijn.

Maar mijn spraak is timide en mijn stem hapert en ik weet niet of Heer Mitra mijn gebed gehoord heeft.

December 24, 1916

HEEER, zonder mijn denkvermogen toe te staan om gewaar te worden van wat zou gaan gebeuren en hoe het zou gaan gebeuren, gaf U mij deze avond een voorproefje van wat Gij van me verwacht, alleen een voorproefje, want het is een eerste, erg timide stap op de wonderbaarlijke weg, die Gij gedeeltelijk geopend hebt voor me. Het was als een opkomende vloed, die aanzwelde, altijd de rivier aanzwelde, tot het overstroomde en alles bedekte met de overvloedige wateren. En deze keer was het het hart, dat zo overstroomde onder de druk van de vermogens van liefde, die Gij erin gegoten hebt; en het hele wezen begon lief te hebben, steeds meer lief te hebben, zonder enig definitief doel, niets en alles tegelijkertijd, wat het weet en wat het niet weet, wat het ziet en nooit gezien heeft; en geleidelijk werd deze potentiële liefde een effectieve liefde, klaar om zichzelf uit te gieten over alles en alles, in weldadige golven, in een actieve uitstraling. . . . Dit was een begin, een erg zwak begin. Maar ik wist, O Heer, dat Gij dit wilde. Als altijd is Uw Wil een oneindige Genade, die het wezen overstroomt met Uw goddelijke heerlijkheid en het ver boven alle kleinzielige eventualiteiten transporteert naar de Glorie van Uw hemelse verblijfplaatsen.

Zijn, wat Gij wil, is goddelijk zijn.

December 25, 1916

(Wat ik hoorde in de stilte en gisterenavond opschreef:)

“**D**OOR afstand te doen van alles, zelfs wijsheid en bewustzijn, was gij in staat om je hart voor te bereiden voor de rol, die eraan toegekend is: klaarblijkelijk de meest ondankbare rol, dat van de bron, die altijd zijn water overvloedig laat stromen voor allen, maar waarnaar geen wateren ooit terug kunnen stromen; het trekt zijn onuitputbare sterkte uit de diepten en verwacht niets van buitenaf. Maar gij kunt al de sublieme gelukzaligheid voelen, die deze onuitputtelijke uitbreiding van liefde vergezelt; want liefde is voldoende op zichzelf en heeft geen wisselwerking nodig; dit is zelfs waar voor individuele liefde, hoe meer waar is het dan voor goddelijke liefde, die zo nobel het oneindige reflecteert.”

“Wees deze liefde in alle dingen en overal, altijd wijder, altijd intenser, en de hele wereld zal tegelijkertijd uw werk en uw rijkdom worden, uw gebied van actie en uw verovering. Vecht met doorzettingsvermogen om de laatste grenzen af te breken, die alleen zwakke barrières zijn voor de expansie van het wezen, om de laatste obscuriteiten te overwinnen, die al verlicht worden door het Verlichtende Vermogen. Vecht om te veroveren en te triomferen; vecht om alles te boven te komen, dat er was tot vandaag, om het nieuwe Licht naar voren te laten springen, het nieuwe Voorbeeld, dat de wereld nodig heeft. Vecht koppig tegen alle obstakels, innerlijke of uiterlijke. Het is de parel van een grote prijs, die geofferd wordt voor uw Realisatie.”

*December 26, 1916**

HET woord, dat Gij mij altijd laat horen in de stilte, is lieflijk en bemoedigend, O Heer. Maar ik zie niet in, waarom dit instrument waardig is voor de genade, die Gij eraan toestaat of hoe het de capaciteit zal hebben om te realiseren, wat Gij ervan verwacht. Alles erin lijkt zo klein, zwak en gewoon, zo een gemis aan intensiteit en kracht en amplitude in vergelijking met wat het zou moeten zijn om deze overweldigende rol te ondernemen. Maar ik weet, dat wat het denkvermogen denkt, van weinig belang is. Het denkvermogen zelf weet het en wacht passief wacht het op de uitwerking van Uw decreet.

Gij hebt me geboden om zonder ophouden te streven, en ik zou kunnen wensen, om het ontembare vuur te hebben, dat prevaleert boven iedere moeilijkheid. Maar Gij hebt in mijn hart een vrede geplaatst, die zo glimlacht, dat ik vrees, dat ik niet langer weet, hoe te streven. Dingen ontwikkelen in me, faculteiten en activiteiten, zoals bloemen opbloeien, spontaan en zonder inspanning, in een vreugde om te zijn en een vreugde om te groeien, een vreugde om U te manifesteren, wat ook de modus is van Uw manifestatie. Wanneer er strijd is, is het zo voorzichtig en gemakkelijk, dat het bijna geen naam kan hebben. Maar hoe klein is dit hart om een zo grote liefde te bevatten! En hoe zwak is dit vitale en fysieke wezen om het vermogen te dragen om het te distribueren! Aldus hebt Gij me geplaatst op de drempel van de wonderbaarlijke Weg, maar zullen mijn voeten de sterkte hebben om er op voort te gaan? . . . Maar Gij antwoordde tegen me, dat mijn beweging is om te zweven en het zou een dwaling zijn om te willen lopen. . . .

O Heer, hoe oneindig is Uw compassie! Gij hebt mij nogmaals meegenomen in Uw almachtige armen en me gewiegd op Uw onpeilbare hart, en Uw hart zei tegen mij, "Kwel jezelf helemaal niet, heb vertrouwen als een kind: ben je niet mijzelf, die gekristalliseerd is voor mijn werk?"

*December 27, 1916**

O MIJN geliefde Heer, mijn hart is voor U gebogen, mijn armen zijn uitgestrekt naar U en smeken U om dit hele wezen in brand te steken met Uw sublieme liefde, die vandaar uit moge stralen over de wereld. Mijn hart is wijd open in mijn borst; mijn hart is open en op U gericht, het is open en leeg, zodat U het kan vullen met Uw goddelijke Liefde; het is leeg van alles, maar Gij en Uw aanwezigheid vullen het door en door en laten het toch leeg, want het kan ook de oneindige variëteit bevatten van de gemanifesteerde wereld. . . .

O Heer, mijn armen zijn uitgestrekt in een smeekbede naar U, mijn hart is wijd open voor U, zodat U er een reservoir van zou kunnen maken van Uw oneindige liefde.

“Houd van me in alle dingen, overal en in alle wezens” was Uw antwoord. Ik werp mijzelf neer voor U en vraag U om me dat vermogen te geven.

*December 29, 1916**

O MIJN lieve Heer, leer me om het instrument te zijn van Uw liefde.

December 30, 1916

WAAROM, O Heer, lijkt mijn hart voor me zo koud en droog?

Ik voel, ik zie, dat mijn ziel diep binnen mijn wezen leeft, en mijn ziel ziet U, herkent U en houdt van U in alle dingen, in alles, dat is; het is hier volledig bewust van, en zoals het uiterlijke wezen is eraan overgegeven, is het ook bewust; het denkvermogen weet en vergeet nooit; het gezuiverde vitale wezen heeft niet langer enige attracties en afkeren, en het smaakt steeds meer de vreugde van Uw Aanwezigheid in alle dingen en altijd. Maar het hart lijkt in slaap gevallen in een sluimer van uitputting, en de ziel vindt niet langer voldoende capaciteit binnen zich om volledig te antwoorden op zijn aandrang. Waarom? Was het zo arm, dat de worsteling het zo kon uitputten, of zo diep gewond, dat het nogal stijf geworden is? En toch zou ik de innerlijke roep willen beantwoorden; het wil dit met vertrouwen en vuur, die nooit gewankeld hebben; maar het is als een oude man, die welwillig glimlacht naar de spelen van de jeugd, maar niet in staat om er aan deel te nemen. En toch is het vol vreugde en vertrouwen, het stroomt over van dankbaarheid voor alle schatten van affectie, die de Natuur er zo genereus over verkwist heeft; het zou, in uitwisseling voor deze kostbare gaven, in onuitputtelijke stromen gouden wijn van tederheid uit willen gieten, die herstelt en versterkt, verlevendigt en troost, de ware wijn van het leven van het leven voor menselijke wezens. Het zou het willen en het probeert het . . . maar hoe armoedig is, wat het doet naast wat het droomt, dat het doet, hoe middelmatig, wat het in staat is om te doen naast wat het hoopt, want het hoopt altijd. Het weet, dat Uw roep nooit vergeefs gehoord wordt, en het heeft geen twijfel, dat het op een dag de prachten kan realiseren, waarvan U het een glimp gegeven heb.

Wie zal deze vloedsluizen openen?

Mijn hart heeft op haar menselijke manier lief, en op haar menselijke manier lijkt het me, dat het met sterkte, constantheid en zuiverheid lief heeft. Maar Gij zou het goddelijk laten liefhebben in een grenzeloos ontvouwen van Uw soevereine vermogen; en dit blijft vooralsnog niet gerealiseerd ervoor.

Wie zal deze gesloten vloedsluizen openen? . . .

Januari 4, 1917

O HEER, Gij stort al Uw geschenken over mij uit. Nu, dat dit wezen niets verwacht, niet langer iets verlangt van het leven, brengt het leven het haar kostbaarste schatten, die door alle mensen begeerd worden. In alle domeinen van mijn individuele wezen giet Gij Uw geschenken uit, in het denkvermogen, het psychische wezen, en zelfs het fysieke. Gij hebt me midden tussen overvloed geplaatst en overvloed lijkt voor me zo natuurlijk als schaarste en brengt me geen grotere vreugde, want vaak was in armoede het spirituele leven intenser en bewuster voor me; maar ik zie deze overvloed erg helder en mijn individuele wezen, waarop U Uw geschenken ophoopt, werpt zich neer voor U in onuitsprekelijke dankbaarheid.

Uw goedheid is ongeëvenaard en Uw genade oneindig.

Januari 5, 1917

LIEFDE is niets anders dan de band, die alle bloemen bindt en samenhoudt van Uw goddelijke bouquet. Het is een opvallende rol, bescheiden, niet herkend, een rol, die essentieel onpersoonlijk is, die al zijn nut alleen kan vinden in juist deze onpersoonlijkheid.

Omdat ik steeds meer deze band wordt, deze verbinding van vereniging, die de verspreide fragmenten van Uw bewustzijn verzamelt en hen in staat stelt, door hen samen te groeperen, om Uw bewustzijn steeds beten samen te stellen, zowel enkel als veelvuldig, was het mogelijk voor me om helder te zien, wat liefde is in het spel van de universele krachten, wat haar plaats en missie is; het is geen einde in zichzelf, maar het is Uw allerhoogste middel. Terwijl het overal actief is, tussen alle dingen, is het overal gesluiert door juist de dingen, die het verenigt, die, ofschoon ze het effect voelen, soms zelfs niet gewaar zijn van zijn aanwezigheid.

O Heer, Uw lieflijkheid is mijn ziel binnengegaan en Gij hebt mijn hele wezen gevuld met vreugde.

En in deze vreugde heb ik U een gebed aangeboden, zodat het U boven zou kunnen bereiken.

Januari 6, 1917

GIJ hebt mijn wezen gevuld met een onuitsprekelijke vrede en ongeëvenaarde rust . . . Zonder enig persoonlijk denken of enige persoonlijke wil laat ik mezelf passief wiegen door Uw oneindigheid.

Januari 8, 1917

GIJ hebt mijn hart en denkvermogen stil laten vallen; maar er is geen stem opgekomen uit diepten van deze stilte. Alleen vrede heeft geheerst, een lieflijke en weldadige gast.

Januari 10, 1917

WILT Gij me dan leren, dat iedere inspanning, die mijn eigen wezen als doel heeft, nutteloos is en vergeefs? Dat alleen de actie, die als zijn motief de uitstraling is van Uw genade, met gemak en succes tot stand gebracht wordt. Wanneer de wil handelt in het externe leven, is het krachtig en effectief; wanneer het probeert om uit te voeren, wanneer het inwaarts gaat, is het zonder kracht of effect. . . . Dus alle actie, die ondernomen wordt voor persoonlijke vooruitgang wordt steeds onvruchtbaarder, en als consequentie steeds zeldzamer. Aan de andere kant lijkt alle uiterlijke actie aan effectiviteit te verkrijgen, wat het innerlijke verloren heeft. Aldus, O Heer, neemt Gij het instrument, zoals het is, en het moet verfijnd worden, wat zal komen in de loop van het werk.

Januari 14, 1917

“MOGE allen, die ongelukkig zijn, gelukkig worden, moge de slechten goed worden, moge de zieken gezond worden!” Aldus was de aspiratie geformuleerd in me, betreffende de manifestatie van Uw goddelijke Liefde door dit instrument. Het was als een verzoek, een verzoek, dat een kind aan zijn vader maakt met de zekerheid, dat het geschonken zal worden. Want de zekerheid was in me, toen ik het vroeg: het leek me zo simpel en gemakkelijk; ik voelde zo duidelijk in mezelf, hoe het mogelijk was. Is het niet natuurlijker om te groeien van vreugde naar vreugde, van schoonheid naar schoonheid en ook vruchtbaarder dan altijd te lijden en te zwoegen in een onwetende worsteling, die onwillig ondergaan wordt? Wanneer Gij toestaat, dat het hart vrijelijk bloesemt op de aanraking van Uw goddelijke Liefde, dan wordt deze transformatie gemakkelijk en komt vanzelf.

Wilt Gij dit niet schenken, O Heer, als een belofte van Uw genade?

Met het vertrouwen van een kind smeekt mijn hart U deze avond.

Januari 19, 1917

EN de uren gaan voorbij, vervagen als niet beleefde dromen. . . .

Januari 23, 1917

GIJ vulde mijn wezen met een zo volledige, zo intense liefde en schoonheid en vreugde, dat het onmogelijk voor me leek, dat dit niet gecommuniceerd zou worden. Het was als een gloeiend hart, van waaruit de adem van het denken veel vonken uitdreven, die, terwijl ze de heimelijkheid van mensen's hart binnengingen, andere overeenkomstige vuren aanstaken, vuren van Uw goddelijke Liefde, O Heer, die Liefde, die alle menselijke wezens onweerstaanbaar aandrijft en naar U trekt. O mijn lieve Heer, schenk, dat dit niet alleen een visie zou kunnen zijn van mijn in vervoering gebrachte bewustzijn, maar inderdaad een werkelijkheid, die effectief alle wezens en dingen transformeert.

Schenk, dat deze liefde, deze schoonheid en vreugde, die mijn hele wezen overstromen, dat bijna niet sterk genoeg is om hun intensiteit te dragen, ook het bewustzijn zou kunnen overstromen van al diegenen, die ik gezien heb, al diegenen, waar ik aan gedacht heb, en ook al diegenen, waar ik nooit aan gedacht heb of die ik nooit gezien heb . . . Schenk, dat allen mogen ontwaken tot het bewustzijn van Uw oneindige Zaligheid!

O mijn lieve Heer, vul hun harten met vreugde, liefde en schoonheid.

Januari 25, 1917

○ STRALENDE Liefde, die mijn hele wezen vult en het feestelijk maakt, zijt Gij ontvangen, zijt Gij gegeven? Niemand kan het zeggen, want Gij ontvangt Uw eigen zelf en geeft Uzelf aan Uzelf, die tegelijk soeverein actief en ontvankelijk is in alle dingen, in ieder wezen.

Januari 29, 1917

IN de wereld van vormen is een inbreuk op Schoonheid een net zo grote fout als de inbreuk op de Waarheid in de wereld van ideeën. Want Schoonheid is de aanbedding, die de Natuur aanbiedt aan de allerhoogste Meester van het universum; Schoonheid is de goddelijke taal in vormen. En een bewustzijn, dat niet extern vertaald wordt door een begrip en uitdrukking van Schoonheid, zou een onvolledig bewustzijn zijn.

Maar ware Schoonheid is zo moeilijk te ontdekken, te begrijpen, en boven alles om te beleven als enige andere expressie van het Goddelijke; deze ontdekking en expressie vereist net zoveel onpersoonlijkheid en afstand doen van egoïsme, als dat van Waarheid of Zaligheid. Zuivere Schoonheid is universeel en men moet universeel zijn om het te zien en herkennen.

O Heer van Schoonheid, hoeveel fouten heb ik begaan tegen U, hoeveel bega ik er nog steeds. . . . Geef me het perfecte begrip van Uw Wet, zodat ik niet weer zal falen om het te houden. Liefde zou onvolledig zijn zonder U, Gij zijt een van zijn meest perfecte ornamenten, Gij zijt een van zijn meest harmonieuze glimlachen. Bij tijden heb ik Uw rol verkeerd begrepen, maar in de diepten van mijn hart heb ik U altijd liefgehad; en de meest arbitraire en radicale doctrines konden het vuur van aanbedding blussen, die ik vanuit mijn kindertijd tot U had gezworen.

Gij zijt helemaal niet, wat dwaze mensen denken, dat Gij zijt. Gij zijt helemaal niet exclusief gehecht aan deze of die vorm van leven: het is mogelijk om U te ontwaken en U te laten schijnen in iedere vorm; maar daarvoor moet men Uw geheim ontdekt hebben. . . .

O Heer van Schoonheid, geef me het perfecte begrip van Uw Wet, zodat ik niet langer faal om me eraan te houden, zodat U in me de harmonieuze voleinding zou kunnen worden van de Heer van Liefde.

Maart 27, 1917

(Communicatie in dialoog, ontvangen gedurende meditatie)

“**K**IJK: je ziet de levende vorm en de drie onbezielde beelden. De levende is bedekt in violet, de andere drie zijn gemaakt van stof, maar schoongemaakt en gezuiverd. In de kalmte van de stilte kan de levende vorm, door de andere drie te doordringen, hen verenigen om hen te transformeren in een levend en handelend kleeid.”

*

O Heer, Gij weet, dat ik aan U overgeven ben en dat mijn wezen alles met een vredevolle en diepe vreugde naleeft, dat Gij het geeft.

*

“Ik ken je naleving, maar ik zou je bewustzijn vergroten en daarvoor dat ontwaken, wat nog in je slaapt. Open je ogen voor het licht, en in de heldere spiegel van het denkvermogen zal gereflecteerd worden, wat je zou moeten weten.”

*

Heer, alles is stil binnen mijn wezen en wacht. . . .

*

“Klop op de deur van het bewustzijn en de deur zal voor je geopend worden.”

*

De rivier stroomt helder en zilverachtig; haar ongebroken stroom daalt neer uit de hemel naar de aarde. Maar wat wilt U tegen mij zeggen, dat ik moet begrijpen?

*

“Uw stilte is niet diep genoeg: iets beroert binnen uw denkvermogen. . . .

“Het vuur van de ziel moet gezien worden door de sluiers van de manifestatie; maar deze sluiers moeten helder zijn en onderscheiden als woorden, die getekend zijn op een lumineus scherm. En dit alles zou gepreserveerd moeten worden in de zuiverheid van je hart, zoals de ingezaaide weide, die gehuld is door en beschermd onder de sneeuw.”

“Nu dat je de zaden gezaaid hebt in het veld en de tekens getekend op het scherm, zou je kunnen terugkeren naar je kalme stilte, zou je kunnen terugkeren naar je kalme toevluchtsoord om je sterkte te vernieuwen in een dieper en meer waar bewustzijn. Je kunt je eigen persoon vergeten en de charme weer vinden van het universele.

“Moge vrede met je zijn in deze uren van rust; maar vergeet niet de reveille, die spoedig zal klinken.”

“Gij zult nog glimlachen bij de bestemming, die spreekt tot je spreekt.

“Je hart zal de terugkerende sterkte gebruiken.

“Je zal de houthakker zijn, die de bundel brandhout bijeen bindt.

“Je zal de grote zwaan zijn met uitgespreide vleugels, die het zicht zuivert met zijn parelachtige witheid en alle harten warmt met zijn witte dons.

“Je zal hen allen leiden naar hun allerhoogste bestemming.

“ Je hebt het hart gezien en het kind gezien. De een trok de ander aan: beiden waren gelukkig; de een, omdat het brandde, de ander, omdat het warm was.

“Je ziet het in je hart, dit triomfantelijke hart; alleen jij kan het dragen zonder dat het destructief is. Wanneer anderen het aan zouden raken, zouden zij geconsumeerd worden. Laat hen er niet te dicht bijkomen. Het kind zou moeten weten, dat het de verblindende vlam niet aan zou moeten raken, die het zo aantrekt. Van ver verwarmt het het, en verlicht zijn hart; te dichtbij zou het het reduceren tot as.

“Men zou alleen zonder vrees binnen dit hart kunnen verblijven; want hij is de straal, die het inderdaad aangestoken heeft. Hij is de salamander, die altijd herboren wordt in het vuur.

“Een andere is boven, niet bang om verbrand te worden: het is de onbesmette feniks, de vogel, die uit de hemel gekomen is, die weet, hoe ernaar terug te keren.

“De eerste is het Vermogen van realisatie.

“Het andere is het Licht.

“En de derde het soevereine Bewustzijn.”

*

O Heer, ik luister naar U en lig languit aan Uw voeten: Gij hebt de deur voor me geopend; Gij hebt mijn ogen geopend, en een beetje van de nacht is verlicht geworden. . . .

Maart 30, 1917

* **E**R is een soeverein koningschap in geen gedachte voor zichzelf hebben. Behoeften hebben is zwakheid verklaren; om iets op te eisen bewijst, dat we gebrek hebben aan wat we eisen. Te verlangen is impotent zijn; het is onze beperkingen herkennen en ons onvermogen toe geven om hen te boven te komen.

Wanneer het alleen vanuit het gezichtspunt van legitieme trots is, dan zou de mens nobel genoeg moeten zijn om afstand te doen van verlangen. Hoe vernederend is het om iets voor zichzelf te vragen van het leven of van het Allerhoogste Bewustzijn, dat het bezielt! Hoe vernederend voor ons, hoe onwetend een belediging tegen Haar! Want alles is binnen ons bereik, alleen de egoïstische beperkingen van wezen voorkomen, dat wij van het hele universum zo volledig en concreet genieten als we ons eigen lichaam en haar onmiddellijke omgeving bezitten.*

Zodanig zou ook onze attitude moeten zijn naar het middel van actie.

O Gij, die in mijn hart verblijft en alles richting geeft door Uw allerhoogste Will, Gij hebt me een jaar geleden verteld om al mijn bruggen te verbranden en me hals over kop in het Onbekende te werpen, zoals Caesar deed, toen hij de Rubicon kruisigde: het betekende het Capitool voor hem of de Tarpeïsche Rots.

Gij hebt toen voor mijn ogen het resultaat verborgen van de actie. Nu houdt Gij het nog geheim; en toch weet Gij, dat mijn gelijkmoedigheid hetzelfde blijft voor de grootsheid als voor het miserie.

Gij hebt gewild, dat de toekomst voor mij onzeker zou zijn en dat ik voorwaarts zou gaan met vertrouwen zonder zelfs te weten, waar de weg naar zou leiden.

Gij hebt gewild, dat ik de zorg van mijn bestemming volkomen in Uw handen zou moeten leggen, en alle persoonlijke vooringenomenheid zou afleggen.

Dit betekent ongetwijfeld, dat mijn weg zelfs voor mijn eigen denken maagdelijk moet zijn.

*Maart 31, 1917**

IEDERE keer, dat een hart opspringt bij de aanraking van Uw goddelijke adem, lijkt er een beetje meer schoonheid geboren te worden op Aarde, de lucht wordt gebalsemd met een lieflijk parfum, alles wordt vriendelijker.

Hoe groot is Uw vermogen, O Heer van alle bestaansvormen, dat een atoom van Uw vreugde voldoende is om zoveel duisternis, zoveel verdriet uit te wissen en een enkele straal van Uw glorie kan aldus de saaiste kiezel oplichten, het zwartste bewustzijn verlichten!

Gij hebt Uw gunsten op me gestapeld, Gij hebt veel geheimen voor me ontsluitend, Gij hebt me veel onverwachte en niet gehoopte vreugden laten smaken, maar geen genade van de Uwe, kan gelijk zijn aan dit, dat U mij schenkt, wanneer een hart springt bij de aanraking van Uw goddelijke adem.

In de gezegende uren zingt de hele aarde een loflied van blijdschap, de grassen huiveren met plezier, de lucht is levendig met licht, de bomen verheffen hun vurigste gebed naar de hemel, het gezang van de vogels wordt een lofzang, de golven van de zee zwellen aan met liefde, de glimlach van kinderen vertelt van het oneindige en de zielen van mensen verschijnen in hun ogen.

Vertel me, zult Gij me het wonderbaarlijke vermogen schenken om geboorte te geven aan deze dageraden in verwachtende harten, om het bewustzijn van mensen te ontwakken voor Uw sublieme aanwezigheid, en in deze bare en verdrietige wereld een beetje te ontwakken van Uw ware Paradijs? Welk geluk, welke rijkdommen, welke aardse vermogens kunnen deze wonderbaarlijke gift evenaren!

O Heer, ik heb U nooit vergeefs gesmeekt, want wat tot U spreekt, is Uzelf in mij.

Druppel na druppel staat U de levende en Verlossende vlam van Uw almachtige liefde toe om te vallen in een vruchtbare regen. Wanneer deze druppels van eeuwig licht zacht op onze wereld van obscure onwetendheid neerdalen, zou men zeggen een regen op aarde van gouden sterren, een voor een uit een somber firmament.

Allen knielen in een stomme devotie voor dit altijd vernieuwde wonder.

April 1, 1917

GIJ hebt aan mijn stomme en verwachtende ziel alle pracht laten zien van feeërieke landschappen: feestelijke bomen en eenzame paden, die de hemel lijken te schalen.

Maar Gij sprak niet over mijn bestemming. Moet het zo gesluierd voor mij zijn? . . .

Ik zie overal nog een keer overal kersenbomen; Gij hebt een magisch vermogen in deze bloemen gelegd: zij lijken te spreken over Uw enkele Aanwezigheid; zij brengen met zich de glimlach van het Goddelijke.

Mijn lichaam is in rust en mijn ziel bloesemt in licht: wat een soort charme hebt gij geplaatst in deze bomen in bloei?

O Japan, het is uw feestelijke, versierde uitdrukking van uw goede wil, het is uw zuiverste offer, de belofte van uw fideliteit; het is uw manier om te zeggen, dat u de hemel weerspiegelt.

En nu is hier een magnifiek land van hoge bergen, die allemaal bedekt zijn met pijnbomen en rijk bebouwde valleien. En de kleine roze rozen, die deze Chinees brengt, zijn zij een belofte voor de nabije toekomst?

*April 7, 1917**

EEN DIEPE concentratie kreeg vat op me, en ik nam waar, dat ik me identificeerde met een enkele kersenbloesem en erdoor met alle kersenbloesems, en terwijl ik dieper neerdaalde in het bewustzijn, en een stroom volgde van blauwachtige kracht, werd ik plotseling de kersenboom zelf, die zich uitstreckte naar de hemel als zovele armen hun ontelbare takken, beladen met hun offer van bloemen. Toen hoorde ik duidelijk onderscheiden deze zin:

“Aldus heb je jezelf een gemaakt met de ziel van kersenvomen en zo kan je notie nemen, dat het Goddelijke het offer maakt van dit bloemengebied aan de hemel.”

Toen ik het geschreven had, werd alles weggewist; maar nu stroomt het bloed van de kersenboom in mijn aderen en ermee stroomt er een onvergelykbare vrede en kracht. Welk verschil is er tussen het menselijke lichaam en het lichaam van een boom? In waarheid is er geen: het bewustzijn, dat hen bezielt, is identiek hetzelfde.

Toen fluisterde de kersenboom in mijn oor:

“In de kersenbloesem ligt de remedie voor de wanordes van de lente.”

April 9, 1917

WANNEER de drempel van het koninkrijk van Uw Alwetendheid eenmaal overgestoken is, is er iedere keer een terugkeer naar de mentale wereld, iedere gedachte, die men daar heeft, lijkt op een wonderbaarlijk en onpeilbaar probleem, waar men nooit eerder over gedroomd had.

Boven wordt geen vraag gesteld; in die kalme stilte is alles gekend vanuit alle eeuwigheid. Beneden is alles nieuw, onbekend, onverwacht.

En wanneer de twee elkaar ontmoeten in een enkel bewustzijn, dan brengen zij een vertrouwde verwondering, de bron van Vrede en Licht en Vreugde.

April 10, 1917

MIJN hart is in slaap gevallen naar beneden tot juist in de diepten van mijn wezen. . . .

De hele aarde is in een beroering en agitatie van eeuwigdurende verandering; het hele leven verheugt zich en lijdt, streeft, worstelt, veroverd, wordt vernietigd en weer gevormd.

Mijn hart is in slaap gevallen naar beneden tot juist in de diepten van mijn wezen. . . .

In al deze ontelbare en veelvuldige elementen ben ik de Wil, die beweegt, het Denken, dat handelt, de Kracht, die realiseert, de Materie, die in beweging is gezet.

Mijn hart is in slaap gevallen naar beneden tot juist in de diepten van mijn wezen. . . .

Geen persoonlijke grenzen meer, geen individuele actie meer, niet langer enige afgescheidene concentratie, die conflict creëert, niets dan een enkele en oneindige Eenheid.

Mijn hart is in slaap gevallen naar beneden tot juist in de diepten van mijn wezen. . . .

*April 28, 1917**

O MIJN goddelijke Meester, die deze nacht aan me verschenen is in al Uw stralende pracht, Gij kunt in een ogenblik dit wezen volmaakt zuiver, lumineus, doorzichtig, bewust maken. Gij kunt het bevrijden van zijn laatste donkere vlekken, het bevrijden van zijn laatste voorkeuren. Gij kunt . . . maar heeft Gij dit vanavond niet gedaan, toen ik doordrongen werd met Uw goddelijke invloed en Uw onuitsprekelijke licht? Het zou kunnen . . . want in me is een supermenselijke kracht, die helemaal gemaakt is van kalmte en immensiteit. Schenk, dat ik niet van deze hoogte zal vallen; schenk, dat vrede voor altijd mag heersen als de meester van mijn wezen, niet alleen in mijn diepten, waarvan het lang de soeverein geweest is, maar in het minst van mijn externe activiteiten, in de kleine uithoeken van mijn hart en mijn actie.

Ik groet U, O Heer, bevrijder van wezens!

“Zie! Hier zijn bloemen en zegeningen! Hier is de glimlach van goddelijke Liefde! Het is zonder voorkeuren en afkeren. Het stroomt naar buiten naar alles in een genereuze stroom en neemt nooit zijn wonderbaarlijke gaven terug!”

Met haar armen uitgestrekt in een gebaar van extase giet de Eeuwige Moeder over de wereld de onophoudelijke dauw van Haar zuiverste liefde!

Akakura: Juli 13, 1917

OP EEN dag schreef ik:

“Mijn hart is in slaap gevallen naar beneden tot juist in de diepten van mijn wezen. . . . “Hoofdzakelijk in slaap? Ik kan het niet geloven. Ik denk, dat het volledig verstild is, misschien voor altijd. Uit een slaap ontwaakt men, vanuit deze stilte is er geen terugval. En sinds die dag heb ik geen enkele terugval waargenomen. In plaats van iets, dat erg intens geconcentreerd is, dat gedurende een lange tijd met tussenpozen onstuimig was, is een immensiteit gekomen, die zo uitgestrekt en kalm en ongestoord is, terwijl het mijn wezen vult; of eerder is mijn wezen in dat versmolten; want hoe kon dat, dat zonder grenzen is, gevat worden in een vorm?

En deze grote bergen met hun serene contouren, die ik uit mijn raam zie, keten na majestueuze keten helemaal tot juist de horizon, zijn in perfecte harmonie met het ritme van dit wezen, gevuld met een oneindige vrede. Heer, zou U bezit genomen kunnen hebben van Uw koninkrijk? Of eerder van dit deel van het koninkrijk, want het lichaam is nog obscuur en onwetend, langzaam om te antwoorden, zonder plasticiteit. Zal het op een dag gezuiverd worden als de rest? En zal Uw victorie dan volledig zijn? Het maakt weinig uit. Dat instrument is, wat Gij wilde, dat het zou zijn en zijn zaligheid is onvermengd.

*Tokio: September 24, 1917**

GIJ hebt me onderworpen aan een harde discipline; sport na sport heb ik de ladder beklommen, die naar U leidt en, op het hoogtepunt van opstijging hebt Gij mij de perfecte vreugde laten proeven van identiteit met U. Toen ben ik, gehoorzaam aan Uw bevel, sport na sport neergedaald naar uiterlijke activiteiten en externe toestanden van bewustzijn, terwijl ik weer het contact binnenging met deze werelden, die ik verliet om U te ontdekken. En nu dat ik teruggekomen ben naar de bodem van de ladder, is alles zo saai, zo middelmatig, zo neutraal in me en om me heen, dat ik het niet meer begrijp. . . .

Wat verwacht U dan van me en wat is het nut van die langzame voorbereiding, wanneer alles zal eindigen in een resultaat, dat de meerderheid van de menselijke wezens verkrijgen zonder onderworpen te zijn aan enige discipline?

Hoe is het mogelijk, dat na gezien te hebben, wat ik gezien heb, alles ervaren, dat ik ervaren heb, na zelfs geleid te zijn naar het heiligste heiligdom van Uw kennis en vereniging met U, dat U van mij een zo opperst gewoon instrument gemaakt heb in dergelijke gewone omstandigheden? In waarheid, O Heer, zijn Uw doeleinden onpeilbaar en gaan mijn begrip te boven. . . .

Waarom lijdt U, wanneer U in mijn hart de zuiverste diamant geplaatst heeft van Uw volmaakte Gelukzaligheid, onder zijn oppervlakte om de schaduwen te reflecteren, die van buiten komen en zo de schat van Vrede, die Gij mij geschonken heeft, onverwacht laat en, zo lijkt het, niet effectief? Dit is allemaal werkelijk een mysterie en verwacht mijn begrip.

Waarom lijdt U, wanneer U me deze grote innerlijke stilte gegeven hebt, van de tong, die zo actief is en het denken, dat bezig is met zo futiele dingen? Waarom? . . . Ik zou kunnen doorgaan met eindeloos twijfelen, en naar alle waarschijnlijkheid altijd vergeefs. . . .

Ik moet alleen buigen voor Uw decreet en mijn conditie accepteren zonder een woord uit te brengen.

Ik ben nu alleen een toeschouwer, die kijkt naar de draak van de wereld, die zijn kronkelingen uitrolt zonder einde.

(Enkele dagen later)

HEER, hoeveel keer, voordat Gij Uw decreet weggaf, heb ik tot U gebeden: "Spaar me dit calvarie van het aardse bewustzijn; laat me samensmelten in Uw allerhoogste eenheid." Maar mijn gebed is met een zwak hart, ik weet het, want het blijft vruchteloos.

*Oktober 15, 1917**

IK HEB tegen U geschreeuwd in mijn wanhoop, O Heer, en Gij hebt mijn roep beantwoordt.

Ik heb geen recht om te klagen over de omstandigheden van mijn bestaan; zijn zij niet gelijklopend met wat ik ben?

Omdat Gij me leidt naar de drempel van Uw pracht en me de vreugde gaf van Uw harmonie, dacht ik, dat ik het doel had bereikt: maar in waarheid heeft U Uw instrument beschouwd in de perfecte helderheid van Uw licht en dompelde het terug onder in de smeltkroes van de wereld, zodat het opnieuw gesmolten en gezuiverd wordt.

In deze uren van een extreme en beangstigende aspiratie zie ik, voel ik mijzelf aangetrokken tot U met een duizelingwekkende snelheid langs de weg van transformatie en mijn hele wezen vibreert op een bewust contact met het Oneindige.

Zo geeft U me geduld en de sterkte om deze nieuwe beproeving teboven te komen.

*November 25, 1917**

O HEER, omdat ik in een uur van wrede angst in de oprechtheid van mijn geloof zei: "Uw Wil zal gedaan worden", kwam Gij gekleed in Uw gewaad van glorie. Ik werp mij neer aan Uw voeten, op Uw borst vind ik mijn toevlucht. Gij hebt mijn wezen gevuld met Uw goddelijke licht en overstroomde het met Uw zaligheid. Gij hebt Uw alliantie geconfirmeerd en me verzekerd van Uw constante aanwezigheid. Gij zijt de zekere vriend, die nooit faalt, het Vermogen, de Ondersteuning, de Gids. Gij zijt het Licht, dat de duisternis verbrijzelt, de Veroveraar, die victorie verzekert. Omdat Gij er zijt, is alles duidelijk geworden. Agni is weer aangestoken in mijn versterkte hart, en zijn pracht schijnt naar buiten en zet de atmosfeer in vlam en zuivert het. . . .

Mijn liefde voor U, die zo lang samengedrukt geweest is, is weer naar voren gesprongen, krachtig, soeverein, onweerstaanbaar --- is tienvoudig toegenomen door de beproeving, die het heeft ondergaan. Het heeft kracht gevonden in zijn afzondering, de sterkte om te verschijnen aan de oppervlakte van het wezen, zichzelf opleggen als meester op het volledige bewustzijn, alles absorberen in zijn overstromende stroom. . . .

Gij hebt tegen mij gezegd: "Ik ben teruggekeerd om je niet meer te verlaten."

En met mijn voorhoofd op de grond heb ik Uw belofte ontvangen.

Juli 12, 1918

***P**LOTSELING viel voor U al mijn trots. Ik begreep, hoe futiel het was in Uw aanwezigheid om te wensen om zichzelf teboven te komen en ik huilde, ik huilde overvloedig en zonder beperking de zoetste tranen van mijn leven. . . . * Ah yes, hoe verfrissend, hoe kalm en lieflijk waren die tranen, die ik vergiet voor U zonder schaamte of beperking! Was het niet als een kind in zijn vader's armen? Maar wat een vader! Wat een sublimiteit, wat een grootsheid, wat een immensiteit van begrip! En wat een vermogen en overvloed in het antwoord! Ja, mijn tranen waren als heilige dauw. Was het, omdat ik niet voor mijn eigen verdriet huilde? *Lieflijke en weldadige tranen, tranen, die mijn hart openden zonder beperking voor U en smolten in een wonderbaarlijk moment alle overige obstakels, die me konden scheiden van U!*

Enige dagen geleden heb ik het geweten, ik had gehoord: "Wanneer je voor Me kan huilen zonder beperking en vermomming, zullen veel dingen veranderen, een grote victorie zal gewonnen worden." En daarom kwam ik, toen de tranen omhoog kwamen uit mijn hart naar mijn ogen, en zat voor U om hen te laten stromen als een devoot offer. En hoe lieflijk en geruststellend was het offer!

*En nu voel ik me, ofschoon ik niet langer huil, zo nabij, zo nabij tot U, dat mijn hele wezen huivert met vreugde.

Laat me mijn hulde stamelen:

Ik heb ook geschreeuwd met de vreugde van een kind, "O allerhoogste en enige Vertrouwing, Gij weet van tevoren alles, wat we tegen U kunnen zeggen, omdat Gij de bron ervan bent!

"O allerhoogste en enige Vriend, Gij, die accepteert, Gij, die liefheeft, Gij die ons begrijpt, precies, zoals we zijn, want Gij hebt ons zo gemaakt!

"O allerhoogste en enige Gids, Gij, die nooit onze hoogste wil tegenspreekt, omdat Gij het Zelf zijt, die erin wil!

"Het zou dwaas zijn om ergens anders te zoeken dan in U naar iemand, die zal luisteren, begrijpen, liefhebben en begeleiden, omdat Gij er altijd klaar bent, klaar voor onze roep en Gij zult ons nooit falen!

"Gij hebt me het allerhoogste laten kennen, de sublieme vreugde van een perfect vertrouwen, een absolute sereniteit, een totale overgave en zonder reserve of kleuring, vrij van inspanning of beperking.

Vreugdevol als een kind heb ik tegelijk gelachen en gehuild voor U, O mijn Welbeminde!"*

Oktober 10, 1918

O MIJN beminde Heer, hoe lieflijk is het om te denken dat ik alleen voor U en U alleen handel! Ik sta tot Uw dienst; Gij beslist en bepaalt de actie en zet het in beweging, begeleidt het en brengt het tot stand. Wat een vrede, wat een kalmte, wat een allerhoogste heerlijkheid komen met het gevoel en perceptie hiervan! Want het is genoeg om dociel te zijn, plastisch, overgegeven, aandachtig, om U vrijelijk te laten handelen; dan zijn er niet langer enige dwalingen of fouten, enig gebrek of onvoldoende mogelijk, want wat Gij gewild heeft, doet Gij en Gij doet het zelfs, zoals Gij het gewild hebt. . . .

Accepteer de vurige vlam van mijn dankbaarheid en mijn vreugdevolle en volledig vertrouwde afhankelijkheid.

Mijn vader heeft geglimlacht en me in zijn krachtige armen genomen. Wat zou ik kunnen vrezen? Ik ben in Hem gesmolten en Hij is het, die handelt en leeft in dit lichaam, dat Hij zelf gevormd heeft voor Zijn manifestatie.

*Oiwaké: September 3, 1919**

Omdat de man de maaltijd weigerde, die ik had voorbereid met zoveel liefde en zorg, riep ik God aan om het te nemen.

Mijn God, Gij hebt mijn uitnodiging aangenomen, Gij bent aan mijn tafel komen zitten en in ruil voor mijn armoedige en nederige offer hebt Gij mij de laatste bevrijding geschonken. Mijn hart, dat zelfs deze morgen zo zwaar was door angst en zorg, mijn hoofd, dat opgeladen is met zoveel verantwoordelijkheid, zijn bevrijd van hun last. Nu zijn zij licht en vreugdevol, zoals mijn innerlijke wezen geweest is gedurende een lange voorbije tijd. Mijn lichaam glimlacht naar U met blijdschap, zoals eerder mijn ziel naar U glimlachte. En U zal zeker hierna deze vreugde niet meer van me terugtrekken, O mijn God! Want ik denk, dat deze keer de les voldoende is geweest, ik heb de Calvarie van successieve desillusies hoog genoeg beklommen om de Opstanding te verwerven. Er blijft niets anders over van het verleden dan een potente liefde, die me een zuiver hart geeft van een kind en de lichtheid en vrijheid van het denken van een god.

(EINDE VAN HET EERSTE DEEL)

*Pondicherry Juni 22, 1920**

NADAT Gij mij de vreugde geschonken had, die alle uitdrukking teboven gaat, hebt Gij mij, O mijn beminde Heer, de strijd, de beproeving gestuurd en hier heb ik ook naar geglimlacht als een van Uw kostbare boodschappers. Eerder vreesde ik het conflict, want het kwetste me in de liefde van harmonie en vrede. Maar nu, O God, verwelkom ik het met blijdschap: het is een van de vormen onder Uw actie, een van de beste middelen om licht terug te brengen naar enige elementen van het werk, die anders vergeten zouden kunnen worden, en het draagt met zich een besef van amplitude, van complexiteit, van vermogen. En gelijk ik U ook gezien heb, die stralend het conflict aanwakkert, is het ook U, die ik de verwarring zie ontwarren van gebeurtenissen en schokkende tendensen en die uiteindelijk de victorie wint van alles, dat probeert om Uw licht en Uw vermogen te versluieren: want uit de strijd moet een perfectere realisatie van Uzelf naar boven komen.

Mei 6, 1927

MEN moet weten, hoe men zijn leven moet geven en ook zijn dood, zijn geluk geven en ook zijn lijden, om voor alles en in alles af te hangen van de Goddelijke Verspreider voor al onze mogelijkheden van realisatie, die alleen kan en zal beslissen of we gelukkig zijn of niet, of we zullen leven of niet, of we deel zullen nemen in de realisatie of niet.

In de integraliteit en absoluteitheid van deze liefde, dit zelfgeven, ligt de essentiële conditie voor de perfecte vrede, de onmisbare fundatie van een constante gelukzaligheid.

December 28, 1928

ER is een Vermogen, dat geen heerser kan bevelen; er is een Blijdschap, die geen aards succes kan brengen; er is een Licht, dat geen wijsheid kan bezitten; er is een Kennis, die geen filosofie en geen wetenschap kan beheersen; er is een Zaligheid, waarvan geen bevrediging van verlangen de genieting kan geven; er is een dorst naar Liefde, die men nergens vindt, zelfs niet in de dood.

Het is het Vermogen, de Blijdschap, het Licht, de Kennis, de Zaligheid, de Liefde, de Vrede, die stromen uit de Goddelijke Genade.

*November 24, 1931**

O MIJN Heer, mijn lieve Meester, voor het tot stand brengen van Uw werk ben ik gezonken in de onpeilbare diepten van de Materie, ik heb met mijn vinger de verschrikking aangeraakt van de valsheid en de onbewustheid, ik heb de zetel van vergeetachtigheid bereikt en een allerhoogste obscuriteit. Maar in mijn hart was de Herinnering, vanuit mijn hart sprong de roep, die U zou kunnen bereiken: "Heer, Heer, overall verschijnen Uw vijanden triomfantelijk; valsheid is de monarch van de wereld; het leven zonder U is de dood, een eeuwigdurende hel; twijfel heeft zich de plaats toegeëigend van Hoop en opstand heeft Onderwerping weggeduwd; Vertrouwen is uitgegeven en Dankbaarheid is niet geboren; blinde passies en moordzuchtige instincten en een schuldige zwakheid hebben Uw lieflijke wet van liefde bedekt en verstikt. Heer, zult Gij Uw vijanden toestaan om te prevaleren, valsheid en lelijkheid en lijden om te triomferen? Heer, geef het bevel om te veroveren en victorie zal er zijn. Ik weet, dat we onwaardig zijn, ik weet, dat de wereld nog niet klaar is. Maar ik roep naar U met een absoluut vertrouwen in Uw Genade en ik weet, dat Uw Genade zal redden."

Aldus snelt mijn gebed opwaarts naar U; en uit de diepten van de afgrond aanschouw ik U in Uw stralende pracht; Gij verscheen en Gij zei tegen mij: "Verlies de moed niet, wees ferm, wees zelfverzekerd, --- IK KOM.

*Oktober 23, 1937**

(Een gebed voor diegenen, die het Goddelijke willen dienen)

GLORIE aan U, O Heer, die triomfeert over ieder obstakel.

Schenk, dat niets in ons een obstakel zal zijn in Uw werk.

Schenk, dat niet Uw manifestatie zal vertragen.

Schenk, dat Uw wil gedaan zou kunnen worden in alle dingen en op ieder moment.

We staan hier voor U, opdat Uw wil in ons vervuld zou kunnen worden, in ieder element, in iedere activiteit van ons wezen, van onze allerhoogste hoogten tot in de kleinste cellen van het lichaam.

Schenk, dat we volslagen en voor altijd aan U trouw zullen zijn.

We zouden volledig onder Uw invloed zijn met uitsluiting van iedere andere.

Schenk, dat we nooit vergeten om een diepe, een intense dankbaarheid naar U te bezitten.

Schenk, dat we nooit enige van de wonderbaarlijke dingen verkwisten, die Uw gaven zijn aan ons op ieder moment.

Schenk, dat alles in ons zou kunnen meewerken in Uw werk en alles klaar zal zijn voor Uw realisatie.

Glorie aan U, O Heer, Allerhoogste Meester van alle realisatie.

Geef ons een actief en vurig, absoluut en onwankelbaar vertrouwen in Uw Victorie.

APPENDIX

Vier Brieven door Sri Aurobindo

Ik heb gezegd, dat het Goddelijke de Sādhanā eerst voor de wereld doet en dan, wat naar beneden gebracht is, aan alle anderen geeft. Er kan geen sādhanā zijn zonder realisaties en ervaringen. De *Gebeden* zijn een verslag van Moeder's ervaringen.

4 Januari 1935

*

In sommige van Moeder's gebeden, die geadresseerd zijn aan de "divin Maître", vind ik de woorden: "avec notre divine Mère". Hoe kan de Moeder en "divin Maître" een "divine Mère" hebben? Het is alsof de Moeder niet de "divine Mère" was en dat er een of andere Moeder was en de "divin Maître" niet de Transcendente was en ook een "divine Mère" had! Of is dat alles geadresseerd aan iets, dat onpersoonlijk is?

De Gebeden zijn het meest geschreven in een identificatie met het aardebewustzijn. Het is de Moeder in de lagere natuur, die de Moeder in de hogere natuur adresseert, de Moeder zelf, die doorgaat met de Sādhanā van het aardebewustzijn voor de transformatie, die tot zichzelf boven bidt, van wie de krachten komen van de transformatie. Dit gaat door tot de identificatie van het aardebewustzijn en het hogere bewustzijn tot stand gebracht is. Het wordt "notre" is algemeen, geloof ik, en refereert naar allen, die geboren zijn in het aardebewustzijn --- het betekent niet de Moeder van de "Divin Maître" en mijzelf. Het is de Goddelijke, waarnaar altijd gerefereerd wordt als Divin Maître en Seigneur. Er is de Moeder, die doorgaat met de Sādhanā en de Goddelijke Moeder, die beiden een zijn in verschillende balansen, en beiden keren zich naar de Seigneur of Goddelijke Meester. Dit soort gebed vind je ook in de Ramayana en de Mahabarata.

21 Augustus 1936

*

Er zijn enige Gebeden van de Moeder van 1914, waarin zij spreekt over transformatie en manifestatie. Omdat zij in die tijd niet hier was, betekent dat niet, dat zij deze ideeën al lang had, voordat zij hier kwam?

De Moeder was spiritueel bewust vanaf haar jeugd, zelfs vanaf haar kindertijd naar boven en zij had Sādhanā gedaan en deze kennis erg lang ontwikkeld, voordat zij naar India kwam.

23 December 1933

*

Er zijn velen, die het gezichtspunt behouden, dat zij menselijk was, maar nu de Goddelijke Moeder belichaamt en haar "Gebeden", zij zeggen, verklaren dit gezichtspunt. Maar voor mijn mentale opvatting, voor mijn psychische wezen, is zij de Goddelijke Moeder, die ingestemd heeft om haar mantel aan te doen van obscuriteit en lijden en onwetendheid, zodat zij ons --- menselijke wezens --- effectief kan leiden naar Kennis en Zaligheid en Ananda en naar de Allerhoogste Heer.

Het Goddelijke neemt een verschijning aan van de mensheid, neemt de uiterlijke menselijke natuur aan om het pad te betreden en het aan menselijke wezens te laten zien, maar niet op te houden om Goddelijk te zijn. Het is een manifestatie, die plaats vindt, een manifestatie van een groeiend goddelijk bewustzijn, dat niet menselijk is en in goddelijk verandert. De Moeder was innerlijk boven het menselijke, zelfs in de kindertijd, dus is het gezichtspunt, dat door "velen" gehouden wordt, nogal foutief.

Ik neem ook waar, dat de Moeder's "Gebeden" zijn bedoeld om ons --- het aspirerende psychische wezen --- te laten zien, hoe te bidden tot het Goddelijke.

Ja.

17 Augustus 1938